

Duchovní knihovna č. 55.

Měsíc Panny Marie

naší milé Paní
nejsvětější Svátosti oltářní.

Rozjímání vybraná ze spisů
důstojného P. Eymarda,
zakladatele tovaryšstva nejsvětější Svátosti.

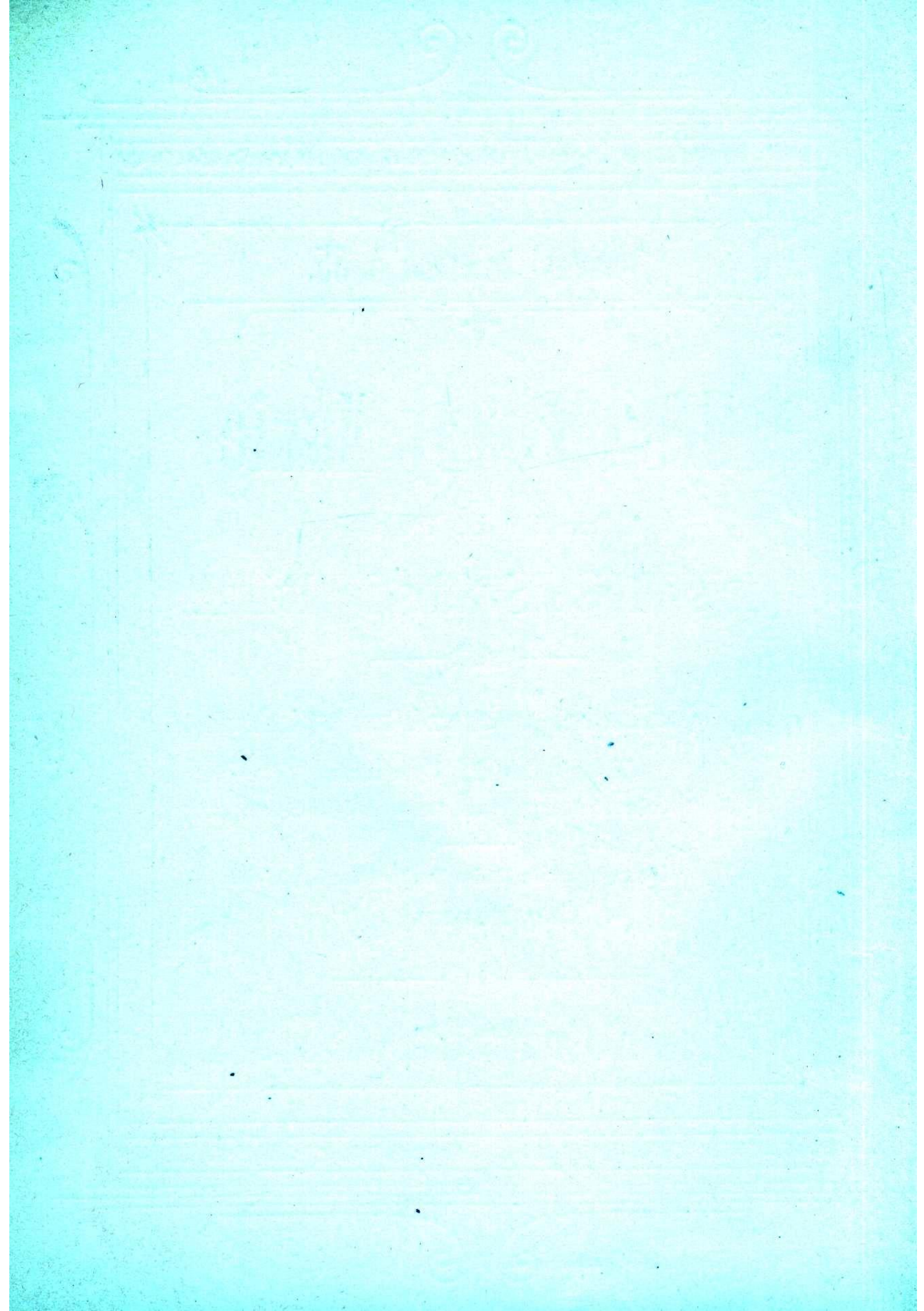
S povolením generala řádu Eucharistianů přeložil
Jan Horecký.

V Brně 1899.

Tiskem a nákladem papežské knihtiskárny benediktinů rajhrad.

Cena 35 kr.

MĚSÍC PANNY MARIE

NAŠÍ MILÉ PANÍ

NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI OLTAŘNÍ.

ROZJÍMÁNÍ

VYBRANÁ ZE SPISŮ DŮSTOJNÉHO

P. EYMARDA,

ZAKLADATELE TOVARYŠSTVA NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI.

S POVOLENÍM GENERALA ŘÁDU EUCHARISTIANŮ

PŘELOŽIL

JAN HORECKÝ.

V BRNĚ, 1899.

TISKEM A NÁKLADEM PAP. KNIHTISKÁRNY BENED. RAJHRAD.

PŘEDMLUVA.

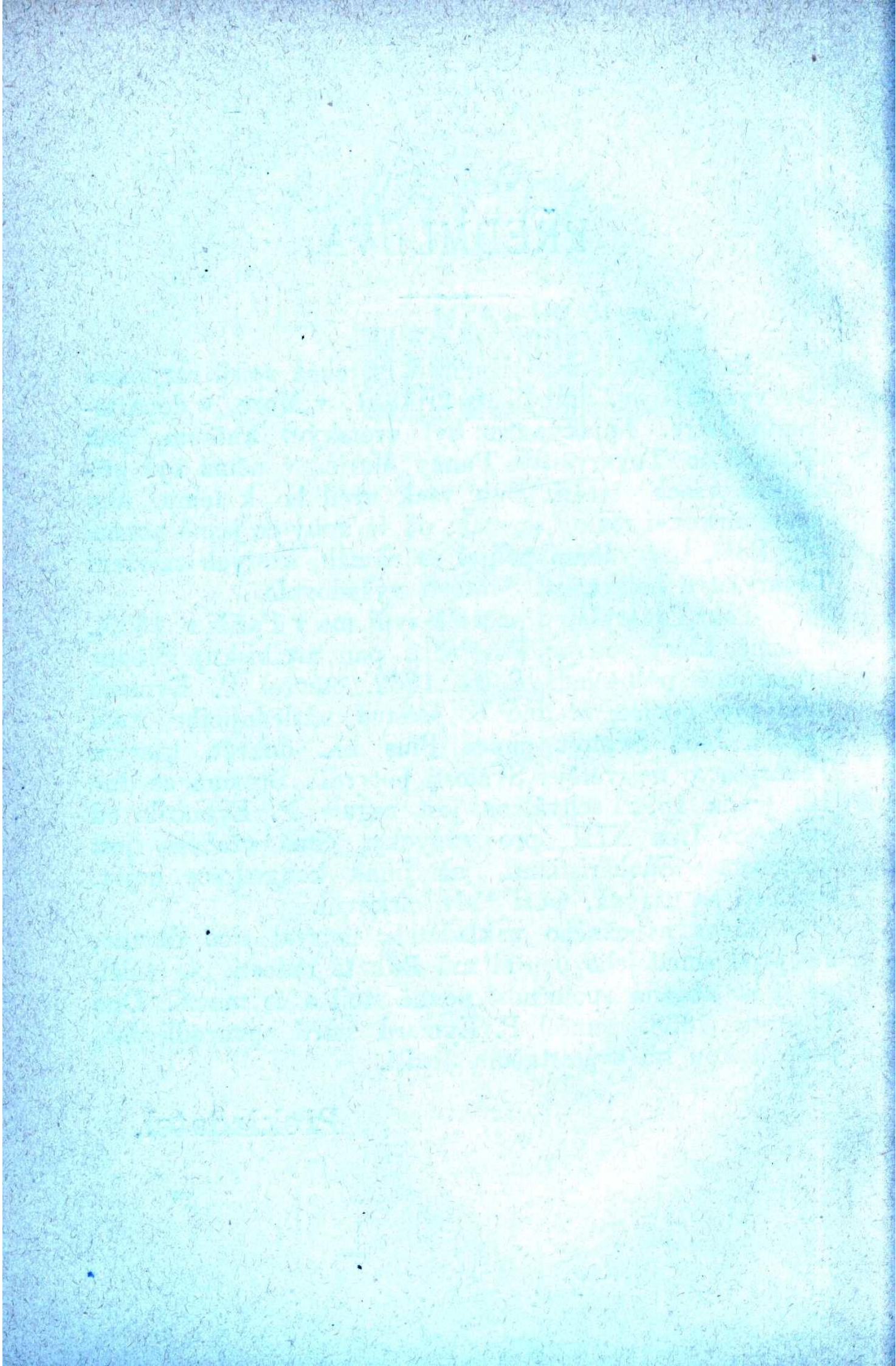
 Pater Petr Julian Eymard, z jehož spisů rozjímání tato vyňata byla, narodil se r. 1811. v Mure, v departementu Isère. Nějaký čas byl svěským knězem, pak vstoupil do Tovaryšstva Panny Marie, v němž byl příkladem všech ctností. Bůh však určil ho k tomu, aby otcem církevní rodiny se stal; od té doby co jasně poznal vůli Boží, bez váhání podjal se námah, kterých založení Tovaryšstva nejsvětější Svátosti vyžadovalo.

Toto Tovaryšstvo počátek svůj má v Paříži r. 1856., v domě, který mu nejdůstojnější pan arcibiskup Sibour prozatímně přenechal. Roku 1862. otevřel P. Eymard dům pro novice, a dne 8. května následujícího roku vydala Jeho Svatost papež Pius IX. dekret, kterým Tovaryšstvo nejsvětější Svátosti potvrdil. Brevem ze dne 12. srpna 1895. schválena jest regule P. Eymarda od sv. Otce Lva XIII. pro vřdycky, čímž vřaděna jest kongregace Eucharistianů, jak jinak kongregace nejsv. Svátosti se nazývá, mezi řady církevní.

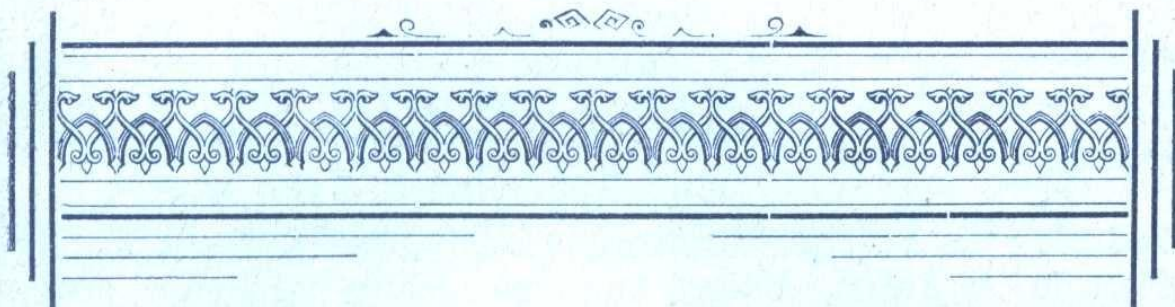
Život nábožného zakladatele netrval sice dlouho, ale před smrtí jeho popřál mu Bůh té radosti, že viděl, jak jeho zbožná společnost pevně stojí a se množí. Dne 1. srpna 1868. zemřel P. Eymard smrtí spravedlivého, hoře láskou ku svátostnému Ježíši.

Překladatel.

Přípravné rozjímání.

Měsíc Naší milé Paní nejsv. Svátosti.

Měsíc Panny Marie jest měsícem požehnání a milosti. Neboť božské milosti dostáváme skrze Marii, jak nás svatý Bernard a s ním mnozí svatí ujišťují. Tento měsíc jest svátkem trvajícím jedenatřicet dní ke cti Matky Boží. Jest také vhodnou přípravou k následujícímu měsíci nejsvětější svátosti; skrze Matku k Synovi!

I. Jestliže se snažíme, abychom zvláštním způsobem nejsvětější Svátost uctivali, proto nesmíme přece pobožnost k nejblahoslavenější Panně zanedbávati. Rouhání by se dopustil, kdo by řekl: Pro mne postačí nejsvětější Svátost, Panny Marie nepotřebuji. Kde pak nalezneme Ježíše na zemi jinde, než na loktech Matky jeho? Nedala nám ona nejsvětější Svátost? S jejím svolením ve vtělení Syna Božího v lůně jejím veliké tajemství našeho smíření a a sjednocení s Bohem počátek vzalo, které Ježíš smrtí

svou dokonal a o kterém v nejsvětější Svátosti stále pracuje.

Skrze Pannu Marii nabýváme snadným způsobem přístupu k Ježíši. Vždyť ona má Ježíše ve svém srdci. Na tomto srdci má Ježíš své zalíbení a kdo ctnosti a lásku jeho chce poznati, v srdci Panny Marie může je hledati. Kdo tuto dobrou Matku miluje, najde v jejím tak čistém srdci Ježíše.

Nikdy nesmíme Ježíše od Marie oddělovati. Nikdy neměli bychom opomíjeti se Synem ctíti Matku.

Tvrdím rozhodně: čím větší láskou k nejsvětější Svátosti planeme, tím více Pannu Marii milovati máme. Milujeme všechno, co přítel miluje. Zdali pak některý tvor od Boha více, některá matka od syna svého něžněji milována byla, než Maria od Ježíše?

Spasiteli našemu zcela jistě velice by se nelíbilo, kdybychom my, služebníci jeho Svátosti, Marii mnoho neuctívali, poněvadž jest Matkou jeho.

Spasitel náš jest jí díkem zavázán ve všem, co jeho lidské přirozenosti se týká. Tělem, které ona mu dala, Otce svého oslavil, nás spasil a ještě nyní neustává v nejsvětější Svátosti svět živiti a ku spáse přiváděti.

Spasitel náš chce, abychom Matku jeho nyní tím více ctili, čím více nám se zdá, že za svého pozemského života ji zanedbával. Není pochybnosti, že Ježíš Kristus Matku svou v soukromém životě velice ctíl; na veřejnosti

však tak mnoho jí si nevšímal; chtěl totiž především hodnost svou jako Syn Boží dokázat.

Dnes však Spasitel náš chce, abychom jaksi nejblahoslavenější Panně to vynahradili, čeho on na veřejnosti pro ni nechtěl konati, a jest naší povinností — závisít od toho naše spasení — abychom ji jako Matku Boží a svou vlastní Matku ctili.

II. Poněvadž však zcela zvláštním způsobem službě nejsvětější Svátosti jsme se zasvětili, jsouce jejími ctiteli, proto také nejblahoslavenější Panně Marii zvláštní úctu dluhujeme. Jako členové řádu nejsvětější Svátosti, svým povoláním jsme ctiteli Eucharistie. To jest náš krásný název, který papež Pius IX. schválil. Co pak znamená slovo: „ctitel nejsvětější Svátosti?“ To znamená, že jsme docela ve službě velebné osoby Pána našeho, který v nejsvětější Svátosti žije. Náležíme-li však Synovi, pak náležíme také Matce. Jestli že Synovi se klaníme, musíme Matku ctít, a jsme povinni — abychom ve svém povolání vytrvali a je stále více pochopovali — nejblahoslavenější Panně jako Naší milé Paní nejsvětější Svátosti, zvláštní úctu prokazovati.

Tato pobožnost není ještě dostatečně připravena, a tato úcta Marii celkem dosud dostatečně se neproказuje. Úcta Panny Marie jest úzce spojena s úctou, kterou Ježíši Kristu prokazujeme. Kdo ctí Pána našeho na kříži, ten bere rád útočiště k bolestné Panně Marii, kdo ctí skromný a skrytý život jeho v Nazaretě, ten vezme si za vzor

skrytý život Naší milé Paní. Nejblahoslavenější Panna úzce souvisí s každým stavem svého Syna.

Dosud nikdo nikdy nepozdravil ji tím krásným jménem: „Naše milá Paní nejsvětější svátosti.“ Od nynějška však pobožnost k nejsvětější Svátosti vždy více se rozšiřuje; nikdy nebyla větší a rozšířenější, jako za našich časů, rozšiřujeť se na všech stranách. To jest ta milost, kterou neposkvrněné Početí světu přináší. Není pochyby, že pobožnost k nejsvětější Svátosti není nová; ale nové zjevení Eucharistie se udává. Skrytý Bůh vychází ze svého svatostánku; všady, dnem i nocí nejsvětější Svátost se vystavuje. Eucharistie má býti novým zdrojem spásy pro toto století. Pobožnost k nejsvětější Svátosti bude ctí tohoto století, ona bude je slavným dělati.

Pak zajisté úcta Naší milé Paní nejsvětější Svátosti s pobožností k Eucharistii vzrůstati bude.

Nenašel jsem žádné knihy, ve které tato pobožnost by vyložena byla. Nikdy jsem neslyšel o tom mluvit, ať ve „Zjeveních abatyše Marie z Agredy,“ kde o svatém přijímání P. Marie něco jsem četl, ať ve „Skutcích apoštolských,“ kde Pannu Marii ve večeradle spatřujeme.

III. Co dělala nejblah. Panna ve večeradle? Klaněla se, byla Královnou a Matkou všech klanějících se; slovem byla tamto Naší milou Paní nejsv. Svátosti. Vaším zaměstnáním v tomto měsíci má býti její úcta pod tímto krásným názvem; máte přemýšlet o tom, co činila; máte si představit, jak náš Pán její úkony kla-

nění se přijal; potom poznáte dokonalé spojení obou srdcí: Ježíše a Marie. Vaše pobožnost má odtrhnouti tajemný závoj, který zakrývá život Marie, tento život klanění se.

Jak máme království Boží v duši a život duše v Bohu popsati? Člověk není s to, aby podrobně jej vysvětlil; řeč nemá žádných výrazů, aby nebeské slasti jak se sluší a patří vylíčila; právě tak jest tomu se životem P. Marie ve večeřadle. Sv. Lukáš vypravuje nám toliko, že Maria ve večeřadle žila a se modlila. Jest to věci modlitby a lásky, abychom ducha tohoto života studovali. Všechno, co svatého a dokonalého ve ctnostech jest, můžeme vypočítati a Marii přisouditi. Ale poněvadž Maria ve večeřadle mnoho let ve spojení s nejsvětější Svátostí žila, proto také všechny její ctnosti mají ráz eucharistický. Ctnosti tyto byly vypěstovány svatým přijímáním, klaněním se a stálým spojením se svátostným Ježíšem. Ctnosti P. Marie ve večeřadle dospěly k nejvyšší dokonalosti, k dokonalosti, která skoro hranic nemá, a kterou jen dokonalé ctnosti Ježíše Krista převyšují.

Proste Pána našeho, aby vám zjevil, co se mezi ním a Matkou jeho ve večeřadle dalo; on dovolí vám nahlédnouti do některých z těchto podivuhodných událostí; nedovolí vám sice nahlédnouti do všech, neboť toho nemohli byste snést. Něco však z toho dá vám poznati, a to vás oblaží.

O, jak šťastným bych byl, kdybych měsíc o „Marii klanějící se“ vydati mohl. Za tím účelem musíme mnoho se modliti, mnoho rozjímati a láskyplnou vděčnost Marie pochopiti. Přejí si toho z celého srdce, ale jest k tomu třeba delší přípravy.*)

IV. Ostatně ve večeradle všechna tajemství života P. Marie znova ožívají. Přemýšlejte o narození jejího Syna v Betlémě, pak doplňte evangelium, a vizte svátostné narození téhož Syna na oltáři! Rozjímejte o jeho útěku do Egypta! Nespatřujete-li pak Spasitele našeho ještě stále mezi barbary a cizinci ve městech i na venkově, kde chrámy jsou zavřeny, a kde nikdo nepřichází, aby ho navštívil? Rozjímate o skrytém životě jeho v Nazaretě. Nevidíte ho zde ještě ve větší skrytosti? Projděte takto všechna tajemství, spojte je s Eucharistií a rozjímejte, jaký podíl na tom Maria má.

Nejdůležitější jest, aby každý se snažil v jedné ze ctností nejblah. Panny se cvičiti. Zvolte si hned dle hodnosti ty nejnižší; naučíte se jim a pak ponenáhlu stoupáte až k jejím dokonalým ctnostem.

---

*) P. Eymard chopil se díla; máme od něho několik rozjímání o vnitřním životě Panny Marie; činí pokus, aby city jejího srdce, velikost její lásky ukázal. Tato rozjímání naléztí lze v této knížce. Abychom pro každý den měsíce května jedno rozjímání měli, sestavili jsme výklady P. Eymarda o nejblahoslavenější Panně. Ve všem ukazuje nám tento kněz Marii ve spojení s Ježíšem, jak všechny milosti a dokonalosti od něho přijímá a od něho odvozuje.

Potom každého dne něco obětujte! Uvažte napřed, co vás to bude stát! Jsou oběti, které již předem známe, na př. viděti tuto osobu, touto záležitostí se zabývati. Přineste tuto oběť; nejsvětější Panna bude tím spokojena; bude o jednu květinu více v koruně, kterou ona vaším jménem Synu svému o jeho svátku, o Božím Těle, podá.

Nevidíte-li napřed žádných zvláštních obětí, pak vytrvejte na tom velikomyslném předsevzetí, že ony přijmete, které vám Bůh sešle. Jsou poslové Boží, kteří nám milost a trnovou korunu přinášejí. Musíme je s ochotou přijati. Předvídaná oběť působí, že hloubáme. Hloubání však snižuje její cenu. Oběti, které hned, velikomyslně, bez hloubání přinášíme, mají větší cenu. Bůh nás chce překvapiti; říká jen: Buďte připraveni! a věrná duše jest ke všemu odhodlána, co Bůh chce. Láska ráda překvapuje. Nedopustěte, abyste takové oběti ztratili. Ničeho k tomu není třeba, než abychom byli velikomyslnými. Ó, jak krásná jest velikomyslná duše! Bůh jest od ní oslavován a on sám říká o ní, jako o Jobovi, s radostí a obdivem: „Neviděl jsi mého služebníka Joba?“ Milující duše nenechá si žádnou z těchto obětí ujíti; ona, ať tak dím, obrátila oko po větru; ví dobře, že kříž přijde a dovede jej také dobře přijati.

Ctěte tedy nejbláh. Pannu denní obětí. Přistupujte nejraději skrze ni k Panu našemu. Schovávejte se za ni, utíkejte se pod její plášť, odějte se jejími ctnostmi, buďte jen stínem P. Marie, obětujte všechna její jednání,

všechny její zásluhy a ctnosti Pánu. Potřebujete jen od Marie vzítí a Ježíšovi říci: „Obětujeme Tobě bohatství, které nám naše dobrá Matka nashromáždila.“ A Spasitel náš bude s vámi úplně spokojen.

Služebník Naší milé Paní nejsvětější Svátosti.

V pobožnosti ku své milé Paní nejsvětější Svátosti potřebujeme vzoru, patrona a vůdce. V tomto ohledu zvolíme si sv. Jana. Ježíš mu poručil matku svou. Svatý Jan pak denně za přítomnosti Panny Marie obětoval mši svatou. Týž vzal z oltáře božský chléb a vložil jej do úst Marie: „Matko, hle, Syn tvůj!“

Ó, jaké to slovo, jaký okamžik! Svatý Jan byl svědkem klanění se P. Marie; a jestliže velebným způsobem o Eucharistii mluvil, jestliže velebnou píseň díkůčinění, kterou jeho evangelium obsahuje, zpíval, pak příčinou toho jest, že to nejen od Ježíše, ale i od Marie slyšel. „Spasitel“, pravil Olier, „dal Jana Matce své, nejen aby místo Syna za něho zastával, ale také aby jí skrze sv. tajemství, která pro ni na její úmysly slavil, prostředku poskytl, aby přáním srdce jejího vzhledem k založení církve vyhověl, jakož i za nepřítomnosti jejího Syna tím štěstím ji těšil, z něhož se denním svatým přijímáním radovala.“ (Život Olierův 2. sv. 3. díl, str. 207.)

Ty, slavný sluho ve večeradle, budeš nás tedy učití, abychom tajemství života své milé Paní nejsv. Svátosti

poznávali; ty nám vyprosíš, abychom pokaždé do její duševní nálady se vpravili, kdykoli jako ona nejsvětější Svátost přijímáme nebo jí se klaníme.

Povzbuzení. Plňme všechny eucharistické povinnosti své ve spojení se svou milou Paní nejsvětější Svátostí!

Střelná modlitba. Pozdravena budiž Maria, z níž svátostný Ježíš se narodil!

1. den.

Maria, Matka ctitelů Eucharistie.

Rdyby život náš nenalézal se pod ochranou Panny Marie, pak mohli bychom pochybovati o svém setrvání v dobrém a o svém spasení. Naše povolání, které nás zvláštním způsobem ke službě Krále králů víže, nutně nám ukládá, abychom k Marii se obrátili. V nej-
světější Svátosti jest Ježíš-Král, jenž pro službu svou vycvičených sluhů žádá, kteří při zkouškách dobře obstáli. Každý učí se dříve sloužiti, než králi služby své nabídne. Dobrá! Ježíš zůstavil nám Marii za matku a vzor. Jak všeobecně se vypravuje, nechal ji ještě mnoho let na zemi, aby nás učila, jak dokonale Bohu klaněti se máme. Jak krásný život tvoří tato léta zasvěcená klanění se! Uvažujeme-li lásku Pána našeho k jeho Matce, musíme nad tím žasnouti, že se od ní odlučuje. Nebyla snad

nejblahoslavenější Panna dosti svatá? Netrpěla snad ještě s dostatek ta, která na Kalvarii více vytrpěla, než všichni tvorové? Zajisté! Avšak zájmy nejsvětější Svátosti vyžadovaly přítomnosti Panny Marie. Ježíš nechtěl bez Matky své ve Svátosti zůstávati, nechtěl, aby první hodina klanění se nejsvětější Svátosti ubohým ctitelům ponechána byla, kteří by nevěděli, jak důstojným způsobem jemu by se klaněti měli. Apoštolé, jichž povinností bylo spěchati za spásou duší do celého světa, nemohli času k tomu použiti, aby toliko nejsvětější Svátosti se klaněli. Bez ohledu na jejich lásku, která ke stupňům oltáře byla by je upoutala, povolání jejich jako apoštolů jinam je volalo. Avšak ostatní křesťané, kteří podobni byli malým dětem, potřebovali matky, jež by je vychovávala, vzoru, kterého by následovati mohli. Takovým vzorem právě jest Maria, Matka Ježíšova, kterou tento křesťanům zůstavil.

II. Celý život Panny Marie obsažen jest ve slovech „klanění se“; klanění se jest zajisté dokonalým sloužením Bohu, které všechny povinnosti tvora ku svému Tvůrci obsahuje.

Maria byla první, která Slovu tělem učiněnému se klaněla; bylo v životě jejím, nikdo však na zemi o tom nevěděl. Ó jak dobře bylo našemu Pánu v lůně Matky jeho poslouženo! Nikdy nenašel ani ciboria ani dražší a čistotnější nádoby nad lůno Panny Marie. Klanění se jeho Matky působilo mu větší radost, než

klanění všech andělů. „Pán,“ praví Žalmista, „postavil svůj svatostánek do slunce.“ Tímto sluncem jest srdce Panny Marie.

V Betlemě u jeslí Maria jest první, která božskému Synu se klaní. Klaní se mu jako panenská Matka dokonalou láskou. Po ní teprve klaněli se sv. Josef, pastýři a mudrci.

Spasiteli našemu klaněla se bez ustání za jeho skrytého života v Nazaretě, za jeho apoštolského života i na hoře Kalvarii, kdež utrpení její klaněním bylo. Pozorujme způsob, jak Panna Maria se klaněla. Ona přizpůsobuje klanění své někdejšímu stavu Ježíšovu; tento stav jest podstatnou známkou jejího klanění. Klanění její bylo klanění se Pánu Bohu, jak v lůně jejím všeho se zbavil, jak v Betlemě ve veliké chudobě žil, v Nazaretě pilně pracoval, jak později evangelium hlásal a hříšníky obracel. Klaněla se mu plná soucitu v bolestech jeho na hoře Kalvarii. Její klanění sleduje všechna rozpoložení mysli Syna jejího, která jí velmi dobře známa byla.

III. Říkáme vám, ctitelé nejsvětější Svátosti: Klaňte se neustále Ježíši v Eucharistii, ale měňte svá klanění, jako Maria činila. Oživte v sobě všechna tajemství v Eucharistii obsažená, sice propadnete bezduchému mechanismu. Nebude-li láska vaše novou formou, novými myšlenkami rozněcována, pak budete v modlitbě vlažnými; v Eucharistii musíme oslavovati všechna tajemství.

Tak to konala Panna Maria ve večeradle. Myslíte, že každého roku, když ony dny se vrátily, o kterých veliká tajemství se udála, myslíte, že Maria bližší okolnosti, za kterých se stala, slova, která při tom pronesena byla, i milosti, jimiž naplněna byla, neuvážila? Když na př. Vánoce se blížily, nemyslíte, že Maria ku svátostnému Synu svému o jeho lásce a svém klanění, jakož i zbožnosti sv. Josefa, pastýřův a mudrců znova nemluvila? Tím, že mu lásku jeho připomínala, chtěla srdce jeho potěšiti. Týmž způsobem počínala si při všech ostatních tajemstvích.

Jak pak jednáme s přítelem? Mluvíme s ním ustavičně jen o přítomnosti? Ó nikoli! Rozpomínáme se na minulost, kterou necháváme takořka oživnouti. Chce-li kdo otci nebo matce radost udělati, pak připomene jim stále velikomyslné oběti, které pro nás v dětství našem přinesli. Jestliže Panna Maria Ježíši ve večeradle se klaněla, pak zajisté mluvila s ním o všem, co pro čest a slávu Otce svého byl učinil. Potom připomínala mu veliké oběti, které přinesl, a vpravila se takto v milost Eucharistie. Eucharistie jest památkou všech tajemství, obnovujíc milosti jejich. Jako Maria musíte i vy této milosti vyhověti, když totiž všechna jednání Spasitele našeho necháte oživnouti, jemu v každém stavu klaněti se budete a s ním se spojíte.

Panna Maria tak velikou láskou k Eucharistii lnula, že od ní ani odloučiti se nemohla. Žila v nejsvětější

Svátosti a od nejsvětější Svátosti. Dnem i nocí prodlévala u nohou božského Syna svého. Apoštolům a věřícím byla beze vší pochyby vzorem zbožnosti; láska k jejímu Pánu a Bohu ve Svátosti skrytému zářila na její tváři a její žár po celém okolí se šířil.

Ó Maria, uč nás životu klanění se! Uč nás, abychom jako ty, všechna tajemství a milosti v Eucharistii pojali, uč nás, abychom evangelium oživnouti nechali, uč nás, abychom je v eucharistickém Ježíši četli! Rozpomeň se, Naše milá Paní nejsvětější Svátosti, že jsi matkou ctitelů Eucharistie!

Naše vzory.

Mezi svatými, kteří v 17. století se proslavili, jest mnoho těch, kteří nám ukazují, jak úctu nejsvětější Svátosti s pobožností k Marii spojití můžeme.

Ctihodný kardinál de Berulle, kterého papež Urban VIII. poctil názvem: „apoštol vtěleného Slova,“ a jehož náhledy o Panně Marii spíše náhledy anděla než člověka býti se zdají, jakož i Pater de Condren, jemuž Bůh dle svědectví velmi učených theologů vznešená osvícení v tajemstvích našeho náboženství dopřál, měli zvyk každou sobotu mši svatou na úmysl Panny Marie obětovati.

Olier, svatý zakladatel kolleje sv. Sulpice a reformátor kněžstva, který téhož času žil, dělal totéž, jako dva výše jmenovaní. Dal totiž každého dne tři mše svaté

sloužití, jichž ovoce do rukou Panny Marie vložil, aby je božskému Synu obětovala a tím nesmírných pokladů milostí církvi svaté získala.

V Quebecu žil nábožný Jesuita, který P. Eudesovi, zakladateli kongregace dle něho nazvané, svůj záměr oznámil, založiti totiž spolek kněží zvaný: „Sluhové Naší milé Paní,“ kteří by se zavázali, že mši svatou na úmysly vznešené Královny nebes obětovati budou. Takovýmto způsobem — dle výroku jeho — měl Syn Boží v hostii ku svému Otcí vstupovati skrze nejčistší ruce té, kterou si vyvolil, aby k nám při vtělení svém sestoupil. (Život Olierův II. díl.)

Povzbuzení. Obětujme svá klanění Ježíši v Eucharistii skrze ruce Panny Marie!

Střelná modlitba. Ó Maria, Tys požehnaná mezi ženami, a požehnaný jest Ježíš v Eucharistii, plod života Tvého!

2. den.

Neposkvrněné Početí a svaté přijímání.

I. Neposkvrněné Početí Panny Marie bylo již v ráji předpověděno. Nejblahoslavenější Panna jest tou požehnanou ženou, která patou svou pekelnému hadu hlavu potříti má. Stvořením neposkvrněné Panny Bůh slavně vítězí nad ďáblem, obnovuje říši svou, chrání Pannu

Marii ode skvrny hříchů dědičného; neboť Bůh při všech svých skutcích především svou vlastní slávu na zřeteli míti musí.

Poněvadž každý tvor při početí svém vinou stížen a poskvrněn byl, nebyl Bůh úplně pánem jeho. Bůh nemohl stánek svůj v něm zvoliti. Satan měl duši v moci své hned od jejího stvoření. Bůh jí stvořil a satan dostal dílo Tvůrce do moci své. Sláva Boží byla snížena v jeho tvorech, a když Bůh Adama a Evu z ráje vyhnal, satan jaksi zvítězil.

Než pohleďte na Marii! Bůh chrání ji zcela zvláštní výsadou. Přírozeným způsobem byla sice počata, jako všichni lidé od Adama. Ale Bůh sám za povinnost svou pokládal, aby ji čistou zachoval. Eva, první matka byla poskvrněna; Maria, pravá Matka živých, bude neposkvrněna. Bůh ji zastíní. Ona jest jeho zamčenou zahradou, jeho zapečetěnou studnicí. Král sám bude z jejích vod píti. Satan nebude míti odvahy, aby k Marii se přiblížil. „Dominus possedit me in initio viarum Suarum.“ (Hospodin vládl mnou na počátku cest mých.) Ona jest pravou dcerou Boží: Primogenita ante omnem creaturam. Syn Boží nesměl za Matku svou se styděti. Dal jí všechno. Při pohledu na Marii viděl Bůh svou slávu a velebnost. Celá nejsvětější Trojice činně působí při neposkvrněném Početí Panny Marie. Dluhuje to slávě své. Přijde-li hřích dříve než Bůh, pak jest satan vítězem. Kdo otrokem se

narodil, vždycky něco z toho podrží, třeba by mu sebe větší svoboda dána byla.

Tak byla sláva Boží ve vtělení Syna Božího obnovena. Obraz Boží jest obnoven. Bůh může bez váhání do lůna Mariina sestoupiti. Ona jest svatostánkem, čistší než slunce. Maria jest pro svou čistotu nebem Boha; jí obnoví svět. Co pak nám neposkvrněné Početí všechno dalo? Nejprve Syna Božího; Maria jest ranním červánkem slunce spravedlnosti. Dále nám přineslo všechny svaté, ony zářící hvězdy na obloze církve svaté; všichni stali se svatými pomocí Panny Marie. Od ní, od toho ráje Božího, dostáváme všechno. Neposkvrněné Početí jest zárodkem všech milostí, které jsme obdrželi. Jako mráček, který Eliáš spatřil, tak neposkvrněné Početí jest o sobě jen jediným bodem, ale zveličuje se do šířky i do délky a božský vliv jeho přechází na celý svět.

II. Pro nás ctitele nejsvětější Svátosti jest však v tajemství neposkvrněného Početí ještě něčím jiným, čeho dlužno si všimnouti. Chrání-li Bůh Marie od veškeré poskvrny, pak činí to proto, poněvadž v ní bydleti chce. Chce sestoupiti do svatého, čistého a dokonalého příbytku. Nebeský Otec a Duch svatý očišťují Marii, aby důstojný příbytek Syna Božího z ní učinili. Zcela nové, zcela čisté nebe muselo býti stvořeno. Měla-li Maria slovo v sebe pojati, musela býti neposkvrněna. Neposkvrněné Početí jest přípravou, aby se stala Matkou Syna Božího. S jakou radostí přihlíželo slovo na tento

příbytek, který samo sobě připravovalo! Slovo sestupuje do příbytku toho kroky obra: Exultavit ut gigas.

Kéž by Ježíš totéž nám učinil ku sv. přijímání. Vždyť s velikou žádostí touží po tom okamžiku, kdy ze svatostánku vystoupiti ho necháme, aby nás s radostí navštívil, jako kdyby ještě k Marii zavítal. A s velikou radostí přijde, jsme-li čisti. Žádá od nás přípravy, k dosažení čistoty; sám nás o to prosí. Všelická čistota ku sv. přijímání má nám býti ovocem neposkvrněného Početí. Bez čistoty všechny naše ctnosti neměli by žádné ceny. Bez čistoty přišel by k nám Spasitel náš proti vůli své, a srdce naše bylo by mu žalářem. „Ach,“ tak potom mohl by ku svému knězi zvolati, „kam mne neseš? Do srdce, které mne nemiluje, ve kterém můj nepřítel sídlí? Nech mne, nech mne v mém svatostánku!“

Ó Maria, Ty propůjčíš nám svůj plášť čistoty, Ty přioděješ nás čistým zářícím rouchem svého neposkvrněného Početí. Matčinou starostí jest, aby dítě své o svátcích zvlášť ustrojila. Budu-li od tebe, Maria, oděn, pak mne Ježíš dobře přijme. S radostí ke mně zavítá; on bude tebe ve mně viděti, a velikou slastí bude pro něho, že může v mém srdci zůstávati.

Jak Panna Maria o svatém přijímání myslila.

Mezi krásnými naučeními, která nejblahoslavenější Panna služebnici své Marii Agredské*) dala, jest zvlášť

---

*) Abatyše kláštera neposkvrněného Početí v Agredě, ve Španělsku, z řádu sv. Františka; žila v 17. století. Panna Maria častěji

to velmi dojemné, které sv. přijímání se týká. Panna Maria vyslovuje se takto: „Ó dcero má, kdyby ti, kteří ku katolické víře se přiznávají, svá zatvrzelá srdce otevřeli, aby nabyli pravého názoru o svatém tajemství a neocenitelném dobrodiní nejsvětější Svátosti, nebo kdyby, prosti jsouce pozemských náklonností a tyranství nárůživosti svých, věnovali se rozjímání, že mezi sebou, v nejsvětější Svátosti, věčného Boha mají, že ho přijímají, navštěvovati a účinků této nebeské manny účastni býti mohou, kdyby velikost tohoto daru uvážili, kdyby jeho sladkosti okusili, kdyby chtěli porozuměti, že v něm skrytou mce svého všemohoucího Boha naleznou: pak nemuseli by ve vyhnanectví svém ničeho více si přát ani se báti.“ Dále pak ještě dodává: „Chceš věděti, co jsem u sebe myslila, když jsem Syna i Pána svého ve Svátosti přijala? Připomeň si, co víš o mých darech, o mé milosti, o mých skutcích a zásluhách života mého! Myslila jsem, že dostala jsem prevelikou odměnu za všechna namáhání, kdybych jen jednou svaté tělo Syna svého v Eucharistii byla přijala; ano i potom pokládala jsem se tak veliké milosti za nehodnou. Nyní uvaž, dcero má, co ty a ostatní dítky Adamovy při přijímání této podivné Svátosti mysliti mají.“ (Duchovní město Boží, 2. díl, 11. kapitola.)

---

se jí zjevila, o životě svém ji poučujíc. Zjevení tato obsažena jsou v obsáhlém díle zvaném: „Duchovní město Boží,“ které nábožná abatýše sama napsala.

Povzbuzení. Připravujme se s velikou péčí a ve sjednocení s Marií na sv. přijímání!

Střelná modlitba. Ježíš ve Svátosti svatý příbytek Marie více miluje, než všechny svatostánky Jakobovy.

3. den.

Výbava neposkvrněné Panny.

Maria dostala v den neposkvrněného početí svého v poměru ku vznešeným povinnostem svým a nevyrovnatelné důstojnosti své jako Matka Boží skvostnou výbavu. Obdržela poklad milostí, který jí s dílem našeho spasení úzce spojití měl.

I. Nepochybuji ani dosti málo, že milost neposkvrněného početí Pannu Marii povyšuje nad všechny milosti, kterými byla obdařena, ano i nad milost božského Mateřství jejího. Milost neposkvrněného Početí má sice menší důstojnost, za to však větší váhu před Bohem a pro Marii; ono jest základem a zdrojem všech důstojností a privilegií, která jí proto udělena byla.

Nemohlo to býti, aby Matkou Boží a hříšnicí zároveň byla. Velikým před Bohem nečiní důstojnost, ale svatost a čistota, kterou jí přiodíváme. Oblecme královský plášť žebráku, zůstane vždycky žebrákem. A poněvadž neposkvrněné Početí bylo příčinou čistoty a svatosti Panny

Marie, jest také největší ze všech jejích milostí. Od okamžiku Početí jejího má Bůh v Marii větší zalíbení, než ve všech tvorech dohromady. Jeden jediný úkon lásky tohoto něžného tvora, jenž ještě v lůně mateřském odpočívá, jest záslušnější a Bohu milejší, než všechna láska svatých i andělů dohromady. Úroky jsou poměrný s kapitálem; Maria má listinu nesčetných milostí, která stonásobné úroky vynáší.

II. Neposkvrněné Početí jest počátkem všech ctností Panny Marie; ono jest její převládající ctností v tom smyslu, že fond milostí, který při početí obdržela, hojně úroky přinesl. Jest základní pravdou, že Maria nikdy ani nejmenšímu vnuknutí Ducha sv. nevěrnou nebyla, a že všech milostí z celé síly použila. Žádný světec nedosáhl tak velikého stupně svatosti, jako Maria. Proto také anděl pozdravuje ji jako milosti plnou. „Pán s tebou,“ praví k ní; s tebou vždycky a ve všem; v tobě není ani místečka prázdného, aby ho milost nebyla naplnila. Ó Maria byla věrnou v plnění všech povinností svých, v plnění všech přání Boha! Nikdy neopomenula do podrobnosti to dobro vykonati, které vykonati mohla. Ona zachytává všechny paprsky božské svatosti a v sebe je pojímá.

A jakou věrnost dokázala ve všech milostech, tak věrnou zůstala i ve všech ctnostech. To jest velikým naučením pro nás. Ať milosti naše jsou jakékoli, buďme vždy na stráži. Maria, která po všechny časy hříchu

prosta byla, nikoli od přirozenosti, ale pro své spojení s Bohem, ona, která vnitřního pokušení neznala, bdí sama nad sebou a neustále pracuje na díle posvěcení svého, denně dělá pokrok, ve stáří tři let ubírá se do chrámu; chvěje se před andělem, čistým to duchem, který jen o Bohu k ní promlouvá. Maria se domnívá, že nikdy nevykonala všechno, co činiti třeba. Později vytrpí mučnickví, jsouc bez útěchy. Roucho neposkvrněného Početí svého zdobí nejkrásnějšími květy ctností; neposkvrněné početí jest vždycky první milostí, kterou ctnostmi a obětmi svými krásnější činí.

III. Neposkvrněné Početí jest také měřítkem její moci a slávy. U Boha zmůže něco jen duše čistá a svatá. Bůh koná veliké věci jen na prosby čistých duší; vyslyší jen nevinné nebo čisté duše. Čistota Panny Marie nebyla však nikdy ani tou nejmenší skvrnou potřísněna. Jak veliká tedy bude její moc! Říká se, že matka vládne srdcem syna svého. Jestliže však ztratila čest, pak velikou moc míti nebude. Avšak jak bychom mohli stále čistou matku odstrčiti? Šalomoun pravil matce své, když vykonala pokání: „Nemohu ti ničeho odepřítí.“ Co máme říci o Marii? Žádné milosti jí Syn její neodepře, Matce své a Matce naší.

A jaká jest sláva Panny Marie? Čistota její učinila ji hodnou, aby matkou Krále králů byla. A nyní povýšena jest na trůn na pravici Syna svého. Marii prokazovány jsou všechny pocty a všechna holdování, vy-

jímaje klanění se; jest tak velebná, tak slavná, že by sama již nejvyšším štěstím nebes býti mohla.

IV. Z toho viděti, že všechny milosti, všechny ctnosti Panny Marie, její moc i sláva v neposkvrněném Početí původ svůj mají a její nádhernou výbavu tvoří. Křest svatý očišťuje nás, činí také nás neposkvrněnými. Po křtu sv. byli jsme chrámem Božím, pravým rájem. S jak velikou bdělostí musíme také my hleděti, abychom čistotu zachovali. Jestliže jsme ji však ztratili, můžeme se očistiti ve svátosti pokání. Musíme přede vším býti čisti! Nemluvím zde o čistotě smyslů. Velikou čistotu musíme míti také ve vůli své, ve všech úmyslech svých. Hlavní věcí jest čistota života. Bez čistoty nemůžeme se Bohu ve svátosti skrytému líbiti. On jest čistota sama. Jen čistá srdce ho vidí, jen ta proniknou závoj, který ho zakrývá. On zjevuje se jen čistému srdci, neboť čistota jest láska, něžnost přátelství, které chce se líbiti. Proto namáhá se Spasitel náš, kdykoli do duše naší sestupuje, aby nás vždy více očistil. Když nás očišťuje, posvěcuje nás; když nás posvěcuje, spojuje nás těsněji se sebou samým. A jsme-li s dostatek čisti, pak bere nás k sobě do nebe a korunuje nás u Panny Marie.

Sv. přijímání P. Marie na den ustanovení nejsvětější Svátosti.

Pater Bernardin z Paříže, který žil v 17. století, jest spisovatelem velmi učeného a krásného pojednání, v němž dokazuje, že i nejblahoslavenější Panna v den

ustanovení nejsvětější Svátosti oltářní ku sv. přijímání přistoupila. Téhož náhledu jest spisovatel díla: „Maria obnovitelka a Eucharistie.“ Vskutku může každý docela dobře pochopiti horoucí touhu Ježíše i Marie, aby v témže těle a v téže duši spojenci se viděli. Maria Agredská a Kateřina Emmerichová ve svých zjeveních totéž potvrzují, jakkoli v některých věcech této události od sebe se liší. Sledujme zbožné vidění španělské jeptišky:

„Vznešená Královna naše,“ tak vypravuje, „v rozjímání o Bohu pohřížena byvši, viděla ze světnice, ve které bydlela, všechno, co Ježíš ve večeřadle dělal. Když slova proměnění vyslovil, vrhla se Maria na kolena a klaněla se Synu svému v Eucharistii s nevýslovnou úctou. Viděla, jak Ježíš jednu částku od proměněného chleba oddělil a sv. archandělu Gabrielovi podal, aby Panně Marii Tělo jeho donesl. Maria čekala se slzami v očích na sv. přijímání. Archanděl vstoupil v průvodu nesčíslného zástupu ostatních andělů; tak přijala první z rukou nebeského knížete, velebného Syna svého, jehož pokorou svou následovala. Tímto způsobem byla nejsvětější Svátost do lůna nejčistší Panny jako do pravé svatyně a do nejdůstojnějšího svatostánku uložena.“ (Duchovní město Boží, II. díl, 11. kap.)

Povzbuzení. Prosme pro zásluhy P. Marie při všech sv. přijímáních, abychom čistě a dokonale žili.

Střelná modlitba. Chceme pěti chválu Tvou, ó Maria, Ty slavné město Boží!

4. den.

Narození Panny Marie.

Pozdravme s radostí kolébku Panny Marie. Narození naší Matky a Královny zvěstuje radost nebesům, útěchu zemi, strach a hrůzu peklu. Hle, zde ta silná žena, vyvolená Matka Spasitele!

Nikdo nečiní zmínky ani o místě, ani o bližších okolnostech narození jejího; můžeme však předpokládati, že narodila se v chudobě, jako Syn její. Avšak narození Panny Marie spojeno jest se slávou, která všechna bohatství dcer této země převyšuje.

I. Maria má všechno, na čem si lidé tolik zakládají. Narodila se jako dcera a dědička králů z pokolení Judova. Syn Boží chce se naroditi z královské matky; dle těla chce býti bratrem králů, aby takto veřejně na jevo dal, že od něho každé království původ svůj má. Ano přijdou i králové, aby jemu, jakožto nejvyššímu Pánu svému se klaněli. Matka jeho jest tedy královnou. Syn její bude králem, bez pozemského království, bez bohatství, bez vojska; také matka jest chudá a neznámá. Ale v tomto všem kralovství samo nepozůstává, nýbrž jen lesk království. Právo i tenkrát zůstává, když nebývá uznáno. Ostatně přijde den, ve který království Panny Marie a Syna jejího povoláno i slaveno bude. Církev pozdravuje ji jako svou Královnu, Královnu nebes i země: „Salve

Regina“ — Zdrávas Královno! Anděl zvěstoval: Bůh dá, Maria, Synu Tvému trůn Davida otce jeho. — Ale dříve musí trůnu toho pokorou, chudobou, utrpením sobě dobýti.

II. Maria má veškeru nadpřirozenou velikost. Nadpřirozená velikost není nic jiného, než odlesk Boha na nějakého tvora, kterého své moci a slávy účastným činí. Co činí Bůh pro Marii? Činí ji účastnou vznešeného tajemství svého. Otec nazývá ji svou dcerou; Syn miluje ji jako svou matku; Duch sv. chrání ji jako svou nevěstu. Ona jest k tomu povolána, aby ve velikých skutcích Boží moci účastenství měla. Pozorujte ji o velikém dni narození jejího. Popatřte na ni se sv. Janem Evangelistou, jak sluncem jest oděna (dle zjevení), jak od Boha přichází a jasností jeho září. Maria jest paprsky božskosti takořka proniknuta, jako čistý křišťál, na který slunce se všech stran svítí. Měsíc jest pod jejíma nohama, t. j. moc její jest nerozborná, vzdoruje vrtkavosti, pekelného draka přemohla na vždy. Hlavu její zdobí koruna ze dvanácti hvězd. Tyto hvězdy jsou milosti a ctnosti všech vyvolených Božích. Maria jest takořka středem stvoření. Do její rukou vložil Ježíš všechny prostředky ku spasení potřebné; všickni Svatí kolem ní se shromáždí, kteří dílem její lásky a její ochrany jsou.

III. Maria přišla na svět se všemi osobními přednostmi. Nejen že Bůh ji dary svými obohatil, ale i vlastními zásluhami byla bohata hned v den narození svého.

Poklady zásluh nashromáždila si dle mínění některých zbožných ctitelů již v oněch devíti měsících, které v lůně matky své prožila. Ano i před narozením svým božským světlem úplně proniknuta byla; ona Bohu docela se obětovala; milovala ho láskou, o níž žádného pravého pojmu nemůžeme si udělati. Ó kéž by nám bylo bývalo dopřáno Pannu Marii při jejím narození duchovním okem viděti! V mysli její bylo nejjasnější světlo, v srdci jejím nejhoroucnější láska, ve vůli zcela nepodmíněná oddanost; žádný tvor neměl nikdy takového narození.

Již v kolébce své byla předmětem lásky nejsvětější Trojice, obdivu andělů. Kdo pak jest ten vyznamenaný tvor, tak pravili vespolek, který o prvním dnu života svého tak četnými ctnostmi obdařen, tak velikou slávou ozdoben jest?

A zlí duchové strachem se chvějí; vidí, jak Maria proti nim povstává jako dobře sešikované vojsko k bitvě; cítí potupu z porážky náčelníka svého a předvídají onen hrozný boj, který toto dítě jednou s nimi svede: Jako šik spořádaný.

Církev jása radostí. Vidíme, jak naše osvoboditelka přichází; její narození ohlašuje nám narození Spasitele našeho. Ano, radujme se: „Narození Tvé zvěstovalo radost celému světu“. (Nativitas tua gaudium annuntiavit universo mundo.)

My zvláště máme se radovati, že Maria nám chléb života přináší, a od tohoto dne pozdravujeme ji jako

ranní červánek Eucharistie, vímet, že Bůh z ní podstatu těla svého a krve své vezme, kterou nám ve velebné Svátosti své lásky dáti chce.

První mše svatého Petra.

Hned po hodu Božím Svatodušním, praví učený kardinál Bona ve svém překrásném pojednání o liturgii, slavil svatý Petr, jako hlava církve svatá tajemství ve večeradle jerusalemském za přítomnosti apoštolův a věřících, kteří jeho kázáním obrázení byli. Vznešená Matka Spasitelova byla beze vší pochyby přítomna. „Duchovní město Boží“ vypravuje vidění, ovšem zbožně vymyšlená, o první mši svatých apoštolů. Den před tím šla Panna Maria v průvodu andělův a svatých žen, aby večeradlo, ve kterém její nejsvětější Syn poslední večeri slavil, připravila a vyzdobila. Připravila také nekvašený chléb a víno, jehož ku posvěcení třeba bylo, dále pak mísu a kalich, ve kterém Spasitel sám způsobí chleba a vína proměnil. Vykonavši tuto práci, probděla celou noc na modlitbách a ve vzbuzování nejvroucnějších úkonů lásky, pokory a díků činění. Svatý Petr obětoval nejsvětější oběť. Maria klečela při ní v jednom koutku večeradla, v Boha docela jsouc pohřížena. Když sv. Petr Tělo Páně přijal a po něm ostatní apoštolé, kteří kolem něho stáli, nesl Tělo Spasitele nejblahoslavenější Panně, která jej přijala, obklopena jsouc anděly, v obdiv a úctu pohříženými. Není možno všechny účinky vylíčiti, které svaté

přijímání v Panně Marii způsobilo. Bylať láskou božského Syna svého docela zanícena. (Duchovní město Boží, III. díl, 7. sv., 7. kap.)

Povzbuzení. Obětujme ovoce mše svaté Bohu skrze ruce Panny Marie !

Střelná modlitba. Pozdravujeme Tebe, o Maria, která nám Chléb života, nejsvětější Svátost, přinášíš.

5. den.

Obětování Panny Marie ve chrámě.

I. Panna Maria neměla dětství, jak dle obyčejného významu tohoto slova bývá; neměla nestálosti a nevědomosti dětské. Brzy v dětství svém poznávala již Boha a získávala si zásluhy; všechny duševní schopnosti její směřovaly k Bohu a v něm také spočívaly; Bůh byl jejím životem. Jen tělo její bylo tak slabé a malé, jako jiných dětí. Jakmile Maria sama choditi mohla, prosila rodičů, aby jí dovolili do chrámu jíti, tehdy byla tři roky stará. Tam byla přijata do počtu Bohu zasvěcených panen, a zůstala dvanácte let ve chrámu. O tom životě jejím nevíme nic, než že v úkrytu žila a ve všech ctnostech se cvičila. Nábožní spisovatelé, svatí učitelé, jako Cedren, sv. Jan Damascenský vypravují, že nejvíce navštěvovala

nemocné děti, jim sloužila, je těšila. Povstala-li nějaká hádka, byla Panna Maria zavolána, aby strany usmířila a pokoj zjednala. Žila docela prostě a vystříhala se všeho, čím by na sebe byla upozorniti mohla. Snížila se za nejnepatrnější služku všech; neodepřela ničeho a konala ještě více, než její malé družky od ní si přály. Andělé ji chránili a nebeští duchové ji obklopovali. Proto ďábel neměl k ní přístupu. Ona byla tou zamčenou zahradou, které nikdo nemohl otevřít, než jen nebeský ženich její.

II. V tomto skrytém životě svém má Maria naším vzorem býti. Bůh připravuje Marii v tajnosti a bez jejího vědomí k velikému poslání, které má vyplniti. Později bude Spasitel náš sám také připravovati se ku svému evangelickému poslání třicetiletým mlčením v Nazaretě; učenníky své však sám tři léta na tajemství nejsvětější Svátosti připravovati bude.

Úkryt a mlčení jsou duší velkých věcí. Spasitel náš ukryval před satanem, že jest Synem Božím. Kdyby to ďábel zcela jistě byl věděl, byl by židů nikdy nepoukal, aby ho zavraždili. Satanovi bylo úplně neznámo, že ona Panna jednou Matkou Boží býti má.

Pokud nějaké dílo v úkrytu, světu neznámo zůstává, jistojistě roste. Jakmile ďábel je objevil a po světě rozhlásil, pak je napadá a ze všech sil proti němu bojuje. Jestliže zaseté símě často vyhrabáno bývá, pak nemůže klíčiti; musíme je v klidu nechati ležeti a zemí přikryti. Chcete-li tedy duchovním způsobem růsti, pak skryjte

se, ať svět o vás nic neví, jinak ďábel mnoho bídy vám připraví, a vítr samolásky vás zničí.

III. Pán Bůh dlouho nás připravoval, hned od našeho dětství milostmi nás obdařoval, aby do večeřadla své Eucharistie nás uvedl. Z celého srdce za to mu děkujeme! A jakkoli tak mladí jako Maria jemu jsme se neobětovali, nalézáme se přece v dětství eucharistického života. Eucharistické hnutí začíná se vzmáhati. Spasitel náš volá nás jako první, abychom hnutí toho se zúčastnili.

Maria klaněla se Bohu ve chrámě v duchu a v pravdě. Modlitbami svými svolala příští Spasitele, ba vroucí touhou po něm příchod jeho urychlila. My, kteří jemu na oltářích přítomnému se klaníme, nevoláme k němu z daleka, jako Maria. On jest s námi, prodlévá tu mezi námi, máme ho stále. Napodobujte mlčení a skrytý život nejblahoslavenější Panny! Kéž by vám byla vzorem vašeho v Eucharistii ukrytého života! Dnes namáháme se, abychom jenom před světem něco platili. Chceme velmi rychle cíle dosíci a požívat. Čekati neumíme. Pomáháme-li rostlině ku vzrostu, co možná největšímu, přináší hned ze začátku mnoho plodů; ale potom brzy vysílí a v krátké době hyne.

Milujte tudíž prostý a skrytý život, skromné práce stavu svého. Za šťastny se pokládejte, jest-li svět vás nezná. Skryjte malý plamen lampy své pod kbelík; sebe menší průvan mohl by plamen ten shasiti.

Maria obětuje se Bohu rychle, docela, navždy. Obětuje se docela: obětuje ducha svého, srdce své, svobodu svou, sobě nenechává nic. Ó, obětujme se také my docela svátostnému Spasiteli, který pro nás také docela se obětoval. Jest snadno říci: Bože můj, já se Tobě docela obětuji; ale těžké jest, také to učiniti. Spoléhejme na jeho milost a modlitbu Matky své a častěji její tak dokonalou oběť si připomeňme. Příklad její dodá nám zmužilosti a posily.

Neoddělujme nikdy Marii od Ježíše.

Když svatý Hyacinth z řádu Dominikánů slyšel, že Tataři proti městu Kievu, ve kterém bydlel, vytáhli, pospíchal do klášterního kostela, vzal ciborium, aby Pána a Mistra svého před bezbožností těchto nevěreckých barbarů uchránil. Když s pokladem svým ze chrámu pospíchal, veliká, těžká socha Panny Marie, která u dveří stála, třikrát na něho volala. Sv. Hyacinth s úžasem Panny Marie se tázal, čeho si od něho přeje, odvětila: „Můj milý Hyacinthe, Syna chceš před potupami barbarů chrániti a Matku pohanám jejich vydati?“ A když světec slabou silou svou se omlouval, která mu brání, aby tak těžkou sochu nesl, odpověděla Maria: „Kdybys jen měl trochu lásky, pak by ti bylo hračkou, abys mě odnesl; pros mého Syna, on ti zajisté tíži ulehčí.“ Tu vzal svatý Hyacinth ihned sochu a nesl ji tak lehce, jako kdyby květinu v ruce držel. Tak zbožná pověst.

S nejsvětější Svátostí na prsou a se sochou Panny Marie na rukou, šel bez obtíží kolem řad nepřátelských a šťastně přibyl do Krakova. (Rossignoli.)

Povzbuzení. Opakujme bez ustání: Maria a Ježíš! Ježíš a Maria!

Střelná modlitba. Nalezli Ježíše s Matkou jeho, padli na kolena a klaněli se mu.

6. den.

Zvěstování.

Uvažujeme-li bližší okolnosti tajemství zvěstování, objevíme v Marii nejvznešenější ctnosti. Jakou ctí bylo pro ni, že vyvolena byla, aby na díle vtělení Syna Božího, na největším to díle Božím podíl měla.

Archaněl poslán jest od Boha, archanděl božské síly. Počne vyjednávat s Pannou. Jest to nejdůležitější poslání, které kdy nebeský posel vykonal. Anděl se stupuje s nebe na zemi, jsa plný slávy, krásný jako dennice, paprsky božskosti jsa obklopen.

Ke komu jde? Svět při zprávě o odcestování nebeského posla bezpochyby mezi bohatými a mocnými tohoto světa hledal by onoho šťastného smrtelníka, jemuž šťastné poselství přináší; svět totiž rád se domýšlí, že dokonalost jen u mocných a zámožných naléztí lze. Anděl

však ubírá se k pokorné, neznámé Panně, patnáct let staré, která za chudého řemeslníka řádně provdána jest a v chudičkém domku v opovrženém městě bydlí. Ubírá se k Marii! To zahanbuje lidskou pýchu. Vy všímáte si jen toho, co se leskne, vážíte si jen zlata a diamantů, ale při obecném soudu po nich jako po oblázcích choditi se bude.

Archanděl ubírá se tedy k Panně. Bůh mluví důvěrně jen s dušemi docela čistými. Odpouští hříšníkovi, ale spojuje se jen s čistotou.

Archanděl pozdraví Marii dříve. On jest skutečně menší, Maria jest zde svrchovanou Paní, a od té doby, co předmětem Božího vyvolení se stala, drží osud světa ve svých rukou. Jak mocná tedy jest tato mocná Panna!

Zdráva buď, milosti plná! Maria jediná jest milosti plná; my jsme plni bídy, následky to hříchu dědičného. Maria jest čistá jako slunce. Bůh stvořil ji ze zvláštní látky, maje při tom zvláštní úmysly.

Pán s Tebou. Ano, vždyť bydlí v čistém srdci Tvém, jako v ráji plném slasti, a ctnosti Tvé jsou libovonné květinky, které před ním nejpříjemnější vůni vydávají.

Které hodiny objevil se anděl? U evangelistů toho se nedočítáme. Vykladatelé Písma jsou toho náhledu, že zjevení stalo se v půlnoci, v tom okamžiku, kdy jeden den končí a druhý začíná. Maria jest onen ranní červánek, který dělí tmu od světla. Maria právě se modlila, toužila

po příští Spasitele. Toto můžeme předpokládati bez obavy, že bychom se mylili. Neboť Bůh obyčejně vnukne duším jako přípravu modlitbu, shodující se s milostí, kterou jim dáti chce. Modlete se také vy ve slavné hodině početí a narození Ježíše Krista, a ve spojení s Marií klaňte se Bohu, který za vás tělo lidské na se bere.

Maria se leká. Jest to vlastností panen, praví svatý Ambrož, že při příchodu muže se lekají a slov jeho se bojí. Maria také se lekla cti, které se jí dostává. Zasluhovala ji ovšem plnou měrou, ale pravá ctnost nestaví se na odiv.

Anděl upokojuje Marii. Jest to podstatnou známkou božských zjevení, že z počátku strach působí, později však klid do duše vlévají, kdežto ďábelská zjevení naopak mírem začínají, válkou končí.

Počneš Syna a nazveš jméno jeho Ježíš. Nebeské, božské jméno, kterého žádný člověk dáti nemohl, a které andělem s nebes přineseno býti muselo. Tento Syn bude mocný, bude nazýván Anděl veliké rady, Silný, Podivný. Panna Maria má takovou lásku k panenství, že hned nesvolí. „Jak,“ praví, „tajemství toto má se vyplniti? Pannou jsem a chci jí zůstat!“ Jaký to okamžik! Maria drží nebe i zemi v napjetí. Bůh jakoby čekal na svolení pokorné Panny, dále jíti nemohl.

Maria slyší slova andělova: „Moc nejvyššího Tebe zastíní a pannou zůstaneš, i když matkou budeš.“

A Maria odvětila: „Ecce ancilla Domini — Ejhle, já

dívka Páně, staniž se mi podle slova tvého.“ Ó významné, podivné, pokorné slovo!

Prvním slovem „ecce — ejhle“ vyslovuje úplnou ochotu svoji. „Jsem ochotna, staň se, jak Bohu se líbí.“ Jest to úkon dokonalé poslušnosti.

Maria nepraví: Aj, já matka Vykupitele, jakkoli v témž okamžiku jí byla. Svátí jsou tím pokornější, čím více Bůh je povyšuje. Proto mohl také svatý Bernard právem o Marii říci: „Virginitate placuit, humilitate concepit — pro panenství své se líbila, pro pokoru svou Syna počala.“

Duch sv. dokonává pak v Marii své božské dílo. Svolení chudé panny změnilo tvář země. Bůh vrací se do svého majetku, začíná znovu s lidmi obcovati, a to mnohem dokonaleji a pevněji, než v zemském ráji.

Toto tajemství povyšuje nás do stavu šlechtického, přivádí opět Boha na zemi. Mimo to jest vnitřním tajemstvím, tajemstvím sjednocení se. Ve sv. přijímání Ježíš v jistém smyslu v nás se vtěluje a přijímání jest cílem jeho vtělení. Jestliže hodně přijímáme, pak souhlasíme s úmysly, které Bůh s námi má. Vtělení připravuje přepodstatnění (transsubstanciaci) a je napřed oblažuje. Maria nestala se matkou Syna Božího jen sama pro sebe; raduje se, že my na štěstí jejím účastenství máme. Spojme se tedy s ní, když Ježíše Krista přijímáme, pějme jí Magnificat. Pán učinil s ní v tomto tajemství veliké věci; činí ještě nyní veliké věci, jestliže k nám přichází.

Jak svatý Ondřej Korsini ve své pobožnosti k Eucharistii odměněn byl.

Sv. Ondřej Korsini, který pro ctnosti své a svatost svou již všude znám byl, na opětovanou žádost celého národa dal se vysvětit na kněze, ačkoli pro pokoru svou se zdráhal. Když den první mše sv. jeho se blížil, přáli si jeho rodiče, aby ji slavil v městském kostele s veškerou možnou okázalostí. Ale světec náš vymohl si od svého představeného dovolení, a slavil ji v osamělém, uprostřed lesa ležícím klášterním kostele, aniž kdo ze známých o tom věděl. Tam obětoval první mši sv., v lásku božského Spasitele úplně jsa pohřížen. Tento rozhodný způsob jednání byl Panně Marii tak milý, že hned po sv. přijímání jemu se zjevila a pravila: „Ondřeji, ty jsi mým služebníkem; vyvolila jsem tebe, chci sebe v tobě oslavovati.“

Naše dobrá Matka dává nám tímto projevem přízně poznati, že nic tak se jí nelíbí, jako láska i úcta, kterou jejímu božskému Synu prokazujeme, jenž z lásky k nám v nejsvětější Svátosti přítomen jest. (Bolland 5. února.)

Povzbuzení. Zdržme se každého slova i každé roztržitosti za přítomnosti nejsvětější Svátosti.

Střelná modlitba. Plod života mého, Ježíš, jest dražší než všechno zlato a stříbro světa. (Eccles.)

7. den.

První ctitelka vtěleného Boha.

Hle, můj vzor, má Matka; Maria první klaní se slovu, které v lůně jejím člověkem se stalo! Jak dokonalým v sobě, jak milým Bohu a jak milosti plným o sobě a pro nás toto první klanění se panenské Matky muselo býti!

Jak velmi dokonalé muselo býti klanění se Panny Marie v prvním okamžiku vtělení Syna Božího!

I. Bylo to klanění se pokory a poníženosti, před vznešenou velebností Syna Božího, který za matku chudou Pannu si vyvolil, bylo to klanění se pokory a poníženosti s uznáním tak veliké lásky, kterou Ježíš jí a všemu lidstvu prokázal. Právě takový má býti první úkon, první pocit mého klanění se po sv. přijímání. Tentýž pocit měla sv. Alžběta, když uvítala Matku Páně, která k ní Spasitele, v lůně ještě skrytého, přinesla: Odkud mně ta milost, kterou tak málo zasluhuji? Týž význam má také slovo setníka, do jehož domu Ježíš zavítal: „Pane, nejsem hoden.“

Druhým úkonem klanění se Panny Marie musel zcela přirozeně býti úkon radostné vděčnosti, že Bůh nekonečnou dobrotu lidem prokázal; úkon pokorné vděčnosti, že svou nehodnou, ale velice šťastnou dívku vyvolil, aby jí tuto zvláštní milost prokázal. Vděčnost Panny

Marie rozplývá se v úkony lásky a chvály; vychvaluje božskou dobrotu. Vždyť vděčnost jest srdcem lásky. Vděčný člověk rozšiřuje se takořka až k dobrodinci.

III. Třetím úkonem klanění se Panny Marie musel býti úkon odevzdanosti, odevzdanosti samy sebe, celého života svého do služby Boží: „ejhle, já děvka Páně,“ — úkon lítosti, že tak málo může, aby Pánu Bohu důstojným způsobem sloužila.

Jeho službě obětuje se docela, jest ochotna všechny oběti přinést, kterých Bůh od ní žádati bude. Takto jest šťastnou, že může jeho lásku oplatit, kterou vtělením svým člověčenstvu na jevo dal.

IV. Posledním úkonem Panny Marie byl bez pochyby úkon útrpnosti s bídými hříšníky, k jejichž spasení Syn Boží člověkem se stal. Za ně přimlouvala se u jeho nekonečné velebnosti; byla ochotna za ně tresty trpět, za ně pokání činit, aby k Bohu se navrátili. Vyprosila jim toho štěstí, aby tvůrce svého, vykupitele svého poznali a milovali, jemu sloužili a takto nejsvětější Trojici chválu vzdávali, kterou jí dluhuje každý tvor, zvláště člověk. Ó, jak rád klaněl bych se svému Spasiteli! vždyť i já ho mám, jako Maria, ve svatém přijímání.

O, Bože můj, velice důležitou prosbu k Tobě vznáším! Dej mně Pannu Marii v její vlastnosti, jako ctitelku nejsvětější Svátosti za moji pravou Matku; popřej mně, abych účastným byl její milosti, jejího ustavičného klanění

se, kterým po celý čas se zabývala, když Tebe ve svém tak čistém lůně nosila.

Vím dobře, Bože můj, že by to bylo největší milostí života mého; budoucně chci se klaněti ve spojení s touto Matkou, ctitelkou nejsvětější Svátosti, s touto Královnou večeraďla.

Mešní roucho Panny Marie.

Sv. Bonnet, biskup Clermontský, věrný sluha Ježíše a Marie, odebral se večer před svátkem nanebevzetí Panny Marie do kostela sv. Michaela, aby tam noc v modlitbách probděl a na veliký svátek své milované Paní se připravil. Mezi tím, co vroucně se modlil, zaslechne s nebe krásný zpěv. Najednou byl celý chrám osvětlen a v prostorách jeho hlučelo to tak, jako když o velikých svátcích veliké davy lidu do něho se hrnou. Pln úžasu a jako bez sebe vidí světec, jak Panna Maria v zástupu andělův a panen ve procesí až ke stupňům oltáře se ubírá. Panny a andělé pěli chvalozpěvy ke cti Boha a jeho Královny. Pak tázali se andělé, kdo bude svatá tajemství slaviti; Panna Maria odpověděla: „Sluha můj Bonnet bude je slaviti, který v úkrytu v tomto kostele se modlí.“ Andělé vyhledali hned světce, který leknutím v nejudlehlejším koutku kostela se uschoval. Pak oblékají ho v nádherná roucha a při mši svaté, kterou za přítomnosti Marie sloužil, mu assistují.

Když svatá oběť dokončena byla, požehnala nejblahoslavenější Panna sluhovi svému a v upomínku za

milostnou návštěvu svou zanechala mu překrásné mešní roucho, které sama s nebe přinesla. Toto podivuhodné mešní roucho bylo před revolucí v Clermontu schováno. Jest tak jemné, tak krásné, že nikdo nikdy nemohl poznati, z jaké látky jest zhotoveno. Jest lehké jako peří, velmi lehounké a má tak drahocenné vyšívání, že jen prsty anděla nebo samé Královny andělů je zhotoviti mohly. (Bolland., 15. ledna.) Tak zbožná pověst.

Povzbuzení. Vykonejme svědomitě a dokonale díkůčinění po svatém přijímání ve sjednocení s Marií!

Střelná modlitba. Ó, Maria, tvého milovaného Syna jsem přijal, již ho od sebe nepropustím!

8. den.

Velikost Božího mateřství.

Maria, Matka Syna Božího, Maria, z níž narozen Ježíš: To jest ta vznešená chvála, kterou evangelium Marii vzdává. Duch svatý nechválí ani její dary milosti, ani její ctnosti; spokojuje se tím, že její velkou hodnost ukazuje, totiž její božské mateřství. Poněvadž Maria Matkou Boha býti má, proto dostává se jí všech milostí, všech poct. Celou její velikost naznačíme, jestliže řekneme: Matka Boží.

I. Přichází, aby pokolení lidské pozdvihla, aby matce korunu cti vrátila, kterou Eva hříchem ztratila. Satan uloupil tuto korunu naší první matce, Maria navrácí jí zase čest. Přichází předobrazena byvší paními Starého Zákona: Juditou, Esther, Deborou; přichází jako královna, jako osvoboditelka. Když anděl jí se zjevuje, pozdravuje ji zvláštní úctou, an se ani neodvažuje jméno její vysloviti: „Ave, gratia plena — zdrávas, milosti plná.“

II. Eva hříchem svým ztrácí svobodu a moc svou: „Pod mocí muže budeš,“ praví k ní Bůh, za trest svedení. A od té doby byla žena otrokyní nebo v podruží mužově.

Hle, tu jest ta silná žena, matka v nejvyšším slova smyslu. Matka musí míti právo nad synem svým, a Matka poroučí Ježíšovi. Ten, před nímž nebeské mocnosti strachem se chvějí, poslouchá Marii. Ona mu poroučí, veřejně s ním mluví, a užívá práv svých jako matka: „Synu, proč jsi nám tak učinil?“ táže se ho, když byl v chrámě zůstal. (Luk. 2, 48.) Viz moc Marie! V Káni zbavuje pout moc Ježíšovu. Koruna moci jest tedy druhým privilegiem jejího Božího mateřství.

III. Mateřství propůjčuje Marii ještě korunu slávy. Eva ztrácí svou pýchou veškerou svou slávu. S hanbou vyhnána jest z ráje a v bolestech bude roditi dítky.

Maria porodí Spasitele v radostech; nezná bolesti mateřství. Spasitel opustiv lůno její, slávu svou v něm zanechal, a Maria jest Královnou, poněvadž Ježíše, Krále, porodila. Jest Královnou andělův a člověčenstva.

Králové budou jí království svá k nohám skládati. Národové budou u ní spásu hledati a všude, kde Ježíš trůn míti bude, bude také Maria trůn svůj míti. Oltář ke cti Panny Marie bude vždy státi po boku oltáře Ježíšova.

Hle, tu čest, moc a sláva Božího Mateřství. Maria jest všady ctěna; ona jest mocnou a slavnou v Ježíši a a skrze Ježíše: ona jest božskou Matkou jeho.

Mše svatá v nebi a Panna Maria.

Sv. císař Jindřich, který s manželkou svou, svatou Kunigundou, v úplné zdrženlivosti žil, aby čisté manželství Panny Marie s Josefem nápodobil, byl od nejblahoslavenější Panny v kostele Maria Maggiore zvláštní přízní vyznamenán. Když totiž jedné noci do tohoto chrámu se odebral, aby bez vyrušování rozjímati mohl, zjevil se mu Spasitel světa s Matkou svou a velikým zástupem nebešťanův. Ježíš Kristus sám obětoval mši sv., oblečen jsa v nádherná roucha; za jáhna měl sv. Vavřince, a sv. mučeníka Vincence ze Saragossy za podjáhna. Nebeští duchovní počali podivuhodně, krásně zpívati introitus mše sv.: *Suscepimus, Deus*. Potom pokračovali slovy: *Justitia plena est dextera tua* — Pravice tvá jest plna spravedlnosti. — Při těchto slovech obrátil Pán Ježíš, Panna Maria i všichni svatí zraky své na zbožného císaře, aby mu na jevo dali, že spravedlnost první ctností

králů býti má. Po evangeliu dal podjáhen svatý text Pánu Ježíši, pak Panně Marii a potom na zvláštní příkaz Panny Marie také císaři políbiti, slovy: „Podej políbení pokoje tomu, jehož panenství mně tak velice se líbí.“ Po těchto slovech zmizelo zjevení, které v duši svatého Jindřicha nevyslovitelnou útěchu zanechalo a novou touhou ho nadchlo, aby za takovou přízeň ještě více než dosud dobré skutky konal.

Povzbuzení. Přijímejte často Ježíše ve sv. přijímání jako lék proti žádostivosti těla i k zachování čistoty srdce.

Střelná modlitba. Zdravas Maria, ty duchovní ráji Boha, ve kterém neposkvrněná lilie, Ježíš, kvetla.

9. den.

Vnitřní život Panny Marie.

I. Maria, která všemi dary ozdobena, všemi ctnostmi obohacena a ve všech milostech dokonalá byla, ve světě s obyčejným vnějškem se objevila. Jednání její nemají žádného lesku, ctnosti docela obyčejnými se zdají, život její plyne v mlčení, ve skrytosti, a evangelium nic o něm nevypravuje. Maria má býti vzorem života v Bohu s Kristem skrytého, který my svým chováním ctíme a

věrně nápodobiti máme. Chci vám totiž dokázati, že zákon svatosti, kterého Bůh v srdcích našich se domáhá, týž jest, kterého Maria poslouchala.

Církev pěje o Marii: „Všechna sláva dcery královské jest uvnitř.“ To jest podstatnou známkou svatosti Panny Marie, nic pro venek, nic, o čem svět by se dověděl, všechno jen pro Boha, jemu toliko má všechno známo býti. Při tom byla nejsvětějším a nejdokonalejším tvorem. Poněvadž Bůh Pannu Marii více než každý jiný tvor miloval, musela od jeho dobroty obdržeti nejbohatší a nejlepší milosti, nejdrahocennější osvědčení přízně. Otec udělil jí všechny ctnosti matky, Syn všechny milosti vykoupení, Duch svatý všechny milosti lásky. Avšak Maria vedla docela obyčejný, skrytý a neznámý život. Z toho bezpochyby následuje, že tento stav tichého a vnitřního života nejdokonalejší jest. Vnější, Bohu zasvěcený život jest méně dokonalý. Proto také Spasitel náš mnohem více ve skrytě zůstával, než na veřejnosti se objevoval. Všichni svatí tímto vzorem se řídí; kdo chce přítelem Boha býti, musí sebe samého se odříci, jako Ježíš a Maria.

II. A nyní táži se: Chcete býti svatými? Zajisté. Pak buďte dbalí života vnitřního. Jste k tomu povoláním svým jako ctitelé nejsvětější Svátosti zavázáni. Jak chcete bez tohoto vnitřního ducha se modliti? Jestliže před tváří Spasitele našeho ani okamžik bez knihy býti nemůžete, jestliže nic ze srdce svého říci nedovedete, co činíte pak při klanění se? Nebudete nikdy sami mluvíti, vypůjčíte

si vždycky myšlenky a slova od jiných lidí? Ó nikoli; přičiňte se, abyste žili vnitřně. Každý nemůže býti jako Ježíš a Maria, ale každý může žít dle své milosti a ctnosti, jinak nedosáhnete v modlitbě žádných útěch a vnuknutí, budete pozorovati, že jste u nohou Spasitele našeho chladní a nespokojení. Kdo chce se klaněti, musí se vnitřně klaněti. Musíme s Bohem rozmlouvati, musíme se ho tázati, na odpověď jeho čekati, v něm se radovati, v jeho společnosti, v jeho službě šťastnými se cítiti. Člověk potřebuje nutně, aby rád a důvěrně s Bohem obcoval. Kdo však chce lásku Ježíšovu naleznouti, musí vnitřní život vésti. Co však znamená vnitřní život vésti? Milovati ze všech sil, abychom s Ježíšem rozmlouvati, s ním žít mohli. Avšak Ježíše nelze ušima slyšeti a tělesnýma očima viděti, on mluví jen ku sebrané duši. Ježíš žije v nejsvětější Svátosti život úplně vnitřní, nevstupuje do duše tak, abychom ho viděli, ale obrací se přímo na duši, s ní toliko chce mluvit. Jestliže duše vaše v jeho přítomnosti se nerozplývá, pak jest to následkem toho, že Ježíš na ni nepůsobí; pak jest nějaká překážka mezi duší a Ježíšem. Ach, nemyslete si, že by Spasitel náš něco nepravdivého říci chtěl! On sice řekl: „Břímě mé jest lehké,“ ale to platí jen pro toho, kdo toto břímě v modlitbě a vnitřním životě nese. Bez modlitby a vnitřního života břímě toto bude vám těžké. Nevedeme-li život vnitřní, pak všechno v životě našem pokulhává. Ó, jak bych si přál, aby slovo na vás se

vyplnilo, které na P. Marii se uskutečnilo: „Království Boží jest ve vás,“ království ctností, lásky a vnitřních milostí. Potom začnete býti ctiteli a svatými. Tráva polní každého roku usychá, poněvadž nemá hlubokých kořenů, ale cedr, oliva, dub žijí stále, poněvadž jejich kořeny hluboko do země vnikají. Kdo tedy pevným zůstatí chce, musí až na dno proniknouti, až do svého vlastního nic. Tam nalezneme Ježíše. On sebe samého zmařil. (Fil. 2, 7.) Tu ho Maria našla. Ó kéž by tato dokonalá Matka mohla vám vyprositi, abyste jak ona v Ježíši živi byli! Kéž byste mohli jako ona vždycky v Ježíši zůstávati a nikdy od něho se nevzdalovati!

Maria jako prostřednice u Ježíše v nejsvětější Svátosti.

Zbožný bratr laik z řádu Františkánů v té době, kdy slavné sliby skládati měl, těžkým pokušením napaden byl, aby do světa se vrátil. Báł se, že by slibem na vždy se zavázal. Strach, že by po složení slibů jim nevěrným státi se mohl, přiměl ho k tomu, že den před slavnými sliby řeholní roucho svlékl. Než však odešel odebral se do klášterního kostela, vrhl se na kolena před svatostánkem, nad nímž socha nejblahoslavenější Panny se nalézala, a prosil vroucně Ježíše i Matku jeho, aby mu dovolila odejítí. Však nastojte! Panna Maria sestupuje se svatostánku a otvírá ciborium, z něhož krásné jasem zářící dítě vychází. Maria padá před Synem svým na kolena,

snažně prosíc: „Synáčku můj, měj útrpnost s ubohým sluhou naším!“ A Ježíš pravil: „Milá Matko, co chceš, abych učinil, když u mne zůstati nechce?“ Dobrotivá Matka odpověděla: „Synu můj, měj útrpnost s ním a uděl mu milost, aby u Tebe zůstal.“ Potom pozdvihl Ježíš ruku, požehnal bratrovi a přislíbil Marii, že chudého řeholníka nikdy neopustí.

Pak vrátil se Ježíš do ciboria, zanechav bratra silou a útěchou naplněného. (Nikolao Laghi Da Lugano, *Miracoli del santissimo Sacramento*, trat. I., c. LXXI.)

Povzbuzení. Žijme dle vzoru naší Matky ve sjednocení s Ježíšem, který v nás přítomen jest!

Střelná modlitba. Ó Maria, pravá dcero velikého Krále, celá vznešenost tvá jest ve Tvém srdci, poněvadž Ježíš v tobě stánek svůj vyvolil.

10. den.

Skromnost, podstatný znak Panny Marie.

Skrytý život Marie má jeden znak, kterým od života Ježíšova se rozeznává. Na Marii nespatřujeme oné pokory, která nás v úžas a zahanbení přivádí, onu směr síly a slabosti, velikosti a ponížení, kterou v životě Ježíšově

obdivujeme. Život Panny Marie ubíhá vždy stejnoměrně, prostě a skrytě, jest to království pokorné, něžné skromnosti. Skromnost jest podstatným znakem její zbožnosti, její ctnosti a všech skutků.

I. Maria jest skromná, kdekoli na veřejnosti vystoupí. Neupozorňuje na sebe ani svým přísným jednáním, ani nápadnou nedbalostí, jest pokorná a něžná, jako duch Ježíšův, celé její postavení ve veřejném životě a všechno, čeho upotřebuje, staví ji na stejný stupeň s obyčejnými ženami.

II. Maria jest skromná ve světě. Přináší hned oběť v zátiší, odebírá se do daleké krajiny ku své tetě Alžbětě, aby jí blahopřála a sloužila. Tři měsíce zůstává její družkou, její pokornou služkou a jest štěstím tohoto významenaného domu. Maria vystupuje na veřejnost, když sláva Syna jejího toho vyžaduje; objevuje se na svatbě v Káni. Ani slovem sebe samu nechválí, nechlubí se, že jest Matkou Spasitele, nevynáší se mocí a slávou Syna svého, aby se v očích lidí povznesla; skromnost její jest příčinou, že věnuje se lásce k bližnímu a, jestli toho třeba, dle ní také jedná.

III. Maria jest skromná ve svých povinnostech. Plní je tichou myslí, bez přenáhlení a spěchu, vždy jsouc spokojena tím, co ji potká, vždy hotova jsouc k plnění nové povinnosti. Plní je onou stejnoměrností povahy, která žádných obtíží nedává na sobě znáti, a také žádné útechy nežádá, která zraky lidí na sebe nepoutá, poněvadž

všechno přirozené a obyčejné jest. Takto jest krásným vzorem pro toho, kdo jako Ježíš v Eucharistii žíti chce, pro ctitele, službě jeho zasvěceného. Celý život takového ctitele pozůstává ze skutků na pohled nepatrných, z malých obětí, které toliko Bůh znáti a odměniti má; jest to jeho radostí, aby Mistru svému stálým sebezapíráním se líbil.

IV. Maria jest skromná ve vší zbožnosti. Maria, povýšená na nejvyšší stupeň modlitby, kterého tvor dosíci může, Maria, žijící ve stálém osvědčování dokonalé lásky, vyvýšená nade všechny anděly, Maria, jež jako Matka Boží zvláštní řád mezi divy Božími zaujímá: slouží Bohu obyčejnou zbožností. Poslouchá, co zákon poroučí, slaví předepsané svátky, s věřícími koná své modlitby. Docela ničím na sebe neupozorňuje, ani svou skromností, kterou dovede skryti. Nic neprozrazuje dokonalost její zbožnosti, ano ani neobyčejnou roznícenost ve zbožnosti.

Taková má také naše pobožnost býti: obyčejnou ve svých cvičeních, jednoduchou ve svých prostředcích. Pečlivě musíme se varovati každé nápadné zvláštnosti, tohoto jemného ovoce samolásky, jakož i všeho neobyčejného, co příliš snadno k marnivosti a sebeklamu svádí.

V. Maria jest skromná ve svých ctnostech. Má všechny ctnosti v nejvyšším stupni, koná všechny s největší dokonalostí, ale jednoduchou a obyčejnou formou. Její pokora spatřuje jen dobrotivost Boží a za všechnu přízeň, kterou od Boha dostává, jen vděčnost chudása na jevo dává, vděčnost bez lesku a slávy, které svět

ani nepozoruje. „Může něco dobrého z Nazareta přijíti?“ Nikdo si Marie nevšímá.

Hle, tu jest to veliké tajemství dokonalosti: dovésti, abychom ji v úplné prostotě našli, dovésti, abychom ji docela obyčejným způsobem vypěstovali, abychom ji uprostřed lhostejnosti a netečnosti zachovali. Veřejné ctnosti hrozí veliké nebezpečství, pochválená a již napřed za svatou vyhlášená ctnost jest blízka pádu: květina, kterou každý obdivovati chce, bývá často rychle utržena.

Zamilujme si tedy tyto neviditelné ctnosti v Nazaretu, které na úpatí kříže povstávají, ve stínu Ježíše a Marie. Nemusíme se tak snadno báti ani bouří, které cedry lámou, ani blesku, který vrcholy hor zasahuje.

VI. Maria jest skromná ve svých obětech. Ona obětuje se tiše a mlčky, nenaříká si, sebe sama nijak nepřeceňuje, poněvadž k velikým obětem povolána jest; neprosí, aby Bůh hořkosti těchto obětí zmírnil. Zůstává skromnou při nejistotě manžela svého. Místo, aby mu veliké tajemství, které v ní se stalo, zjevila, snáší jeho pochybnosti. Starost o to ponechává Bohu a jest klidnou v ruku jeho Prozřetelnosti.

Na křížové cestě provází Syna svého plna bolu, nenaříká, nežaluje na Jerusalem. Na hoře Kalvarii, kde Maria neskonalý bol snášeti musí, mlčí, a když se Synem se rozloučila, odchází jako matka hluboce zarmoucená, ale do vůle Boží odevzdaná.

VII. Maria jest konečně skromna ve své důstojnosti. To jest ten nejkrásnější triumf skromnosti Panny Marie. Nemá-li pak jako Matka Boží všechny nároky na holdování světa? Z důstojnosti své podržuje si Maria jen břímě, jen oběť. Nikdy jí nespátřujeme, je-li Syn její oslavován, ale vidíme ji v jeho družině, jde-li o to, aby pokoření nebo bol s ním sdílela.

Chceme-li tedy dětmi této milostné Matky býti, musíme takorčka její skromností se oděti a ji za denní předmět svého rozjímání zvoliti. To jest to dědictví, které nám Maria zanechává, její skromnost budiž pravidlem našich ctností. Ona prostota, která více po vyplnění povinnosti než po požitku touží, která Bohu více pro něho samého než pro útěchu vlastní slouží, lásku láskou splácí, ta budiž naším údělem, cílem našich snah, a podstatným znakem našeho života!

Božské zasnoubení.

Maria po ničem více netouží, než aby nás s božským Synem svým v nejsvětější Svátosti nerozlučně spojila. Když jednoho dne velebná matka Kateřina, ze řádu španělských Karmelitek, nejsvětější Svátost přijala a city nejněžnější lásky k božskému srdci se rozplývala, zjevila se jí Maria s Ježíškem na ruce. Maria vzala ruku svého božského Syna a vložila ji do ruky Kateřiny, aby ji takorčka zasnoubila s božským ženichem jejím. Kateřina projevila hned smýšlení, které tohoto božského zasnoubení

hodné bylo, prosíc Ježíše, aby jí dovolil na jeho utrpení podíl míti. Tu podal jí Spasitel trnovou korunu, kterou čelo své ověncila a po celých třiadvacet let, co ještě žila, nikdy neodložila, pyšnější jsouc na svůj diadem, než králové na své koruny, diamanty posázené.

Povzbuzení. Obnovme v životě svém skromnost Ježíše a jeho svaté Matky.

Střelná modlitba. Velebíme tě, o neposkvrněná Holubice, která nám přinášíš ratolest Ježíše, Syna Tvého, jenž nás od duchovní potopy zachrání.

11. den.

Maria v Betlemě.

Tajemství v Betlemě jest plné bolesti a lásky. Ježíš jest zde milostnější než na Kalvarii. Vnikněme do myšlenek Panny Marie!

I. Před narozením Syna jejího v oněch hodinách, které tento šťastný okamžik předcházely, sjednoťte se s jejím očekáváním, zvětšete jako ona svou pobožnost a lásku, spojte se s jejím sebráním ducha, učte se z její duševní nálady, že máme Bohu tak sloužiti, jak on chce, a ne, jak bychom my rádi chtěli. Maria skutečně věděla z proroctví všechno, co Syn její měl vytrpěti; chystala

se, že mu bude sloužiti, jak by si přál, a že ho bude všady a ve všem následovati. Napodobujte tuto odevzdanost do vůle Boží, tuto pravou lásku! Maria zajisté se domnívala, že Ježíš v krásném paláci, nebo aspoň ve slušném příbytku se narodí. Avšak není tomu tak; narodil se v jeskyni, ve skalní sluji. Maria a Josef nebyvše od nikoho přijati, jsou přinuceni do jeskyně se odebrati. Bolest svatého Josefa byla zajisté veliká. Jeho, jakožto hlavy rodiny, péčí bylo, aby pro svatou rodinu příbytek našel, a můžeme pochopiti, jak velký byl jeho bol, když, jsa všady odbyt, Marii v tom okamžiku, kdy poroditi měla, do oné jeskyně vésti musel. Maria však byla šťastna, ač hanebné opovržení zakusila; měla Ježíše ve svém lůně a věděla, že on sám dopustil, aby byli zneuznáni a odbytí, že on je ku chlévu vedl, v němž se naroditi chtěl.

Takovým způsobem dosahuje Bůh cíle svého. Člověk jedná, hledá lidské pomoci, a když všechny prostředky vyčerpal, pak vede ho Bůh tam, kam ho vésti chce. Bůh dopouští, že člověk marně lidskou pomoc hledá, ale nenaleznuv ji, jemu se odevzdává a od něho jako Maria a Josef vésti se dá. V tomto stavu opuštěnosti pozoruje člověk tím dříve dobrotivost Boží; Bůh stará se pak o nás, a my přicházíme bez nepokoje k němu, jako dítky k otci svému. Dopracujeme-li se dobrého výsledku, ukazuje li se nám vláda Prozřetelnosti pochopitelným způsobem, pak nezůstane naše láska stejná, pak snad budeme příliš spoléhati ve vlastní pomoc a ne v Boha.

Bůh osvědčoval Israelitům větší přízeň v poušti než v Palestině. A Ježíš byl milostnější v jeslích v Betlémě a v chudém domku v Nazaretě, než ve svém veřejném životě, uprostřed divů, které konal.

II. Když pak Ježíš se narodil, ó pochopte, jste-li s to, úkony klanění, holdování, pozornosti, které Maria Ježíši prokazovala. Maria, jaká to krásná monstrance. Velikou moudrostí od Ducha sv. byla zhotovena. Co jest krásnějšího nad Marii, soudíme-li jen dle vnějšku? Ona jest lilí údolí, která v neposkvrněné zemi vypučela. Maria jest ráj Boží. Vizte, jaká květina v něm kvetla! Ježíš, květina z rodu Jesse. Vizte, jaké ovoce přinesla. Ježíše, chléb vyvolených. Vstupte do duše Marie a uvažujte její krásu. Naleznete v ní krásu, která s to jest, aby věčně blaženými vás učinila, jestli ji skutečně poznáte. Bůh všechno vynaložil, aby Marii nádherně vybavil. Vizte tu monstranci vtěleného slova, vizte ten průplav, kterým Ježíš k nám přichází.

Ó zajisté, Eucharistie má počátek svůj v Betlémě v rukou Panny Marie; ona přinesla chléb, po němž člověčenstvo lační, a který je toliko živiti může. Ona nám tento výtečný chléb zachová. Ona bude beránka krmiti, jehož oživující Tělo požíváme. Napájí ho svým panenským mlékem, krmí ho pro obět; poznává již určení jeho, ví, že jenom k tomu účelu zde jest, aby byl obětován. Jest to vůle Boží, které ona docela poslušna jest, a nosí i připravuje na loktech svých obět

na Kalvarii a na oltáři. V den oběti přinese svého božského Beránka do Jerusalema, tam bude ho spravedlnosti Boží za spasení světa obětovati. Maria jistě uslyšela z úst Syna svého toto slovo: „Otče, již nepřijmeš žádných obětí Starého Zákona, hle, tu jsem já!“ A Maria spojuje se s obětnou myslí jeho a s obětováním jeho.

III. V Betlemě však jsou také radosti. Pastýři, prosté duše pospíchají sem, aby Ježíši se poklonili. A Maria jest šťastna, když vidí ten prostinký hold a dary, které s dobrým srdcem jejímu Ježíši přinášejí.

Po několika dnech odvádějí mudrci daň svého klanění a obětují královské dary. Maria to jest, která jim Ježíše ukazuje, na loktech jejích ho nalézají.

Kolikrát mohli jste se radovati z téhož štěstí, jako mudrci! Jak šťastna jest milující duše, jestliže Ježíše s Marií našla. Ti, kteří svatostánek, kde odpočívá, znají, ti, kdož ho do srdcí svých přijímají, vědí, že obcování s ním má v sobě rozkoš, že útěcha jeho jest slastičná, pokoj jeho nenahraditelný a důvěrnost lásky jeho nevýslovná.

Ježíše v rukou Marie nalézti, s cítěním Panny Marie se spojití, když ho k srdci svému tiskne, jak vzácný to okamžik! Jen škoda, že tak rychle uplyne, právě jako na hoře Tábor. V tom okamžiku zapomínáme na všechno, nepřejeme si ničeho, ani sebe. V tom okamžiku máme Ježíše a Marii.

Jak přičiněním Panny Marie svatyně nejsvětější se rozmnožují.

Jestliže Panna Maria tak četným ctitelům svým myšlenku vnuká, aby slíbili, že budou putovati a jí ke cti svatyně budovati, pak činí to bezpochyby s tím úmyslem, aby svatostánky Syna svého rozmnožila. Krásný toho doklad poskytují nám dějiny kaple Panny Marie Laus-ské, která v Alpách leží. Maria obrátila se ku zbožné pastýřce, kterou si vyvolila za nástroj milostí svých, těmito slovy: „Přáním mým jest, aby zde kostel ke cti přemilého Syna mého postaven byl, kamž mnoho hříšníkův a hříšnic přijde, aby se obrátili.“ Kostel byl vystavěn z haléře chudása. Jindy pravila Panna Maria téže dívce: „Můj Syn dal mi toto místo k obrácení hříšníků.“ Vskutku nikdy, jak dějiny kostela Laus-ského dokazují, žádný hříšník toto posvátné místo neopustil, aby se byl nesmířil s božským Synem nejsladší Matky, který na něho ve svém svatostánku, tomto trůnu milosti a milosrdenství, čekal. (Dějiny zázraků P. Marie Laus-ské.)

Povzbuzení. Prosme Marii bez ustání, aby Ježíše nám dāti ráčila.

Střelná modlitba. Pozdravena budiž, Maria, Ty svatá Horo, na níž eucharistický beránek hojnou pastvu našel!

12. den.

Panna Maria obětuje Ježíše ve chrámě.

I. Spasitel náš neváhá veřejně Otcí svému nebeskému se obětovati. Matka jeho nese ho čtyřicátého dne po jeho narození do chrámu. Nese dítě své na rukou; ubírá se, aby je Otcí svému obětovala, a je za dvě hrdliček zase vykoupila. Ježíš chtěl za tato dvě zvířátka vykoupen býti, poněvadž jsou obrazem jeho čistoty a prostoty. Veliké tajemství se děje. Štěstí nejblahoslavenější Panny a její radosti tímto dnem přestávají. Poslyšte slova Bohem vyvoleného starce: „Položen jest tento ku pádu a povstání mnohých; tvou duši pronikne meč.“ Jak může nejsvětější Trojice, jak může Bůh ve své dobrotivosti tak bolestné tajemství chudé, patnáctileté matce zjeviti, která z narození syna svého ještě plna radostí jest? Jest to její první vycházka a tu dovídá se, jakou smrtí Syn její zemře. Maria pochopuje všechno. Od toho dne jest Kalvarie všady, kde Ježíš jest, v Nazaretě, v Egyptě; Maria vidí stále svého ukřižovaného Syna. Nemáme-li ctností, pak nechává nás Bůh v jakémisi druhu jistoty podřimovati; vidí-li však duši, která ho skutečně miluje, pak pospíší si, aby ji křížem navštěvoval, aby slávy své v ní nabyt. Láska jeví se v utrpení. Maria každé utrpení ráda přijímá. Od nynějška se Synem svým bude si vypravovati jen o Kalvarii, o jeho utrpení a smrti; má síly dosti, aby vytrpěla muky na hoře Kalvarii,

které od nynějška tedy 33 let trvati budou. Chápete, co obsahuje slovo: „ukřižovati,“ co znamená výrok: „Meč bolesti pronikne duši Tvou?“ Od této chvíle Maria vidí celé utrpení Syna svého, neustále na ně myslí; od tohoto dne jest Královnou mučovníkův.

II. Jaké naučení máme si vzíti z obětování Ježíše ve chrámě Pannou Marií? Odpověď: „Nemáme se Ježíši obětovati pro vezdejší požitky, pro útěchy, pro jistý klid, pro nerušený pokoj. „Vezměte jho mé na sebe,“ praví Ježíš, „jest sladké a břímě mé jest lehké.“ Týž Ježíš však také řekl: „Kdo kříž můj stále za mnou nese, není mne hoden.“

Co máme činiti? Ve sjednocení s Marií, naší Matkou, máme se Bohu obětovati, a útrapy, které na nás sešle, trpělivě snášeti. Duše, která Bohu chce se obětovati, dostává z počátku útěchu; kdo Bohu slouží, pocítuje velikou slast. Jest mnoho duší, které světa se nabaživše, v němž jen sklamaní zažily, ku zbožnosti se vracejí, aby v ní pokoj a útěchu našly. Tyto slouží Bohu tak dlouho, dokud jim oněch slastí okusiti dává; jestliže však před nimi se skryl, jestliže tento chléb dítek svých za jiný silnější pokrm vyměnití chce, pak jsou znepokojeny, ztrácí mysl a upadávají do nepokoje. Namáhají se, aby vynalezly, čím tento trest zaviny. Domnívají se, že zpovědi jejich nebyly upřímné, že svatá přijímání jejich byla nehodná. Příčinu této změny v sobě samých nalézti chtějí,

a poněvadž jí naléztí nemohou, ztrácejí mysl a na konec upouštějí docela od své zbožnosti.

Vážme si velice útěchy Boží, radujme se, když Bůh nám ji posílá; ale výhradně jí nehledejme. Útěchy, milosti, které pocítujeme, pomínou, jen Ježíš zůstává vždycky. Byli svatí, které Bůh velikými útěchami a extasemi obdařil; co však také vytrpěli! Bůh časem naplňoval je útěchou; tato byla odměnou za utrpení jejich a povzbuzením, aby z lásky k Ježíši ještě více trpěli. Utrpením se posvěcujeme, křížem, zkouškami duše se posiluje, všeho se odříká, nehledajíc vlastního upokojení, ale jen Boha samého.

To jest naučení, které nám tajemství obětování Ježíše ve chrámě hlásá. Žijme dle něho, chceme-li hodni býti vznešené oběti, o které neustále ve Svátosti rozjímáme, jakož i její Matky, která ji přinesla.

Hromnice na nebesích.

V „růženci sv. Dominika,“ jak Mikuláš Laghi vypravuje, čteme, že jedna mladá žena, jménem Lucia, která pobožnost k nejblahoslavenější Panně z celého srdce si zamilovala, a denně růženec se modlila, spatřila o svátku očišťování Panny Marie anděla v podobě zářícího mládence, který k ní promluvil: „Pojď, Lucie, na dnešní svátek povedu tě do překrásného kostela, kde rozkošné věci spatříš.“ A skutečně octla se v tak velebném chrámu, že nádheru jeho nebyla s to pochopiti. Svátá Anna se

sv. Magdalenou vzaly ji za ruku a vedly ji do středu zástupu ke stupňům trůnu Panny Marie. Vznešená Královna oslovila ji takto: „Poněvadž pilnou modlitbou mého růžence tak často mému Synu jsi mne představila, chci v odměnu za to tebe jemu představit.“ A v skutku viděla Lucie, jak Ježíš přišel, a pak jako velekněz jsa oděn, v její přítomnosti svatá tajemství slavil. Když okamžik sv. přijímání se přiblížil, přistoupil celý sbor nebešťanů ku svatému stolu; Lucie však neodvážila se k němu přistoupiti, poněvadž za nehodnou se pokládala, aby v čele těchto hostí nebeské hostiny se účastnila. Ale Maria vzala Lucii za ruku, podala jí první místo, sama pak na druhém přijímala. Potom vidění zmizelo, učinilo však na zbožnou služebnici Marie takový dojem, že ostatek života svého křesťanské dokonalosti zasvětila.

Povzbuzení. Obětujme ve spojení s Marií Ježíšovi, této oběti lásky, na našich oltářích všechno, čeho od nás žádá!

Střelná modlitba. Požehnána buď, Maria, ty úrodná révo, která jsi nám eucharistické víno dala!

13. den.

Život svaté rodiny.

Uvažujme život svaté rodiny, totiž život Panny Marie a sv. Josefa v Ježíšovi.

I. Ježíš byl středem lásky Panny Marie a svatého Josefa. Kde tělo, tam shromažďují se orlové; kde poklad, tam srdce. Ježíš byl středem těchto šťastných rodičů. Neusadili se trvale ani v Betlemě, ani v Nazaretě, ani v Egyptě. Měli Ježíše a s ním všechno; Ježíš byl domem jejich srdce.

Jak rychle vrátil se svatý Josef, musel-li odejít, s radostí do domu, ve kterém božské dítě se nalézalo! Neztratil ani okamžiku, vzdálen jsa od něho. Věděl, že Ježíš jest vtělené Slovo.

Právě tak jest Eucharistie mým domem, mojí rodinou, mým středem. Také já mám rád, jako Maria a Josef, jen u ní rád prodlévati.

II. Ježíš byl cílem života Panny Marie a sv. Josefa. Pro něho jen oba žili a pracovali. S jakou radostí pracoval dobrý sv. Josef, aby božskému dítěti a božské Matce jeho vezdejší chléb vydělal! S jakou radostí přinesl domů denní mzdu za práci svou! Jak příjemné byly mu jeho namáhavé práce, poněvadž je pro Ježíše konal!

Tak také eucharistický Ježíš má býti cílem a radostí mého života, radostí a štěstím mé práce. A je-li pak

který život krásnější nad onen, který ve společnosti eucharistického Ježíše žijeme?

III. Ježíš byl ustavičným pokrmem života, spojení a lásky Panny Marie a sv. Josefa. Byli šťastni, když ho spozorovali, když ho slyšeli, když viděli, jak pracuje, poslouchá a se modlí. Dělal všechno dobře.

Zvláště byli šťastni, když mohli v srdci jeho rozjímati, úmysly jeho zkoumati, jeho smýšlení, pohnutky jeho ctnosti poznati. Viděli ho neustále, jak vnější okolnosti vyhledával, aby jimi důkazy své lásky k chudobě, své poslušnosti atd. dáti mohl; uvažovali úkony jeho ponížení a sebezapírání. Divili se věrnosti, jakou všechno ku slávě Otce svého konal.

Ježíš, Maria, Josef měli v celém životě svém jen jediný úmysl, jen jedno chtěli: nebeského Otce oslavovati.

Totéž mám také já činiti. Proto mám se spojití s Marií a Josefem, rodinného života jejich, jehož tajemstvím jen Bůh jest, se účastniti. Jak šťastna jest duše, jestliže rozjímá o životě svaté rodiny, o jejích slovech a skutečích! Ó, jak nebeské byly rozmluvy a modlitby v nazaretské chatrči!

Ježíš vysvětlil jistě Panně Marii a sv. Josefu všechno, co Písmo sv. o něm vypravuje. Vypravoval jim o hoře Kalvarii se všemi výjevy ponížení a muk, které vytrpěti musí. V rukou svých ukázal jim místo, kterým hřeby prohnány budou. Mluvil k nim o Církvi, o apoštolech, o náboženských rádech a nekonečné lásce své ke mně.

Nazaret stal se rájem druhého Adama a druhé Evy, nebem nejčistějších ctností, nejčistší lásky. Jak drahecenná vůně vystupovala k nebesům z tohoto překrásného místa, ve kterém Slovo člověkem učiněné, Matka Boží a spravedlivý Josef žili! Otec nebeský našel v něm své zalíbení, andělé se mu divili. Na tomto místě chci také já rozlítiti lásku ku zbožnému, Ježíši, Marii, Josefu zasvěcenému životu.

Panna Maria obstarala a provázela nejsvětější Svátost k umírající dívce.

Hodná, nejblahoslavenější Panně celým srdcem oddaná dívka, chudá sice statky tohoto světa, ale bohatá svou věrou, ležela na smrt nemocna; velice ji bolelo, že nemůže přijati tělo svého vroucně milovaného nebeského ženicha. Maria, tato dobrotivá Matka, přispěla jí ku pomoci. Zjevila se totiž ve průvodu velikého počtu andělů blahoslavenému Oderikovi z Portu Naonis (Portenau ve Friaulsku) a pravila: „Na blízku mám služebnici, která umírá a velice touží po svátostech umírajících. Kněz fary, k níž patří, není doma. Chci, abys ho zastupoval. Já sama povedu tě ke kostelu a k nemocné; neboť chci při jejím posledním sv. přijímání býti.“

Světec poslechne, vezme nejsvětější Svátost a zbožně ji nese. Maria ho provází. Obličej její skvěl se a zářil něžnou velebností. Kdož bude s to, aby úctu a lásku

vyličil, jakou Maria k Synu svému, ve svátostných způsobách skrytému, se rozplývala!

Nemocná přijme nejsvětější Tělo Ježíšovo za přítomnosti Panny Marie. Přemýšlení čtenáře přenechám, jak veliké byly útěchy, kterých stala se účastnou, a zdali se neviděla překrásně odměněna za to, že od této dobré Matky milého Syna jejího si vyprosila, kterého nikdy nezdráhá se dáti těm, kteří k ní se utíkají. (Rossignoli.)

Povzbuzení. Provázejme ve spojení s Marií nejsv. Svátost, kdykoli ji kněz k nemocnému nese!

Střelná modlitba. Ó, dobrotivá Královno, spatřujeme tě po boku Ježíše Krista, který v nejsvětější Svátosti přítomen jest!

14. den.

Utrpení Panny Marie.

I. Maria nemusela ani za hřích dědičný, ani za hřích osobní pykati. Bůh nevložil na ni jako na Ježíše břímě hříchů. Proč tedy pro příští smrt Syna svého po celý život svůj, zvláště však na Kalvarii tolik trpěla? Utrpení jest zákonem lásky. Láska k Ježíši byla příčinou mučeníctví Panny Marie. A poněvadž více milovala, než kterýkoli jiný tvor, vytrpěla také preveliké muky.

Utrpení jest skutečné oslavování Ježíše v nás; snášením útrap pokračujeme v jistém smyslu v jeho utrpení a je dokonáváme. Konečně musí každé mateřství utrpením vykoupeno býti. Když Maria svého neposkvrněného Syna světu darovala, unikla sice tomuto zákonu; když však Matkou naší státi se měla a nás k milosti zroditi, tu zákona toho celou přísnost pocítila. Co pak Ježíš Kristus nevytrpěl, abychom „novým stvořením“ v něm byli? Maria bude u paty kříže státi a tam všechny muky utrpení v srdci svém snášeti, aby Matkou naší se stala.

Uvažme v srdci svém, jaké účastenství Maria na utrpení Ježíšově měla!

II. Maria viděla pomocí nadpřirozeného světla Ježíše v zahradě Gethsemanské, měla účastenství na jeho modlitbě, na jeho zármutku, na jeho smrtelném zápase; obě srdce v citech a v lásce úplně se shodovala.

Potom vidí, jak Ježíš od Jidáše jest zrazen, ode všech opuštěn, od Petra zapřen, jak jest bičován, posmíván; vidí ho před soudci opuštěného, bez obhájce. Ubohá Matka! Jak ukrutná musela pro ni býti tato úplná opuštěnost jejího Syna! Což nebude nikdo Ježíše obhajovati, ani přátelé jeho? Neodváží se nikdo veřejně vyznati, že ho zná?

Když pak svatý Jan přijde a podrobně jí vypravuje, co s Ježíšem se stalo, nemuselo tu srdce její hořem pukati? Spěchá do soudního domu, slyší rány bičování, vidí, jak Syn její vrahu Barabáši na roveň postaven

jest, slyší: „ejhle člověk“ a vzteklý křik bezbožného lidu: „Ukřižuj, ukřižuj ho!“ Ach, ubohá Matka má jen slzy, aby ho z rukou žoldnéřů vyprostila.

III. Maria provází Ježíše na Kalvarii, provází ho na této bolestné cestě, která jeho svatou krví sbrocena byla. Srdce její, bolesti její spojují se s mukami jejího Syna v jednu a tutéž oběť, v jedno a totéž odevzdání se do vůle Otcovy.

Ježíš přišel na Kalvarii. Maria vidí, jak katané nelidsky a ukrutně oděv s něho strhávají; vidí ho, jak rozpjat leží na kříži, slyší rány kladiv, které nohy a ruce jeho probodávají. Jaký to pohled pro Matku! Také ona jest na kříž přibita.

Vidí, jak žoldnéři do výše ho zdvívají; sleduje ho zrakem svým. A sotva kříž v zemi upevnili, blíží se srdnatá Matka s přemožením všech překážek ku patě kříže jediného Syna svého. Tu ho pozoruje, v moře svých bolestí jsouc pohřížena; pocituje každý bol Syna svého. Maria jest silnější než smrt; pro spojení své s Ježíšem trpí větší bolesti, než kdyby všechna mučení snášela.

Maria slyší každé slovo Syna svého; pamatuje si je, aby nám je zase pověděla. Vidí, jak krev jeho se řine, jak život jeho ku konci se blíží, slyší, jak žádá nápoje, není však s to, aby přání jeho vyplnila. Jaká to bolest pro Matku! A posléze slyší žalostné volání, že i nebeský Otec ho opustil. Její milovaný Syn posledně povzdechl. Co činí teď Maria? Bere do náruče jeho svaté

tělo, objímá ho něžností matky a klaní se mu věrou právě křesťanky. Ona, Matka bez útěchy, ale odevzdaná do vůle Boží, pohřbívá mrtvé tělo jediného Syna svého. A pak jde samotná a opuštěná domů. Maria žíti bude ve vzpomínkách na bolesti utrpení, a tak své mučeníctví a slávu obnovovati, kterou bolestmi svými Bohu prokazuje. Půjde cestou bolestnou svého Syna, a první bude nás učiti křížové cestě, této pobožnosti, která u Ježíše tolik zmůže, pro duši pak spasitelná jest.

Ustavičná hora Kalvarie.

Maria plakala a trpěla u paty kříže. Co pak nyní pocítuje, když vidí, jak Synu jejímu na našich oltářích ještě větších urážek a pohrdání se dostává, než na Kalvarii?

Sestra Marie Krucifixa z Palmy na Sicilii, slyšela v tom okamžiku, když jeden kněz se chystal, aby svato-krádežně mši sv. sloužil, hlas trouby, jako hromu, který tato slova pronesl: „pomsta, trest, bolest!“ viděla pak anděla s mečem, aby nešťastníka probodl. Když slova konsekrační pronášel, zdálo se jí, jako kdyby se Ježíš, jako tichý beránek, zuby tohoto vlka roztrhati dal. Když pak bylo sv. přijímání, zachmuřilo se nebe, andělé plakali. Maria stála po boku Syna svého; plakala, jakoby pohřížena byla v nesmírný bol, který jí smrt nevinného Syna jejího způsobila, jakož i duchovní záhuda tohoto nevděčného syna, který se odvážil Ježíše s takovou ukrutností obětovati. (S. Lig., Selva.)

Povzbuzení. Usmiřujme vším možným způsobem v jednotě s Marií svatokrádeže, kterých se lidé proti Eucharistii dopouštějí!

Střelná modlitba. Ó, Matko lásky a Královno mučovníkův, dej, ať též pocítujeme tvé převeliké bolesti pro zneuctění tvého Ježíše v nejsvětější Svátosti přítomného!

15. den.

Maria po z mrtvých vstání Syna svého.

I. Jako Maria se Synem svým na kříži umírajícím trpěla: tak žila také po jeho z mrtvých vstání z jeho štěstí a z jeho radostí. Život Marie řídil se vždycky dle života Ježíšova a v něm se zrcadlil.

Komu platila první návštěva z mrtvých vstalého Ježíše? Bez pochyby jeho Matce. Slušelo se, aby ta, která více než kdokoli jiný oběti smrti jeho se účastnila, nyní také první zprávu a první milost a první radost o jeho z mrtvých vstání přijala. Jí zjevuje se slavně a vítězně Spasitel, jakmile z hrobu povstal. Se slzami ji opustil, s radostí k ní se vrací. Jaký to okamžik pro Marii, když z mrtvých vstalý Ježíš ji objal s veškerou úctou a láskou, jaké zasluhovala! Co se událo při tomto šťastném shledání! Nevíme toho sice z Písma svatého, ale můžeme si nejkrásnější věci představit. Jak asi slavné

bylo přijetí v malé světničce Panny Marie! Ježíš ukázal se bezpochyby Matce své v celé kráse oslaveného těla svého. Žádný apoštol neviděl ho v takové kráse, jako Maria. Poznávání duše jest poměrně s její svatostí. Maria zajisté znala dokonalost jeho lásky, jeho štěstí; ona viděla slávu jeho Božství, poněvadž theologové tvrdí, že časem k tomu povznesena byla, aby na Boha tváří v tvář patřila. Pán Ježíš mluvil s Marií; ukázal jí oslavené rány své, které s tolika slzami líbala, když tělo jeho bylo s kříže snato. Z ran na ruku i nohou vycházely paprsky; čím více jednotlivé údy trpěly, tím více zářily. Maria je líbala s velikou láskou a pociťovala zdroje milostí, které při tom z nich vycházely. Maria viděla srdce Ježíšovo. Pán Ježíš ukázal jí srdce své, z něhož plameny lásky šlehaly. A Maria byla celá svatou láskou naplněna. Jestliže sv. Jan již při poslední večeři ze srdce Ježíšova tak hojně milosti obdržel, co máme teprve říci o Marii? Ona pochopila tu ještě dokonaleji, že utrpení a sláva před Bohem jest jedno a totéž! V mysli Mariině však

II. Spasitel náš nenavštěvoval Marie samotou: ve průvodu jeho byli všichni svatí, kteří s ním z mrtvých vzkříseni byli: všichni patriarchové od Adama až ku sv. Josefu a ku kajícímu lotru. Všichni přišli u vítězo-slávě po boku svého Krále, aby Královnu svoji pozdravili. Adam a Eva, kterým Bůh tuto dceru, tuto Matku Messiášovu zaslíbil, směli k nohám jejím se vrhnouti; po Pánu Ježíši měli jí co děkovati, že odpuštění dosáhli; ona jim dala

Spasitele. A ku všem blahopřáním odpověděla bezpochyby chvalozpěvem Magnificat: Velebiž duše má Hospodina, poněvadž shlédl na nízkost dívky své. S jakou úctou, s jakou láskou navštívil ji sv. Josef, jakož i sv. Joachim a Anna? Pohled nejblahoslavenější Panny musel beze vší pochyby tyto Svaté největší radostí naplniti. Konečně opustil Ježíš matku svou, aby se k Magdaleně a apoštolům odebral. Zajisté, že před svým nanebevstoupením často ji navštívil, aby ji spatřil a všechny žalostné i radostné události smrtelného života svého s ní si připomínal.

III. Mlčení evangelistův o těchto zjeveních i ostatním čase života Panny Marie dává nám pěkné poučení. Maria měla po vyplnění úlohy své skrytý život vésti, měla zůstat ve skrytosti, aby byla vzorem nábožných duší a patronkou pokorného a skrytého života. Úloha Panny Marie po z mrtvých vstání jejího Syna jest jen úlohou lásky a modlitby. Zdá se, že Pán Ježíš život Panny Marie pro sebe zachoval; chtěl ji míti jen pro sebe.

Jest však ještě jiný důvod. Ježíš ukryl se ve Svátosti, skryl se v ní ještě více, než za svého smrtelného života; Maria měla tento stav napodobiti. Tento skrytý život jest nejdokonalejší. Jako Ježíš ve Svátosti slov, pohybu, viditelné činnosti docela se zbavil, tak neměla také Maria veřejně vystoupiti. Poněvadž Ježíš sám zajatcem se učinil, proto zasvětila se Maria skrytému a bohumilému životu. Bez toho skrytého života Panny Marie nemohli bychom my ctitelé nejsvětější Svátosti v Marii svůj vzor nalézt.

Avšak Maria, tato ochránkyně a skrytá služebnice nej-
světější Svátosti, jest naší Matkou, a její život naší milostí.

Jako světla i tepla stále přibývá, čím více slunce
ku středu oblohy vystupuje, tak byla Maria den ode dne
dokonalejší. Její poslední léta byla tak dokonalou láskou
naplněna, že si toho ani představití nemůžeme.

Z mrtvých vstání Syna jejího způsobilo v Marii
div odloučení se ode všeho stvoření a nepřetržitého obco-
vání s Bohem. Následujte v tom Matky své! Buďte pa-
mětlivi, že život váš je tím dokonalejší, čím je skrytější,
že přikrytý oheň dlouho se udržuje, odkrytý naopak brzy
shasne. Jest málo těch, kteří tento život sebezapírání
chtějí, poněvadž jest poslední obětí samolásky; ale tento
život jest údělem duší, které jako Maria jen Pána Ježíše
milují a jen jemu známy býti chtějí.

Ráj za jednu mši svatou ke cti Panny Marie.

Jeden pověstný zloděj neučinil v životě svém nic
jiného dobrého, než že jednou v sobotu se postil a týž
den mši svatou ke cti Panny Marie na ten úmysl obě-
tovati dal, aby v hodince smrti se obrátil. Vizte, jak
daleko milosrdenství této dobré Matky sáhá! Zjevilaf
se onomu nešťastníku a pravila, že Ježíše za spásu duše
jeho prosila a jemu vymohla, aby opět slova lítosti vy-
sloviti mohl, která by ho spasila. Brzy potom byl chycen
a na smrt odsouzen. Maria bděla nad ním a rozpomněla
se na mši svatou, kterou k její cti dal obětovati. Mezi

tím, co na popraviště byl veden, vyprosila mu Maria na Pánu Ježíši tu milost, že do srdce jeho takovou lítost vštípil, že vyslovení pěti slov: „Pane, buď milostiv mně hříšnému“, odpuštění všech hříchův a věčné blaženosti dosáhl. (Mikuláš Laghi, poj. IV., kap. 78.)

Povzbuzení. Žijme v jednotě s Marií život vzkříšení, který Ježíš v nejsvětější Svátosti žije!

Střelná modlitba. Zdavas buď, Maria, ty nádobo z ryzího zlata, která sladkost samu obsahuje, Ježíše v hostii, mannu našich duší!

16. den.

Maria, Matka naše ve večeřadle.

I. Naším krásným povoláním jest, abychom zvláštním kultem života Panny Marie ve večeřadle uctívali, tento život, který službě a úctě velebné Svátosti docela zasvěcen byl. Jejím duchem a její láskou musíme býti prodchnuti, abychom Spasiteli mezi námi přítomnému dokonale sloužili. Chceme-li totiž býti dobrými sluhy nejsvětější Svátosti, musíme býti zbožnými, učelivými dítkami Panny Marie. Není to žádné bezcenné právo, které nám Ježíš na srdce Marie dal; touto závětí lásky zaujímáme jeho místo v srdci Panny Marie, takže tato dobrá Matka od této chvíle nás jako své vlastní dítky miluje.

Osvojte si tedy ducha Panny Marie; její duch jest týž jako duch Ježíšův, ona ho čerpala z jeho božského zdroje; jest tedy také jeho milosti plná, aby vám ji sdělila; ona jest jediňě pravým a dokonalým obrazem jeho ctností. Po celou dobu své třiatřicetileté práce upírala zraky své na Božský vzor. Ona má v moci všechna tajemství Spasitele pro lidi; nekonečnou lásku jeho nám sděluje. Ó, jak něžně, jak obětavě miluje nás Maria! Miluje nás, jak jen která dobrotivá i mocná matka milovati by mohla.

II. Jejím velikým posláním jest, aby pro Ježíše nás vychovala; to jest to posláni, které jí Ježíš na Kalvarii dal.

Když Maria s Ježíšem u paty kříže byla by si přála zemřít, zdálo se jí, že Ježíš, poručiv jí svatému Janu, k ní praví: „Obětí svou stanu se Spasitelem a Otcem veliké rodiny veškerého člověčenstva; ale opuštěné dítky její potřebují matky; miluj dítky tyto, jako mne jsi milovala, jako já je miluji. Z lásky k nim stal jsem se člověkem; z lásky k nim můj nebeský Otec Tebe za Matku moji vyvolil; za ně dávám rád svou krev a svůj život. Miluji je více než oni sebe a dávám jim všechno právo, které já sám na mateřskou lásku Tvou mám, všechno, co pro ně vykonáš, má pro mne vykonáno býti. Do rukou Tvých kladu ovoce vykoupení svého, spásu člověčenstva, péči o Církev svou, službu Svátosti své lásky. Vychovej mi pravé ctitele v duchu a pravdě. Kéž by se Mně klaněli, jako ty jsi se klaněla; kéž by

mně sloužili, jako ty jsi sloužila, kéž by mě milovali, jako ty jsi mě milovala!“

To byl poslední odkaz Ježíšův, psaný jeho krví, schválený od Marie, božské Matky jeho.

Ona vystoupila s Ježíšem na Kalvarii, aby tam s ním zemřela; sestupuje s učeníkem, svým přijatým synem, se svatými paními, svými dcerami, a ubírá se do večeřadla, aby tam před nejsvětější Svátostí křesťanské mateřství své započala.

Panna Maria bude Ježíši jeho čestný dvůr vychovávat, a zaopatří mu služebnictvo.

Jestliže také vy do večeřadla jste vstoupili, jste-li tak šťastni, že nejsvětější svátost milujete a jí se klaníte, pak máte za to děkovati — nepochybujte o tom — Panně Marii. Ona vás zachovala čisté v ruchu světa; ona vás vedla ke stupňům eucharistického trůnu.

Děkujte za to z celého srdce této dobrotivé Matce. Jí jste díkem zavázáni za všechny milosti života našeho, zvláště pak za naše povolání.

Maria jest Matkou mojí!

Každý dobře ví, jak něžnou láskou sv. Stanislav Kostka k Panně Marii lnul. Když se kdosi po příčině jeho vroucí lásky tázal, odpověděl se slzami v očích pohnutým hlasem: „Ona jest Matkou mojí!“ Než do Tov. Ježíšova vstoupil, těžce se roznemohl a poněvadž u protestanta bydlel, nechtěl nikdo pro kněze dojíti, který by

mu nejsvětější Svátost přinesl. To působilo srdci jeho hroznější muka, než nemoc sama, která na těle jeho hlodala. V této bolesti obrátil se s prosbou ku sv. Barboře, patronce umírajících, a modlitba jeho byla vyslyšena. Světice tato zjevila se mu ve průvodu andělův a přinesla mu sama předmět jeho touhy, nejsv. Svátost oltářní. Maria však bděla nad dítkem svým; chtěla mu viditelným způsobem zjeviti, kdo jest ten, kterého pod způsobou chleba přijal. Zjevila se mu s Ježíškem na rukou a položila pak nejdražší poklad svůj na jeho postel. Jak velikou lásku, úctu a útěchu musel tento mladý světec pocítiti! Od téhož okamžiku nastal v nemoci jeho obrat k lepšímu, a za krátkou dobu byl zase docela zdráv. (Život svatých, 15. listopadu.)

Povzbuzení. Prokazujme Naší milé Paní nejsvětější Svátosti úctu a lásku jako hodné dítko!

Střelná modlitba. Ty, ó Matko milostná, živiš dítky své chlebem nesmrtelnosti.

17. den.

Maria, naší učitelkou ve večeřadle.

I. „Synu, hle, Matka tvá!“ Když Maria z úst Ježíšových toto pro nás tak útěchyplné slovo slyšela, byla by bolestí snad zemřela. Jak! Učeník za Mistra, Jan za Ježíše, tvor za Syna Božího! Ale Matka Páně tomuto nařízení z lásky se podrobuje. Ona přikrývá nás krví a zásluhami Ježíše Krista a miluje nás láskou nekonečnou, takže štěstí své v tom by našla, kdyby mnoho let na zemi zůstala, aby nás láskou svou a přebohatými milostmi svými živila, bez ohledu na svou nesmírnou touhu, aby co nejdříve se Synem svým ve slávě nebeské spojena byla.

Posláním Panny Marie jest, aby naše křesťanské vychování uskutečnila. Ježíš získal nám všechny poklady milosti. Maria má z nich jen bráti a rozdávat. Ježíš nemůže ve stavu slávy s námi prodlévati, poněvadž bychom se ho báli. Ovšem, že ve Svátosti jest přítomen, ale láska jeho zbavuje ho v ní veškeré vnější činnosti a svazuje ho pouty, aby byl všem lidem přístupnější a milostivější. Než hle, tu naše Matka! Ona má v moci své tajemství jeho srdce a jeho života; ctnosti Ježíšovy přináší nám blíže, ukazujíc nám je v milostném zevnějšku, takže je snáze napodobujeme.

Ó, jak líbezná jsou slova Ježíšova, slyšíme-li je z úst Panny Marie! Jak líbezné budou vznešené ctnosti

jeho, jestliže Maria nám je ukazuje! Jak milostný jest Ježíš, kterého Maria nám ukazuje! Jak snadné bude vychování, máme-li tak dobrou učitelku!

II. Maria Ježíše v nás počne, vychová a zdokonalí. Ona počíná Ježíše v nás. Otec dal jí Syna svého, aby nám ho darovala. Svět nebyl hoden, aby slovo bezprostředně od Boha přijal. Maria stala se naší postřednicí při vtělení Syna Božího. Tento úřad stále ještě zastává. Nikdo nepozná Ježíše Krista i neplní svatý zákon jeho, nikdo nezachová víry, která nás blaženými činí, než toliko na přímluvu Panny Marie. Jejím posláním, které věrně plnila, jest, aby Ježíše nám dala. Z jejích rukou musíme ho přijati, jinde marně bychom ho hledali. Ježíš dále roste v nás jen pomocí Panny Marie. Pod Jejím mateřským dozorem Ježíš rostl; téhož zákona musíme také my poslušni býti. Z evangelia se dovidáme, že Ježíš zvláštní milosti své skrze Pannu Marii a s ní udílí. Skrze ni posvěcuje Jana Křtitele; před očima jejíma oslavuje Otce svého, a stává se naším vzorem v Nazaretě; ku prosbě její posilňuje víru svých učenníků v Káně Galilejské. Konečně na kříži svěřuje jí naše vychování. Skrze Marii Ježíš v nás se zdokonalí. Zdokonalení Ježíše v nás jest obzvláště dílem Ducha svatého. Jako však tento Duch lásky mistrné dílo své, vtělení Ježíše s Marií vykonati mohl; tak požaduje také spolupůsobení Marie, aby Krista v nás vychoval. Čím více Marii v některé duši nalézá, tím mocněji působí. Tažte se všech svatých

duší, které velikou láskou k Ježíši rozniceny jsou, odkud lásku čerpaly, a odpovědí vám: „Od Marie“. Není-liž Maria Matkou krásného milování? Zdaliž nepochopila ducha Ježíše v celé jeho plnosti? Ano, ona jest dokonalým obrazem Otce.

Ona má právo, aby rodině ducha dala. K tomu účelu nechává všechny vlastnosti a ctnosti božského Syna svého nejčistšíma rukama svýma projíti, činí nám je příjemnějšími a povzbuzuje nás k následování. Láskou Panny Marie dospíváme až ku svatosti Ježíšově; žijeme-li ze svatosti Panny Marie, žijeme také ze svatosti Pána Ježíše.

III. Jak zajímavé bylo by zkoumati, jak Maria dítě s úmysly Ježíše obeznamuje, jak mladíka pro Ježíše velkomyslným a obětavým činí, jak ho ku prvnímu svatému přijímání a k volbě stavu svému přiměřeného a svatého života připravuje! Toto vychování mladíkovo má trvalý vliv na celý život jeho. A poněvadž nezištná láska vychování to dokonává, zanechává také dojem, kterého ani zbloudění s pravé cesty nezahladí, stav úcty a lásky, který často ještě tenkrát zůstává, když bezbožnost v srdci se zahostila. Velebná a zároveň dobrotivá postava Panny Marie všady v životě nás provází. Šťasten, kdo toto první vychování obdržel. Maria bude mu pákou, která ze hříchu ho pozdvihne; srdce jeho bude vždycky pro ni láskou tlouci.

Maria vychovává také křesťanskou pannu. Od dětství vštěpuje jí svou zbožnost, svou lásku k Ježíši; v srdci

jejím vzbuzuje svatou ctižádost; ukazuje jí svou neposkvrněnou lilii a dělá jí z ní korunu. A k sobě ji volajíc praví: „Ó, dcero má, budiž lilií, budiž nevěstou mého božského Syna, daruj mu srdce své a přijmi panenský prsten jeho. Pozoruj mou korunu, dědictví mé lásky k panenství, a buď ve dvojím ohledu mojí dcerou!“

Tak vychovává, chrání a brání Maria panny: Maria jest jejich Královnou.

Hle, jak Maria vychovává! Ona činí zbožnost lehkou a příjemnou. Co v prvních dnech Církve konala, to koná ještě nyní. Apoštolé měli nejsvětější Svátost jako my; prvního vychování však nedostává se nám od otce. Vychování, které mateřské péče postrádalo, následek toho pocituje. Vychování, které dostáváme jenom od otce, jest přísné; vychování, které Ježíš a Maria nám dávají, jest láskyplné. Svědkem toho jest sv. Jan. Kéž by nás Maria k Ježíši vedla, kéž by nám dopřála, bychom Ježíše poznali a milovali; v tom právě spočívá naše svatost a naše štěstí.

Maria miluje Ježíše v nás.

Máme-li Ježíše v srdci svém, pak nás obzvláště miluje, jelikož milovaného Syna svého v nás vidí.

Když abatyše svatá Opportuna zemřítí měla, žádala si tělo Páně přijati. Pobožnost její při sv. přijímání byla tak veliká, že nejen Ježíš preveliké důkazy své jí dal, ale také viděla, jak Maria u lůžka jejího stála, ji těšila

a v posledním boji sílila. Dobrá abatyše poručila jí své dcery a blaho kláštera. Pak rozpřáhnuvši k Marii své rámě, jakoby ji objati chtěla, vypustila v jejích mateřských rukou tise a s odevzdaností do vůle Boží ducha. (Mikuláš Laghi, II. poj. 47. kap.)

Povzbuzení. Prosme snažně Marii, aby všichni umírající nejsvětější Svátost hodně přijali!

Střelná modlitba. Zdráva buď, Maria, ty nebeský oblaku, který Eucharistii, jako blahodárnou rosou po celém světě rozšiřuješ!

18. den.

Panna Maria ve večěradle.

Pojďme za Matkou svou do večěradla, poslyšme naučení, která nám dává, dostává je od svého božského Syna, s nímž dnem i nocí ve styku jest. Ona jest věrným obrazem jeho srdce a jeho lásky. Milujme Marii jako děti, pracujme a modleme se před jejíma očima, buďme jejími oddanými dětmi! Skrze Matku budeme pak míti přístup k jejímu Synovi.

Poručte se tedy docela do moci Panny Marie. Myslete, mluvte, jednejte jako ona, napodobujte celý způsob jejího jednání, sdílejte s ní její utrpení.

Ctěte v Marii na stupních oltáře všechna tajemství jejího života, která byla jen zastaveními, vedoucími do večeřadla.

Hledejte v jejím životě ve večeřadle vzor a útěchu života svého! Ve večeřadle vidíte vznešenou Královnu jako ctitelkyni a služebnici nejsv. Svátosti. Klekněte si po boku Matky své, a klanějíce se pokračujte v jejím eucharistickém životě na zemi.

Přistupujete-li ku sv. přijímání, ozdobte se ctnostmi a zásluhami Panny Marie, a její myslí budete přijímati. Ó, jak šťastný bude Ježíš, jestliže ve vás obraz Matky své nalezne!

Pracujete-li pro rozšíření úcty k nejsv. Svátosti, spojte se s úmyslem a radostí Panny Marie; ona pracuje jen pro Ježíše v Eucharistii.

Jak bude vás Maria milovati, jestliže Synu jejímu věrně sloužíte! Jak bude vás ochraňovati, jestliže jen pro slávu Ježíšovu pracujete! Jak vás obohatí, jestliže jen z lásky k Ježíši žijete!

Buďte však skromní jak ona; rozpomeňte se na její skromnost před andělem a uvažte, s jakou skromností Synu svému ve Svátosti sloužila!

Buďte čisti jak ona; buďte pamětlivi, že by byla sama důstojnost božského mateřství nepřijala, kdyby lilii panenství svého nebyla mohla zachovati. Buďte pokorní jak ona, která nicotu svou docela poznala, i milosti Boží úplně se podrobila.

Buďte milostní a tiší jak ona; Maria byla něžným výrazem srdce Ježíšova.

Buďte obětaví jak ona; Maria milovala až na horu Kalvarii, milovala až do smrti. Na Kalvarii stala se naší matkou; ale tam stanete se také vy pravými ctiteli nej-
světější Svátosti, hodni jsouce večeřadla, hodni jsouce Ježíše a Marie.

Obraz a skutečnost.

Nesmíme ani dosti málo pochybovati, že úcta, kterou obrazům Spasitele svého prokazujeme, a péče, s jakou je zdobíme, Panně Marii velice milá jest a často zázrakem odměněna byla. Ovšem nesmíme pro obrazy zapomenouti na klanění hodnou skutečnost, která jen víře se ukazuje.

Ctihodná služebnice Boží, Teresia Mexia z řádu sv. Dominika, velikou zbožností lnula k soše Ježíška, jak v ruce matky své odpočívá. Zdobila ji květinami, pokrývala ji drahocennými látkami a prokazovala jí všechnu pozornost, jakou jí veliká láska vnukla. Poslyšme, jak krásná poučení Maria jí dala! Když jednou Ježíškovi roucho velmi pečlivě pracované nabídla slovy: „Pojď, můj vroucně milovaný Ježíši, a přijmi toto roucho, které Tobě nehodná služebnice Tvá nabízí,“ opustilo dítě lokty matky své a sestoupilo s oltáře, aby přání Teresie vyplnilo. Tato oděla je krásným rouchem, nedbavši oltáře a svatostánku, kde Spasitel osobně přítomen byl. Tu zaslechla hlas, který pravil: „Teresie, jen obrazem se zabýváš. Proč na živého, skutečného Spasitele zapomínáš?“

Světice porozuměla tomuto upozornění; při veškeré pečlivosti o svou drahou sošku Ježíška věnovala od toho vidění největší péči zdobení oltáře a svatostánku. Svým přičiněním dostala pak tolik zlata a stříbra, že z něho nejkrásnější a nejbohatší svatostánek v celém Španělsku udělati dala.

Povzbuzení. Ozdobujme horlivě oltáře, na kterých nejsv. Svátost se uschovává, zvláště v chudých kostelích.

Střelná modlitba. Bůh Tebe, Maria, jako stánek svůj ozdobil, a proto bylo pro něho slastí v Tobě zůstávati.

19. den.

Život klanění se ve spojení s Marií.

I. Při bedlivějším uvážení důvodů, které Spasitele našeho pohnuly, aby nám Matku svou zanechal a sám ji opustil, myslím, že ten důvod jest nejpodstatnější, poněvadž slabosti a nestálosti naší nedůvěřoval. Spasitel náš bál se totiž, že by lidé ve Svátosti lásky na něho zapomenouti a nedhati ho mohli. Jak víte, dítě nehledá dlouho; nenajde-li hned, čeho si přeje, upustí od požadavku svého a běží k něčemu jinému. Toho bál se Spasitel u nás. A proto zanechává nám Matku svou, jejíž úlohou jest, aby nás ku svatostánku vedla. Nejblaho-

slavenější Panna jest tedy naší matkou, co se týká Eucharistie. Ona má nám nadpřirozený chléb života zapatřiti a způsobiti, abychom si chleba toho vážili a po něm toužili. Její úlohou jest, aby z nás pravé ctitele nejsvětější Svátosti učinila. V Jerusalemě shromažďuje kolem sebe zbožné ženy, prodlévá mezi nimi, a každé z nich svou zvláštní přízeň věnuje. Vliv její šířil se na učeníky, na první věřící, jako pečlivá matka vychovala děti své ku ctnosti a ku plnění povinností svých. — Co Maria tenkrát konala, to koná ještě stále pro nás. Ona nás vyučuje, v Eucharistii ukazuje nám našeho Spasitele, dopřává nám podílu na své obětovné příchylnosti k němu a službě jeho; neboť všechno, co matka má, náleží také jejím dětem. Maria jest matkou, ona nás vychovává. Chce-li dítě práci svou zanedbati, pak jest tu matka, aby je k povinnosti jeho pobízela; je-li nemocno, ošetřuje je; dítě jí nikdy neujde s očí, matka musí úlohu svou jako vychovatelka vyplniti. Maria to tedy jest, která vás vychovává, ona vnuká vám svůj způsob modlitby; ona modlí se s vámi; ona jedině může vás pravému klanění naučiti; mateřské srdce nejlépe dítě svému porozumí. Není třeba, aby Panna Maria vám řekla: Pojdte se mnou klaněti se. Spasitel dal nám Marii, aby spojení mezi ním s námi zjednávala. Maria sprostředkuje první spojení s Ježíšem. Dítě jde samo od sebe nejdříve k matce, matka vede je k otci. Spasitel náš dal nám tedy Marii za Matku, aby nás především sama k sobě táhla. Dříve

ještě, nežli jsme znali nejsvětější Svátost, milovali jsme již Marii. Ona nás k sobě přitáhla, ona nás k eucharistickému životu vychovala. Musí tomu tak býti; pravdou zůstane, že jen ono povolání, jen ona pobožnost k nejsvětější Svátosti pravá jest, při které Maria působí. Dítě vyrůstá na loktech a na klíně matky své. Každé povolání musí projíti rukama Panny Marie, jestliže Srdci Spasitele našeho milé býti má.

II. Přemýšlejte o minulém životě svém. Lnuli jste velikou zbožností k nejblahoslavenější Panně, nežli jste se Eucharistii zasvětili? S velikou toužebností přáli jste si její čistoty a lásky; ačkoli jste neznali svátostného života Panny Marie, volali jste: „O, kéž bychom její ctnosti měli, abychom Ježíši sloužili!“ To bylo první působení Panny Marie ve vás. Jednali jste jako malé dítě. Nemůže-li matku svou za ruku vzíti, chápe se její zástěry nebo kraje jejího [roucha. Odloučí-li se na okamžik od ní, pak myslí, že je ztraceno. Matka jest stále střediskem; člověk cítí v sobě potřebu, aby s ní žil a bydlel. Nejblahoslavenější Panna není jako svatí, kteří jen jisté milosti tu a tam vyprošují; Maria vymáhá všechny milosti a to bez ustání. Ona jest Matkou, která dítěti slovo předřikává, které Otci se líbí; ona připravuje jídlo dle chuti Otcovy. Rozumíte, co tím míním? Chci vám říci: Klaňte se Spasiteli svému ve společnosti Panny Marie, žijte s ní, žijte u ní. Poněvadž Spasitel za vychovatelku vám ji dal, proto neklaňte se mu bez ní. Zvolejte: „Dobrá Máti,

provázej nás; matka doprovází vždycky dítě své; bez Tebe nedovedeme Synu Tvému nic říci!“

Představte si, jak Maria ve večeradle klečí, vizte, jak svému, ve Svátosti skrytému Synovi se klaní! Jak milé mu bylo, co k němu mluvila! Jak dovedla srdce Syna svého dojati! Poklekněte tedy po boku Marie; nepokoušejte se jíti sami, ale držte se Marie, jen jednou s ní se klanějíte a jeden a tentýž hold jak ona přinášejíte! „Ó Ježíši, my neumíme klaněti se, avšak obětujeme Tobě díla a city Srdce Tvé a své Matky; neumíme klaněti se, ale opakujeme její modlitby za hříchy, za obrácení světa i za všechny potřeby církve.“

Takto potěšíte také Srdce Panny Marie; ona pak ukáže vám Spasitele oslovujíc ho: Viz, Synu můj, jak v těchto duších opět ožívují, jak se Tobě v nich a skrze ně klaním.

Kéž by Maria život náš řídila, kéž by nás k Ježíši vedla! Chce jen slávu božského Syna svého a vaše štěstí.

Maria povzbuzuje ku svatému přijímání.

Panna Maria tak velice si přeje, abychom tak často jejího božského Syna, tento zdroj všech milostí, přijímali, že sama jednoho hodného mnicha k častějšímu sv. přijímání povzbuditi chtěla, jenž pro veliký strach Boží hostiny účastniti se nechtěl. Když týž ku sv. přijímání nábožným slyšením mše sv. se připravoval, spatřil v rukou kněze místo hostie Ježíše samého, jak visí na kříži a z ran

jeho nohou mnoho krve teče. Tímto viděním byl mnich tak velice polekán, že se neodvážil ku stolu Páně přistoupiti. Po mši sv. trval pod dojmem leknutí svého na modlitbách. Tu zjevila se mu neposkvrněná Panna, a tázala se ho, proč tělo jejího milovaného Syna nepřijal. Zbožný bratr odpověděl, že takové milosti za nehodna se pokládal. „Ale kdy,“ odvětila Matka Boží, „budeš hoden, abys takovou Svátost přijal? Pros Syna mého, aby tě připravil, a nezameškej příště již nikdy svatého přijímání.“ (Mik. Laghi, III. poj. I. kap.)

Povzbuzení. Připravujme se pečlivě, jak jen můžeme, mezi mší svatou na svaté přijímání!

Střelná modlitba. Pták nalezl hnízdo své; Ty, o Maria, nalezla jsi večeradlo a s radostí v něm zůstáváš.

20. den.

Maria klaní se velikou věrou a úctou.

Jak mnoho dalo by se mluvíti o životě klanění se Panny Marie ve večeradle! Mnoho let žila na tomto místě, kde Ježíš nejsvětější Svátost ustanovil, kde první svůj svatostánek si postavil. Maria zaměstnávala se toliko tím, že Ježíši v eucharistickém životě jeho se klaněla a jemu

čest vzdávala. Největší část dní i nocí trávila před svato-
stánkem; tu byl její Ježíš, její Syn a její Bůh.

I. Jestliže opustila svou chudičkou světničku, aby
k pobožnosti se odebrala, počala již cestou klaněti se; šla
s myslí sebranou vážně a skromně, se sklopenýma očima.
Takto připravovala se na návštěvu u Syna svého. Při-
šedši před Syna svého padla velikou zbožností a hlu-
bokou úctou na kolena. Její vnějšek byl při tom úplně
spořádaný. Tělo její bylo vzpřímené, ruce sepjaty nebo
na prsou skříženy; byla-li sama, pozdvihla je prosebně
k Synu svému a upřeným zrakem k němu pohlížela.

II. Maria klaněla se pak nejživější věrou. Klaněla
se Synu svému pod jinou způsobou skrytému; její láska
však pronikla mrak a táhla ji ku svatým nohám, které
nejhlubší úctou ctíla; táhla ji k jeho svatým a velebným
rukám, které chléb života posvětily a nosily. Žehnala
svatým ústům, která velebná slova pronesla: „Toto jest
tělo mé; toto jest krev má.“ Klaněla se Srdci láskou
planoucím, jemuž my za nejsvětější Svátost děkovati
máme. Maria byla by mohla před božskou, ve Svátosti
jako zničenou velebností v nic se pohroužiti, aby jí ve-
škerou povinnou čest a holdování vzdala.

III. Klanění se Panny Marie bylo vroucí. Z čisté
lásky zasvětila se docela svému eucharistickému Synovi.
Vždyť láska nezná žádných podmínek, žádných výsad;
láska ani na sebe nemyslí, ani pro sebe nežije; ona jest
sama sobě cizí a žije jen pro Boha, kterého miluje. Panna

Maria všecken zřetel obrátila na nejsvětější Svátost, jako na své středisko, na svůj hlavní cíl. Zdroj milostí utvořil se mezi srdcem Ježíšovým v hostii a srdcem Marie klanějící se. Tu klaněl se tvor dokonale Bohu svému.

IV. Po příkladu Panny Marie s největší úctou vrhni se na kolena; seber ducha svého, jako Maria, utíkej se pod její ochranu; klaň se Spasiteli onou pokorou, onou vnitřní a vnější zbožností, která duši podivuhodně k andělské službě klanění se připravuje.

Klaň se Ježíši pod eucharistickým závojem, který před očima tvýma i svaté člověčenství skrývá, věrou Panny Marie a církve svaté, těmato dvěma matkama, které ti Spasitel v lásce své dal; klaň se pak Božství Ježíše Krista, jako kdybys osobně ho viděl a slyšel; neboť živá víra vidí, slyší, dotýká se s větší jistotou, než smysly samy.

Poučení Panny Marie o uctivosti před nejsvětější Svátostí.

Sv. Veronika Milanská v oktávu Božího Těla r. 1489. v duchu do nebe nesena byla v tom okamžiku, ve kterém v jejím klášteře procesí se konalo. Anděl Páně zjevil se jí a poučil, jak neobyčejně krásně na tomto místě slávy tento svátek se slaví. Mezi jiným pravil, že o tomto dnu všichni nebeští duchové v bílých a červených rízách překrásného lesku okolo trůnu Beránka stojí; jedni zpívali velebné chvalozpěvy, druzí oblaky vonného kadidla ze

zlatých kaditelnic k němu vystupovati nechávali. Ve středu jich nalézala se Panna Maria. Všichni svatí přicházeli a vrhli se vždy dva a dva na kolena před Spasitelem, hold svůj mu přinášejíce. Mezi tím sedla si Maria po pravici Syna svého na trůn, který jí sv. Jan nabídl. Když všichni nebešťané Ježíši Kristu se poklonili, postavili se v kruhu, kolem jeho trůnu. Pak předstoupila před něho Panna Maria, vrhla se třikrát na kolena a hlubokou úctou jemu se klaněla. Tímto zbožným viděním chtěla nás poučiti, s jakou uctivostí máme si počínati, když ve velebné přítomnosti jeho se nacházíme.

Povzbuzení. Chovejme se vždy uctivě před nejsvětější Svátostí!

Střelná modlitba. Ó, Maria, která jsi Pánu a Bohu ve Svátosti přítomnému s uctivostí sloužila, budiž naší učitelkou při této přemilé službě!

21. den.

Díkůčinění Panny Marie.

I. S úkonem pokorné, prostinké víry klanění se spojila Maria srdečné díkůčinění. Když totiž v pocit božské velikosti a velebnosti se pohroužila, pozdvihla se, aby o jeho poníženosti a kráse uvažovala a ji požívala. Maria

vzdávala Ježíši díky za nekonečnou lásku, kterou nám darem svým, nejsvětější Svátostí, prokázal.

Jak šťastna byla Maria, když jí Ježíš před poslední večeří oznámil, že hodina triumfu lásky jeho udeřila, že chce velebnou Svátost ustanoviti, ve které neustále mezi námi přítomen jest, takže každý věřící jako ona může jemu se klaněti, jej přijímati a hojné milosti obdržeti. „Po tomto daru, kterým moc a dobrotu svou vyčerpávám, nemohu lidem nic jiného dáti, nežli sebe.“

Po této radostné zprávě vrhla se Maria k nohám Ježíšovým a plna vděčnosti klaněla se převeliké lásce jeho ke všem lidem, ale zvláště k ní, nehodné služebnici své. Přislíbila také, že ve velebné Svátosti jemu klaněti se bude, a byla s tím srozuměna, že hodina odplaty její se prodlužuje, aby jako ctitelka nejsvětější Svátosti na zemi zůstati mohla.

II. Toto díkůčinění obnovovala Marie každý den při modlitbách svých ve večeřadle. „Jak dobrý jsi, Spasiteli můj,“ zvolala, „jak dobrý jsi Pane můj a Synu můj! Jak mohl jsi člověka tak velice milovati! Jak mohl jsi mu více dáti než dostati, více ho milovati, než poznati může; něco nalézti, co srdce jeho nikdy nebude s to pochopiti? Z lásky ku člověku vyčerpáváš svou moc a dobrotu.“

Maria vzdala pak díky každé mocnosti duše, každému údu Spasitelovu, které k ustanovení nejsvětější Svátosti spolupůsobily; obětovala mu celou lásku svou.

S jakým zalíbením asi přijal Ježíš tento první hold Matky své, první vůbec, který Svátosti jeho vzdán byl!

Jak asi radovalo se Srdce jeho z toho, že Marii k útěše její svátostnou svou přítomnost zanechal! Pro Marii toliko byl by Ježíš nejsvětější Svátost ustanovil. Mělyť úkony jejího klanění a díkůčinění větší cenu v očích Ježíšových, než holdování všech svatých dohromady.

Díkůčinění Panny Marie bylo dále Ježíši proto velmi milé, poněvadž vděčnost nade všecko jemu se líbí. Na tuto čeká zejména zvláště od nás. Při díkůčinění zvláště uznáváme prevelikou dobrotu jeho, vlastnost, kterou za pozemského života svého zvláště na jevo dal. Poklekněme rádi u nohou jeho, a prodlévejme u nich hodně dlouho.

Děkujme Ježíši skrze Pannu Marii! Dítě přijímá dary, ale matka za ně děkuje. Bude-li naše díkůčinění spojeno s díkůčiněním Panny Marie, bude dokonalé a Srdci Ježíšovu velmi milé.

Panna Maria přisluhovala knězi.

Jest něco neobyčejného, viděti, jak andělé oběti mše svaté hold svůj vzdávají. Co bychom však řekli, kdyby nám dovoleno bylo viděti, jak Královna andělů sama velebným tajemstvím účtu svou prokazuje! Maria přisluhovala také při mši sv., jak z této pověsti, dosud málo známé, poznáváme.

Když jeden zbožný kněz mši sv. obětoval, ministrant, který mu ministroval, odešel po obětování na chvíli do

sakristie v domnění, že v pravý čas se vrátí, aby při praefaci odpovídal. Přišel však pozdě. Kněz, který nepřítomnosti jeho nespozoroval, počal praefaci; a tu k velikému úžasu přítomných socha Rodičky Boží, nad svatostánkem se nalézající, jasným a zvučným hlasem odpovídala: Amen; Et cum spiritu tuo; Habemus ad Dominum atd. Dobrý kněz uslyšev tyto odpovědi byl tak překvapen, že jen s velikou tíží ve mši sv. pokračovati mohl.

Možno-li pak na nebi i na zemi ministranta naléztí, jehož nábožnost přibližuje se svatosti té, která svou velikou uctivost k velebnému tajemství oltáře na jevo dáti chtěla.

Povzbuzení. Modleme se neustále k Marii za kněze, ministranty a kostelníky, aby uctivě a pobožně své svaté služby konali.

Střelná modlitba. Ó, Maria, Tebe, dokonalou služebnici Ježíše Krista v nejsvětější Svátosti, velebíme.

22. den.

Eucharistické rozjímání Panny Marie.

Přirozeným následkem klanění se a díkůčinění jest rozjímání, které jim síly a dokonalosti dodává. Eucharistické rozjímání jest pohled, který duše na svátostného Ježíše upírá, aby dokonalosti jeho poznala, dobrotu jeho v usta-

novení nejsvětější Svátosti spatřila, pohnutkám, které Vykupitele k tomu přiměly, se naučila, oběti, které tím na sebe vzal, zkoušela, lásku, která ho při tom roznítla, ocenila a daru toho si vážila.

I. Prvním plodem eucharistického rozjímání jest soustředění myšlenek na Spasitele našeho. Máme uvažovati jeho vznešené dokonalosti, jakož i nekonečnou lásku, kterou nám neocenitelným darem nejsvětější Svátosti prokázal. Tento pohled na neobyčejnou lásku, kterou nám Ježíš ve přípravě, ustanovení a stálého trvání velebné Svátosti na jevo dal, vynucuje nám obdiv, chválu a lásku. Duše vychází takorůzka sama ze sebe, aby s božským předmětem svého rozjímání se spojila. Rozjímání jest tudíž podstatnou částí klanění se; jest ohniskem jeho.

II. Maria trvala před Eucharistií v takovém rozjímání, kterého ani řeč lidská, ani andělská vysloviti nemůže. Jediný Ježíš Kristus, který jeho předmětem byl, znal cenu jeho. Maria znala nejlépe tu lásku, kterou Ježíš v ustanovení nejsvětější Svátosti na jevo dal. Znala boje, které ustanovení této Svátosti Srdci jeho připraví, boje jeho lásky proti nevěře a lhostejnosti většiny lidí; boje jeho svatosti, proti bezbožnosti, rouhání se Bohu a svatokrádežím, jichž předmětem Eucharistie měla býti, nejen od bludařů, ale i od svých přátel; boje jeho dobroty proti nevděku křesťanů, kteří zanedbávají ve svatém přijímání ho přijati, a kteří tak jeho nejlepší milosti, jeho nejlaskauější pozvání odmítli. Ale láska Ježíšova

zvítězila nade všemi těmito překážkami: „Až do krajností lidi milovati budu, a zloba jejich nebude s to, aby dobrotu mou seslabila a překonala.“

Maria sledovala všechny tyto boje; obětí těch se zúčastnila. Při klanění svém v paměti znova si je oživila; připomenula je Vykupiteli a velebila lásku, která ho vítězem učinila.

III. Jako Maria, má také každý ctitel nejsvětější Svátosti z veliké úcty až k jejímu zdroji sestoupiti, totiž k obětem, které tato Svátost od lásky Spasitele našeho vyžadovala. Táhne-li nás láska jeho na Kalvarii, pak táhne nás ještě více jeho láska ve večeřadle a na oltáři: jest to láska, která se neustále obětuje. Pohled na tyto boje a na toto vítězství naučí ctitele nejsvětější Svátosti, čím on tak dobrotivému Bohu povinován jest. S Marií, božskou Matkou svou, bude totiž Ježíše v nejsvětější Svátosti velebiti a jemu za takovou lásku děkovati. V životě svém všechny ony ctnosti konati bude, které Spasitel v nejsvětější Svátosti obdivuhodným způsobem stále ukazuje. Velebiti bude hlubokou pokoru Spasitele, která tak daleko jde, že pod svatými způsoby takorůzka sama sebe ničí; velebiti bude Spasitele, že své slávy a moci se odřekl, a zajatcem člověka se stal; velebiti bude jeho poslušnost, pro kterou za služebníka všeho lidstva se snížil. Marii zvolí si za Matku eucharistického života, aby mu pomáhala prakticky v něm se cvičiti. Bude ji milovati a jí se svěřovati, jako Matce ctitelů nejsvětější

Svátosti: název to, který jí samé nejdražší a Synu jejímu nejmilejší jest.

Jakou cenu má mše svatá ke cti Panny Marie.

Veliká hříšnice i v prostopášnostech svých ze zvyku jednou denně „Zdrávas Maria“ se modlila; mimo to dala jednou v sobotu ke cti Panny Marie a k vyprošení její ochrany v hodince smrti mši svatou sloužiti. Když pak tento hrozný okamžik se přiblížil, ukázal se najednou ďábel, mstivý skřek ze sebe vyrazil a žádal její duše. Ale Maria rozpomenula se na mši svatou, kterou tato hříšnice k její cti obětovati dala. I vytrhne ze spárů satana duši, kterou tento již pevně držel, slovy: „Ty obludo pekelná, nevíš, že tato duše denně ke mně se modlila, a mši svatou k mé cti obětovati dala?“ „To jest pravda,“ odvětil ďábel, „ale jakých zločinů se dopustila!“ „Věz,“ pravila Maria, „že kdo mně se odporoučí, nemůže býti ztracen.“ A hned uprechl satan se vzteklým skučením, jsa touto odpovědí docela poražen. A Maria radostí záříc, vzala duši slavně vybojovanou s sebou do ráje nebeského. (Mik. Laghi, 79. kap.)

Povzbuzení. Modleme se bez ustání k Marii za rozšíření úcty k nejsvětější Svátosti!

Střelná modlitba. Ó, Maria! nikomu se Ježíš tak nesvěřil jako Tobě.

23. den.

Smírná modlitba Panny Marie.

I. Maria klaněla se svému milovanému Synu, jako ustavičné oběti, která bez přestání na oltářích našich obětována jest a hříšníkům milost i milosrdenství stále zjednává. Maria klaněla se Spasiteli na této nové Kalvarii, kde jeho láska ho ukřižovala. Obětovala ho Bohu za spásu nové rodiny své a pohled na ukřižovaného Ježíše s otevřenými jeho ranami obnovil v její duši mučeníctví soucitu jejího. Domnívala se, že při mši svaté Ježíše na kříži vidí, jak za velkých bolestí a potupení krev svou proudy proléval, a jako oběť lásky své zemřel, od lidí i svého Otce byv opuštěn. Maria, která svému přítomnému Pánu a Bohu se klaněla, prolila mnoho slz za ty, kteří této přesvaté oběti žádné ceny nepřikládají, jakož i za ty, kteří se odvažovali z oběti, která před jejich očima a za spásu jejich obětována byla, smích si tropiti a jí opovrhovati.

Maria byla by ráda za takovouto urážku smrtí svou pykala; vždyť nešťastníci, kteří se jí dopustili, byli jejími dětmi. Jako nejlepší Matka vinu dítek svých na sebe bere, utrpením za ni pyká, na stupních oltáře samu sebe obětuje, a pro tyto hříšné dítky o milost a milosrdenství prosí.

II. Maria klaněla se stavu zajatce, který Ježíš přijal, se svatými způsobami nerozdílně se spojiv; ona rozjímalá

o jeho slavném těle, o jeho nohách, o jeho svázaných rukách, o jeho jazyku bez řeči, o jeho těle bez vnějších rozměrů.

Ó, mlčenlivosti božská, jak výmluvnou jsi pro srdce mé! Svaté údy Spasitele mého, nyní jste mně ještě dražší, než tehdy, kdy hřeby na kříž přibity jste byly, nebo hrobové roucho vás zahalovalo. Zde poutá vás navěky láska, abych svého přemilého Ježíše druhem zajetí svého za této zemi učiniti mohl.

III. Maria klaněla se skrytému stavu Božství a člověčenství Ježíšova ve Svátosti jeho. Obé bylo zahaleno, aby člověk nelpěl na kráse a slávě těla jeho, ale svobodně až ku Božství Slova pronikl. Skrývat se Ježíš, aby víru člověka oživil, srdce jeho očistil, lásku jeho k Bohu roznítil.

Maria klaněla se Ježíši svému s plnou odevzdaností; pozorovala za mrakem krásu tohoto slunce, které žár svůj na jevo dává teplem, jež do srdce našeho vlévá, a světlem, jež do duše naší rozlévá.

Maria ctíla tento skrytý život Ježíšův tichým, hluku vzdáleným životem. Největší část času svého vynaložila na odprošování Syna svého za nevděčné lidstvo. Před svátostným zmařením se Ježíše chtěla také sebe zmařiti. A skutečně, Maria svůj přirozený život v Ježíši přeměnila, jako chléb v Ježíše Krista proměněn bývá.

Když Spasitel Matku svou takto u nohou svých viděl, byl potěšen, ačkoli lidé ho opustili. Měl zalíbení

v obětech, které tak velkomyslně byl přinesl, tomuto stavu zmaření sebe dal přednost před slávou svou. Maria, Matka jeho a Matka všech ctitelů nejsvětější Svátosti, nahradí mu všechno, a Ježíš měl z tohoto zadostučinění Matky své nevýslovnou radost.

P. Maria varuje před nedbalým sv. přijímáním.

Pověděli jsme již několik slov, která Rodička Boží ku ctihodné matce Marii z Agredy o svatém přijímání pravila. Zde budeme vypravovati, co jí jednoho dne zjevila.

„Jestliže tak velikou lásku k bližnímu jsem měla, pak poznej z toho, dcero má, jak veliká byla láska má k Pánu samému, když u oltáře jsem ho přijala. Povím ti tajemství o tom, co prvně mně se přihodilo, když Pána svého z rukou svatého Petra jsem přijala. V tom okamžiku dal mně Bůh tak mocnou a účinnou lásku, že srdce mé skutečně se otevřelo, a — dle přání mého — Synu mému místo učinilo, aby se v něm usadil, jako král na trůně svém. Pochopíš z toho, milovaná dcero, že kdybych ve slávě, jaké požívám, nějakou bolest trpěti měla, tato tím by mně způsobena byla, že hroznou opovážlivost oněch lidí vidím, kteří se odvažují svaté tělo nejsvětějšího Syna mého buď s ohavnými hříchy a neřestmi, nebo bez pobožnosti a uctivosti přijímati, a že skoro nikoho nevidím, kdo by ceny svaté hostie vážiti si dovedl, kterážto nic jiného není, než Bůh sám, jež přijímáme buď k věčnému životu, nebo k věčnému zatracení. Proto boj se, dcero

má, tohoto nebezpečnosti; oplakávej je za veliký počet dítek církve; pros Pána za jejich spasení, a tím, že tohoto poučení dbáti budeš, učiň se hodnou, abys do tohoto tajemství lásky hluboce vnikla. Jdeš-li ku svatému přijímání, zapuď všechny myšlenky na světské věci, mysl jen na to, že chceš Boha samého přijati; čiň všechno, čím bys svou lásku, svou pokoru a vděčnost dokázala; a buď přesvědčena, že ještě vždycky daleko toho vzdálena jsi, čeho tajemství takové zasluhuje.“

Povzbuzení. Slyšme mši svatou s tím úmyslem, abychom ve spojení s Marií za hříchy těch zadost činili, kteří církevních přikázání nezachovávají!

Střelná modlitba. Ó, Maria, ty jsi ten pravý, tajemný stůl, s něhož Ježíše Krista, tento drahocenný pokrm duše své přijímáme!

24. den.

Prosebná modlitba Panny Marie.

I. Maria zasvětila se docela eucharistické slávě Ježíšově. Věděla, že nebeský Otec žádá, aby všichni lidé nejsvětější Svátost poznali a milovali; že Srdce Ježíšovo člověčenstvu všechny dary své milosti a slávy sděliti chtělo, že seslání Ducha svatého proto se stalo, aby království Ježíše Krista v srdcích lidských se rozšířilo a

zdokonalilo ; že církev jen proto založena byla, aby Ježíše světu darovala. Všechna přání Panny Marie směřovala tudíž jen k tomu, aby Ježíš ve Svátosti své dokonale poznán byl.

Na Kalvarii stali se lidé dětmi jejími ; milovala je jako něžná matka, a chtěla, aby právě tak byli šťastni, jako ona. Srdce její plálo touhou, aby všechny lidi ku poznání Ježíše ve svaté Svátosti přivedla, srdce jejich láskou naplnila a viděla, jak jeho vznešené službě tělem i duší oddáni jsou.

Aby milosti této dosáhla, usmiřovala stále Syna svého v nejsvětější Svátosti a před ní se modlila. V nesmírné horlivosti své po spáse duší zahrnula v modlitby své potřeby věřících všech míst a všech budoucích časů, kteří nejsvětější Svátost děditi a jí sloužiti budou.

Nejvznešenější úloha její záležela v tom, aby neustále se modlila za zdar kázání a prací všech apoštolů, i všeho kněžstva. Nemusíme se tolik diviti, že apoštolé tak lehce celé říše obrátili. Vždyť Maria prodlévala na stupních trůnu milosrdenství, aby dobrotivého Spasitele za ně prosila. Modlitba její obracela duše, a poněvadž každé obrácení ovocem modlitby jest, a modlitba Marie nemohla zůstatí nevyslyšena, měli apoštolé v této dobrotivé Matce svou nejlepší pomocnici. „Šťastný člověk, za kterého Maria se modlí!“

II. Ctitelé Eucharistie mají podíl v životě modlitby Panny Marie před nejsvětější Svátostí ; jest to úloha nej-

vznešenější a nejbezpečnější. Jest to také úloha nejsvětější, poněvadž konání všech ctností obsahuje. Jest to také úloha církvi nejpotřebnější, poněvadž církev více ctitelů nejsvětější Svátosti než kazatelů, více mužů pokání činících než mužů výmluvností slyoucích potřebuje. Ano, za našich časů jest více než kdykoli jindy třeba duší, které svým sebeobětováním hněv Boží konejší, který plane proti denně se množícím zločinům národů; třeba jest duší, jež by svými ustavičnými modlitbami poklady milostí opět otvíraly, které lhostejnost zavřela; ano, třeba jest pravých ctitelů nejsvětější Svátosti, to jest velikomyslných, obětavých duší. Shromážďují-li se četně kolem božského vůdce svého, pak jest Bůh veleben, Ježíš milován; pak bude společnost lidská opět křesťanskou, bude pro Krista vybojována apoštolatem eucharistické modlitby.

III. Apoštolat Panny Marie záležel dále v němém, ale velmi přesvědčivém kázání uctivosti. Toto kázání musíme si vzítí k srdci, a duše, která si přeje, aby Eucharistie poznána i milována byla, bude toho ve spojení s Marií pečlivě dbáti.

S jakou skromností a uctivostí počínala si tato dokonalá ctitelka před nejsvětější Svátostí! Před ní chovala se jako andělé před božskou velebností. Živou věrou jsouc prochnuta, a v božskou přítomnost Ježíše jsouc pohřížena, nikoho kolem sebe ani dost málo si nevšímala. Kdykoli před Ježíšem se objevila, byla slušně oděna. Za-

nedbaný oděv, neslušná postava ukazuje malou víru a nepořádné srdce.

Maria zůstávala před Pánem a Bohem svým tak dlouho klečeti, jak jí možná bylo. Klekáním projevujeme klanění se. Pokleknutí jest holdem těla a pokorou víry. Na kolenou u nohou Ježíšových, tam jest místo lásky.

Uctivost na svatém místě, zvláště před nejsvětější Svátostí, má býti veřejnou ctností všech ctitelů Eucharistie. Tato úcta jest slavným vyznáním víry, jí dostávají ctitelé milost pobožnosti a horlivosti. Bůh trestá vždycky neuctivost, které v jeho svatyni jsme se dopustili, tím, že víru a zbožnost naši zeslabuje. Kdo neuctivě, neslušně před Spasitelem naším si počíná, ten diví se neprávem chladnosti své v modlitbě, ba zasloužil by, aby s hanbou ze chrámu vyhnán byl.

Budme tedy přísní v zachovávání uctivosti. Chování naše budiž ctnostné. Zachovávejme co nejsvědomitěji mlčení. Ostříhání smyslů našich budiž dokonalé! V kostele musíme míti oči jen pro Ježíše Krista; tam není místa pro zábavu, tam jest Kristus všechno. Dvořeníné mají zraky své jen na krále obráceny, ctí jen krále. Světáci vidouce hlubokou, zbožnou úctu ctitelů nejsvětější Svátosti, budou nuceni říci: Zde jest něco velikého! Slabí a vlažní za svou malomyslnost a vlažnost budou se styděti a Ježíše Krista opět vyznávati. Slovo pohne, příklad táhne.

Maria připravovala dítě na první sv. přijímání.

Dítky k tomuto důležitému okamžiku života vychovati, srdce jejich pro božského Spasitele připravit, jest beze vší pochyby nejmilejší úlohou Panny Marie.

Kterási matka měla jednoho dne vidění: u kolébky dítěte svého spatřila nejsvětější Pannu, která na dítě se usmívala a jeho malé lůžko květinami pokryla. Když Alexander Bertius, tak se totiž dítě jmenovalo, mluvit mohl, první slova, která promluvil byla: „Ježíš a Maria“. Rostl takořka u oltáře. Ale přece cítil v sobě silnou náklonnost ke zlému. Tu rozpomenul se tento chlapec teprve asi pětiletý na přízeň a sliby Panny Marie; opatřil si důtky a mrskal jimi své něžné údy. Maria připravovala ho na první sv. přijímání. Když slavnostní okamžik se přiblížil, zdálo se Alexandrovi, že srdce jeho se otevřelo, a Ježíš citelným způsobem v něm se usadil. Vzpomínka na tuto událost tak mocně ku svatostánku ho upoutala, že jen s tíží od něho se vzdaloval, a že v celém městě „dítětem hlavního oltáře“ nazýván byl. Maria dávala mu všechnu mateřskou lásku na jevo; obracela listy knihy, v níž studoval, v nemocech mírnila jeho horečku, postel květinami pokrývá. Takto laskavou přítomností Panny Marie byv ochraňován, nezúčastnil se nikdy světských radovánek nebo nebezpečných zábav.

Dětství a mládí uplyne vůbec v nevinnosti a čistotě, jestliže ochraně Naší milé Paní nejsvětější Svátosti svě-

řeno bylo. Takoví mladí lidé budou pak věrnými dětmi církve a všemi ctnostmi ozdobení občané nebes.

Povzbuzení. Modleme se za všechny, kteří prvně ku svatému přijímání jdou, a za katechety, kteří je vyučují!

Střelná modlitba. Pozdravena buď, Maria, která apoštolátem modlitby své nade vším bludným učením o Eucharistii jsi zvítězila.

25. den.

Apoštolat Panny Marie.

I. Duše, která od Eucharistie živa jest, má především zaměstnávat se zájmy velebné Svátosti. První osoba Bohu nejdražší jest kněz. Kněží nám tuto Svátost udělují, jimi k nám přichází. Od kněží dostává Ježíš svátostný život, který slávě Otce svého zasvěcuje, jimi jest Bůh více oslavován, než od všech věřících, i těch nejzbožnějších: kněžím dal Bůh všechna práva svá, všechnu moc svou.

Maria modlila se nejvíce za kněze; prosila snažně Pána, aby počet kněží rozmnožil, aby národům svaté kněze, muže roznícené horlivostí po spáse duší daroval. Ano, Maria chrání kněze svou mocnou rukou, oroduje za ně u svého Syna, kněz jest zvláště milovaným dítětem Marie.

Již ve mládí vychovává ho ku zbožnosti, chrání jeho nevinnosti, udržuje ho v horlivosti, vede ho ke stupňům oltáře a podává ho biskupovi, jako jednou Ježíše ve chrámě obětovala. V jeho těžkém studiu, v bojích a svízelích, které stav kněžský sebou přináší, dodává mu myslí. Kněz, kterého Maria vychovala, jest dobrým, svatým knězem, v němž Bůh zalíbení má.

II. Maria spojuje se s knězem a skrze něho pokračuje v úloze své, mající za předmět duše a Ježíše Krista. Vtělení Syna Božího stalo se v Marii a skrze Marii; v ní Slovo vzalo na se tělo; v rukou kněze a ku slovu jeho stává se Ježíš pokrmem duší našich.

Důstojnost Matky Boží nemá sobě rovné; Maria jest Matkou Krále, proto jest Královnou andělův i lidí. Kněz jest takořka otcem eucharistického Ježíše, duchovním králem duší, jest jako nadpozemská bytost, která od Boha všechny milosti přijala, jimiž nebe otvírá i zavírá.

Maria živila kdysi Ježíše; povinností jest, aby vzrůst Ježíše Krista v duších podporoval a udržoval, až v něho proměněny jsou.

Maria má jako Matka nad Spasitelem naším všechna práva, která mateřství vůbec propůjčuje. Kněz má také přímou moc nad osobou Ježíše Krista. Maria jest mocná jen skrze Ježíše. Tak také kněz jest mocný jen skrze milosti, které mu Ježíš dává; Ježíš dává se sám do moci kněze, aby mu v jeho pracích dal větší moc.

Avšak Maria může knězi jeho privilegia v jistém smyslu záviděti. Ona nosila slovo tělem učiněné jen devět měsíců v lůně svém: kněz naproti tomu nosí ho neustále, každého dne, způsobuje, že Ježíš vtělení své obnovuje. Moc, chléb a víno v tělo a krev proměňovati, spočívá v jeho kněžství, jako slunce, které každého dne své teplo a světlo dává.

Maria porodila Spasitele ve stavu slabosti a smrtelnosti, porodila ho pro kříž: kněz nechává ho na oltář sestupovati, ale ve stavu slávy: slávy jeho nevidíme sice očima svýma, avšak anděle ji vidí. Eucharistie jest slunce, které nebi jasně září, zemi však zastřeno jest.

III. Povinnosti kněze a Marie k Eucharistii a k duším jsou tytéž.

Úřad kněze záleží v klanění se a v apoštolatu. Kněz jest především ctitelem, strážcem nejsvětější Svátosti. Jest především mužem modlitby: „My však trvati budeme na modlitbách a při službě slova.“ Kněz musí se sjednotiti s obětí, kterou obětuje, a na stupních oltáře vnější apoštolat svůj začíti.

Maria ve večeradle jest — dle úřadu svého — ctitelkou nejsvětější Svátosti, tu se klaní a pečuje o eucharistickou poctu; tu obnovuje čest uraženého Boha, těší Ježíše, jehož lásku lidé zneuznali. Otcí obětuje Ježíše, Ježíši ukazuje svou mateřskou čest, Duchu svatému duše, jeho podíl a jeho chrámy, aby je obnovil a láskou svou roznítíl.

Hle, co věrný kněz při klanění se Pánu a Mistru dluhuje!

Druhý úřad kněze záleží v tom, aby národům Ježíše Krista hlásal. Také v tomto ohledu jest Maria mocnou ochránkyní kněze. Ona vychovala Ježíše a tajemství života jeho zjevila apoštolům a evangelistům; o něm neustále mluvila a vynasnažila se, aby lidé v okolí jejím ho milovali; byla horlitelkou pro Ježíše.

Hle, co kněz činiti má! Má kázati, Ježíše v nejsvětější Svátosti ve známost uváděti, jeho úctu, jeho říši s neunavnou horlivostí šířiti. Kéž by jen v této činnosti k Marii se obrátil, která kněze zvláště miluje; miluje je pro slávu Boží a pro spásu duší, jichž apoštolové jsou.

Kněz musí plniti povinnosti k této laskavé Matce; nesmí za nikým zůstatí v její úctě, ve vroucí lásce, kterou jí dluhuje, v horlivé snaze své, aby úctu její rozšiřoval.

Jestliže tedy nejsvětější Svátost skutečně milujeme, jestliže chceme, aby všady o ní se kázalo, aby všichni národové jí se klaněli, pak prosme neustále Ježíše skrze Marii o horlivé ctitele, o apoštolské dělníky. Sláva nejsvětější Svátosti a spasení duší závisí od hodných kněží.

Láskyplné zachránění kněze Marií.

Dva kněží, kteří v kraji Albigenkých cestovali, spatřili chrám Páně; ačkoli to bylo za času veřejného pronásledování, a každý toho nejhoršího od oněch divokých kacířů báti se musel: chtěli přece mši svatou sloužiti,

k čemuž hlavně pohnuti byli vzpomínkou, že jest sobota; v tento den měli totiž ke cti Panny Marie mši svatou sloužiti. Jeden z nich obětoval již mši svatou, když tu přijdou Albigenští, od oltáře ho strhnou, za nadávek jazyk mu vyříznou, a polomrtvého ležeti nechají. Druh jeho donese ho jak opatrně jen může do sousedního kláštera, kdež oba laskavě přijati jsou. Večer před svátkem Zjevení Páně vznikla v ubohém němém knězi, který mnichy zpívati slyšel, vroucí touha, aby s nimi zpívati a mši sloužiti mohl. S tímto vroucím přáním obrátí se k Panně Marii, a tato nejlaskavější Matka zjeví se mu s tím údem v ruce, kterého byl zbaven, a praví k němu: „Milý synu můj, poněvadž tento úd jsi ztratil a tolik vytrpěl, ano bez ohledu na veliké nebezpečení mši svatou ke cti Ježíše a mé oslavě sloužiti jsi chtěl, proto dávám ti tento úd zase zpátky.“ V témž okamžiku pocítil tento dobrý kněz, že jest uzdraven, a jasným hlasem zpíval díkůčinění ku chvále Ježíše Krista a jeho milosrdné Matky.

Povzbuzení. Modleme se bez ustání, aby Bůh hodné kněze povolal, a prokazujme kněžím nejjobětavější a nejuctivější lásku!

Střelná modlitba. Ó, Královno kněží, sešli dělníky na vinici božského Syna svého!

26. den.

Božský ženich a Král srdce.

I. Maria při klanění svém dala si na tom záležiti, aby Ježíše těmi jmény velebila, která jeho vládu nad srdcem lidským nejdokonaleji označují.

Maria klaněla se Ježíši v jeho vlastnosti, jako ženichu duší. Spojení jest cílem lásky. Když Ježíš v nejsvětější Svátosti podstatně se nám dává, spojuje se s našimi dušemi jako se svými drahými nevěstami. Jako ženich dává jim své statky, své jméno, své srdce, sama sebe se vším všudy, ovšem s tou podmínkou, že duše jemu také docela se věnuje. Duše, nevěsta jeho, má jen pro něho žíti. Ježíš jest žárlivý Bůh. Běda tomu, kdo ho o tuto nevěstu olupuje!

Maria, Matka Ježíšova, slavila svatbu přemilého Syna svého s radostí. Jako kdysi v Káni Galilejské snoubencům v chudobě a nesnázi pomohla, tak nyní věrnou duši všemi ctnostmi ozdobuje, aby ji Ježíš sebe hodnou našel. Nejlepší příprava ku svatému přijímání stává se zajisté za pomoci Panny Marie. Či není to věcí matky, aby dceři své k oddávkám krásný šat zaopatřila? Kdo však ocení péči, jakou tato dobrotivá Matka o nevěsty Pána nejsvětější Svátosti má, zvláště pak o čistotu srdce, aby zalíbení milovaného ženicha jejího na nich spočívalo.

Avšak Ježíš jest také ženichem církve svaté, jejíž plodné panenství jej Otcem nového pokolení dítek Božích činí. Proto klaněla se mu Maria také jako ženichu církve svaté a církev jako dceru svou milovala. Maria byla by ráda za církev život svůj obětovala; hájila, chránila ji stálými modlitbami svými, s radostí účastnila se jejího rozšíření a její utrpení bolestně dotýkalo se jejího srdce; Maria trpěla s církví a pro církev. Jako totiž byla Matkou církve, tak byla také její dcerou; jako nejposlušnější dítko poslušna byla sv. Petra a sv. Jana, i všech kněží. Svaté obřady měla u veliké úctě, ve spojení se všemi dětmi církve klaněla se Ježíši, bohoslužby a liturgických modliteb se účastňujíc. Ó, jak krásné bylo klanění, které Maria s věřícími na stupních oltáře konala. Nebe zajisté nad ním plesalo. Bylať Maria v církvi jako slunce mezi hvězdami. A Bůh musel zemi milovati a Ježíš svůj svatostánek.

II. Maria klaněla se dále Ježíši jako Králi. Nejsvětější Svátost jest zajisté královstvím Spasitele; jí vládne v srdcích lidských a v celé lidské společnosti. Bez nejsvětější Svátosti nemůže pravda vítězství slaviti. Jestli pravda přesvědčiti a pohnouti má, pak Eucharistie musí jí sladkosti propůjčiti. Pokud člověk ku sv. přijímání nepřistoupil, nezná požitku a sladkosti víry. Potkal Ježíše na cestě, rozmlouval s ním, ale dobře ho nepoznal: toliko nejsvětější Svátost Ježíše v celé jeho moci a v celém jeho světle, jakož i všechna tajemství víry mu zjevuje.

Ježíš Kristus jest proto v Eucharistii Králem pravdy. On jest také Králem ctností. Potřebuje Eucharistie, aby duši úplně ovládala. Třeba jest, aby Ježíš sama sebe mně dal, aby lásku svou mně podmanil a mně říci mohl: „Synu můj, daruj mně srdce své!“

Maria klaněla se Ježíši, jako svému Králi, neklaněla se mu jen jako uprchlíku do Betlema nebo do Egypta, jako ukřižovanému Králi svému na Kalvarii, nýbrž ve stálém kralování jeho, povýšenému na trůně slávy a velebnosti, ačkoli zastřen jest, jsa nezranitelný šípy svých nepřátel, slavný v triumfu své lásky. Maria viděla, jak uskutečňuje se slovo anděla řkoucího: „Kralovati bude v domě Jakubově na věky, a království jeho nebude konce.“ Viděla, jak trůny nejsvětější Svátosti se rozmnožují; každé město, každá vesnice byla dvorem jeho, a nabízela mu palác k obývání; viděla, jak působením Eucharistie ve světě všechny ctnosti kvetou, které královskou korunu Spasitele tvoří.

Ó, kolik modliteb ze srdce Mariina ve večeradle za eucharistickou říši Ježíše Krista k nebi vystupovalo! Viděla, jak v jednotlivých stoletích úcta k Eucharistii se vzmáhá, a jak láska Ježíšova na všech stranách vítězství slaví. Ježíš měl nekonečně milován býti; láska jeho měla nalézti soucitná srdce, která s ním svět obnoviti měla.

O, Božský Králi, vládni jako dříve nejvyšší Pán mým srdcem a mým životem, jako srdcem Matky své jsi vládl! Kéž by pravda Tvá byla mým praporem, ctnosti

Tvé mojí zbraní, Tvá láska mým heslem a eucharistická sláva Tvá ovocem mého vítězství.

To jest má vroucí modlitba, kterou k Tobě skrze Marii, Královnu večeřadla a Matku ctitelů nejsvětější Svátosti, vysílám.

Milosrdná Královna očiště.

Nejúčinnějším prostředkem, kterým duším v očiště pomáháme, jest mše svatá. Jestliže však nekonečné zásluhy krve Ježíšovy rukám Marie odevzdáváme, aby je těmto drahým trpícím bratřím k jejich ulehčení rozdělila, pak můžeme s větší jistotou dobrý výsledek očekávat.

Zbožný mnich zjevil se po smrti své jednomu ze svých starých soudruhův a řekl mu, že v mukách očištěcových se nalézá, že sice málo trpí muk smyslných, ale mnoho proto, že na Boha tváří v tvář patřiti nemůže. Prosil ho, aby převora požádal, aby sám při mši svaté jednu modlitbu na jeho úmysl připojil. Druh jeho pospíšil si, aby prosbě vyhověl, a převor spatřil duši milého bratra, radující se a plesající pod pláštěm Panny Marie, která s jásající tváří jako slavnou kořist své lásky ji s sebou do nebe vzala.

Povzbuzení. Prosme Pannu Marii neustále za rozšíření eucharistického království Ježíše Krista po celém světě!

Střelná modlitba. Ó, neposkvrněné Srdce Marie, ve kterém nebeský ženich zalíbení své našel, rozněť v nás lásku, která tě ztravuje.

27. den.

Eucharistie středem života Panny Marie.

I. Maria žila eucharistický život Ježíšův. Láska chce pospolitý život. V Betlemě a Nazaretě zúčastnila se Maria chudého a skrytého života Ježíšova, v Egyptě jeho pronásledovaného života, později, když po Judsku chodil, jeho apoštolského, posléze jeho bolestného života. Jak tím spíše musela také eucharistický život božského Syna svého žít! Vždyť tento život je souhrnem předešlého. Maria vedla za pomoci Eucharistie úplně vnitřní, skrytý, mlčenlivý, odloučený život; Ježíše měla při tom jen za svědka a důvěrníka. Život její plyne ve vděčném rozjímání o nejsvětější Svátosti. Toto rozjímání sílí jejího ducha, naplňuje její srdce, které žádného jiného přání a žádné jiné potřeby nemá, než aby Syna svého vždy více milovalo a jemu docela oddáno bylo. Samo tělo Panny Marie má účastenství v radosti a nebeském pokoji tohoto života. Tělo její jest úplně duchovní: „Srdce mé a tělo mé plesají v Bohu živém.“

II. Toto eucharistické rozjímání jest více činné než trpné. Duše oddává se v něm ustavičně Bohu, za vždy sladšího dojmu dobrotivosti jeho, za neustále vzrůstající vroucí lásky, která srdce očišťuje, osvobozuje a těsněji s nejsvětější Svátostí spojuje. Sebrání myslí jest první podmínkou tohoto rozjímání. Duše, která prosta jest všech

nezřízených hnutí mysli, jde přímou cestou k Bohu, jako magnetická strelka vždy k severnímu polu směřuje. Duše, která v Ježíši sebrána jest a v něm odpočívá, žije z jeho pravdy, dobrotivosti a lásky. Dlouhá modlitba nedělá jí žádných nebo jen nepatrných obtíží, poněvadž — všeho jsouc prosta — Pána svého následovati může, nic jí netísni nebo někam jinam nevolá, a poněvadž tajemství, o kterých rozjímá, všady nerušeně promyslití a do nich vniknouti může. Vidí věci v jejich skutečné pravdě, v Ježíši Kristu. Sebrání mysli a rozjímání zostřují zrak duše.

III. Jak dokonalé bylo asi rozjímání Panny Marie před nejsvětější Svátostí při veliké víře její, při čistotě jejího života, při dokonalé lásce jejího srdce! Jistě, že nerušila roztržitost, tato horečka duše i srdce, pokoje, který nalézala v milovaném Synu svém. Její duše, více s Ježíšem spojená nežli s tělem, které ji skrývalo, pila dlouhými doušky živou vodu milosti a lásky. Zapomněla na zemi, aby s jediným Ježíšem zůstávala.

Kéž by ctitelé nejsvětější Svátosti s Marií spojeni jsouce trpělivého a vytrvalého sebrání mysli a rozjímání dbali byli! Kéž by se vynasnažili, aby z počátku Ježíše spíše poznali, než okusili; neboť láska rodí se z uznané pravdy a milost osvícení má větší cenu než největší milost sladkosti a útěchy; pravda zůstává, pocit pomine. Šťastná duše, která jako Maria lásku Ježíšovu pochopuje, která

po ní vroucně touží a bez ustání o ni se modlí! V té duši jest království Boží.

Živé ciborium.

V životopise*) Marie Eustelly, přijmím „Anděl Eucharistie“, čteme tato slova: „Na slovo vzatí spisovatelé tvrdí, že nejblahoslavenější Panna po z mrtvých vstání božského Syna svého denně svaté tělo Spasitelovo přijímala, a že svátostné způsoby neporušené v jejím srdci od jednoho svatého přijímání ke druhému se zachovaly.“

Nejblahoslavenější Panna zjevila tento div abatyši Marii z Agredy. Uvedeme zde několik slov služebnice Boží. Hospodin učinil tento div takto: „Když nejčistší Panna tělo Páně přijala, nevnikly svátostné způsoby do žaludku, kde strávení přirozeného pokrmu se stává, aby se nespojily s nepatrnou stravou, kterou naše vznešená Královna ob čas požila. Nejsvětější Svátost vnikla do srdce Mariina jako za odměnu za krev, kterou toto při vtělení Syna Božího dalo, aby nejsvětější člověčenství Ježíše Krista připravilo. Svaté přijímání jest takořka rozšíření vtělení Syna Božího; bylo tedy slušno a spravedливо, aby Maria v tomto rozšíření novým a zvláštním způsobem účastenství měla, poněvadž se vtělením tohoto věčného slova co nejúžeji spojena byla.“ (Tajemné město, III. díl., VII. sv., 8 kap.) Tak zbožná pověst.

---

*) Učený kardinal Villecourt životopis tento pročetl a schválil.

Povzbuzení. Modleme se k Panně Marii za věrné vytrvání nevěst, které Ježíši život svůj v klášteře a ve světě zasvětily!

Střelná modlitba. O, Maria! Jako malé dítky prosíme Tebe o svátostného Ježíše, tento duchovní pokrm duše naší.

28. den.

Život spojení Marie s Ježíšem.

I. Maria žila v Eucharistii. Ten, kdo skutečně miluje, myslí, touží, jedná, raduje se nebo rmoutí se v milované osobě; ona jest přirozeným středem života jeho. Ježíš také řekl: „Kde jest poklad tvůj, tam jest také srdce tvé;“ a k apoštolům svým pravil: „Zůstaňte ve mně, zůstaňte v mé lásce, jako já zůstávám v lásce Otce svého.“

Maria žila tedy v božské Eucharistii, ve středu lásky své. Všechny její myšlenky, slova i skutky z ní vycházely, jako všechny paprsky ze slunce vycházejí. Eucharistie byla věštírnou, které o radu se tázala, milost, které následovala.

II. Ježíš žil v nejsvětější Svátosti týž život lásky, který ho za času pozemského života jeho zmařil. Ve svátostném stavu svém neustává Otcí svému v nejhlubší

pokoře se klaněti. On jest ještě stále prostředníkem a orodovníkem za blaho lidí u božské dobrotivosti.

Maria spojila se tedy s modlitbou Ježíše Krista. K modlitbě připojila zásluhy ctností, kterých Spasitel náš v nynější době ve stavu slávy již nevykonává. Stavů ponížení Ježíše ve svátosti následovala ctností a úkony pokory, stavů obětování jeho svým utrpením, stavů smíření úkony dobrovolného umrtvování sebe. Aby Maria skrytý život Ježíšův ctíla, zmařila sebe a vynasnažila se, aby ničím jiným nebyla než lidským zjevem, jehož bytost v Ježíše Krista proměněna jest. Maria jest také tak chudá, jako Ježíš ve Svátosti, ba ona jest chudší, poněvadž nedostatků zakusiti může, které chudoba v zápětí má. Jest poslušná jako Ježíš a ctí svátostnou poslušnost jeho, podrobujíc se bez výminky všem služebníkům církve; a v následování slepé poslušnosti své cítí se zcela šťastnou. Slovem: Maria dopodrobna následuje eucharistického života Ježíše Krista. Ještě více, Maria obnovovala v Eucharistii všechna tajemství života Spasitelova tím, že každého dne znovu na ně se rozpomínala.

III. Takový má také býti život ctitele nejsvětější Svátosti, jestliže v Eucharistii modliti se chce. Abychom pak k tomuto životu sjednocení s Ježíšem dospěli, musíme oné samolásky býti prosti, která jen samu sebe vidí, k Ježíši jen sama o sobě mluví, o svém osobním prospěchu, a svých vlastních záležitostech, nikoli však o Spasiteli a slávě jeho a starostlivostech božského Srdce

jeho; která nedovede klidně a tiše jeho nohy objímat, s ním toliko spokojena býti a nic jiného si nežádati, než jen jeho. Musíme toho života prosti býti, který nemá trpělivosti, aby ho vytrvale poslouchal, ale najatým dělníkům nás podobnými činí, kteří netrpělivě na mzdu čekají.

Ježíš má velmi málo ctitelů, kteří vědí, že dostatečně odměněni jsou a za šťastné se pokládají, jestliže jim jen popřáno bylo u něho prodletí, kteří jen tím se zaměstnávají, aby jemu jako andělé v nebi, jako Maria ve večeradle sloužili. U nohou svých skoro jen žebráky nebo nemocné spatřuje, kteří o pomoc ho prosí. Naproti tomu lidé dobře dovedou v paláci se dvořiti, a u krále prodlévati, aniž něco jiného dělají, nežli že přítomností svou milostivému králi čest vzdávají.

To jest říše smyslů, a taková služba není nám obtížná. Na eucharistickém dvoře Ježíše Krista jest říše jeho lásky, lidé však mají před touto říší strach, vyhýbají se jí a chtějí pryč: Ježíš jim nepostačuje; domnívají se, že ještě něco mimo Ježíše míti musí.

Maria nespustila nikdy s myslí eucharistickou přítomnost Ježíše Krista; jednala jen když on tomu chtěl, domnívala se, že s dostatek jest zaměstnána, když u nohou jeho prodlévá, že s dostatek odměněna jest, když má Ježíše.

Nebe na zemi.

Včera zmínili jsme se o zbožném ústním podání, dle kterého Ježíš v Marii pod svátostnými způsoby

stále přítomen zůstával. Jest to tak velebný div, že také dnes u něho se zastavíme. Jak řečeno, není to nikterak předmětem víry, nýbrž jen zbožná pověst, která však dobře nám znázorňuje vzácný poměr božského Syna k Matce jeho i ve stavu svátostném.

„Maria viděla v srdci svém tělo svého nejsvětějšího Syna brzy přeslavné, brzy přirozenou krásou svého svatého člověčenství oděné; skoro neustále poznávala všechny divy, které nejsvětější Svátost v sobě chová. Nejvíce vážila si toho, že věděla, jak veliká zalíbení nejsvětější Syn její v tom nalézal, aby v čistém srdci jejím pod svátostnými způsoby zůstával, a z toho pocítovala větší slast, než kdyby ve společnosti svatých byla.“

„Nevýslovnou radost měla Maria z úcty a klanění, jaké nebeští duchové jejímu Synu, ve svátostných způsobách v lůně jejím skrytému, prokazovali. A poněvadž předvídala nedbalost lidí v prokazování povinné úcty nejsvětější Svátosti, obětovala jeho Božské velebnosti hold nebeských duchů, kteří toto tajemství pocity nejvroucenější uctivosti velebili.“

„Ó, podivuhodné, jediné mistrné dílo nekonečné moci! Svatá Panno, Ty tvůrci svému příjemnějším nebem jsi byla, než ono nebe, které příbytkem svým učinil! Onen, jehož nesmírné prostory pojati nemohou, v Tobě toliko se uzavřel a našel slušný trůn nejen ve Tvém panenském těle, ale i v nesmírném oboru Tvého ducha a Tvé lásky.“ (Duch. město, III. díl, 8. kap.)

Povzbuzení. Vynasnažme se, abychom ve spojení s Marií před svatým přijímáním mysl svou úplně sebrali!

Střelná modlitba. Ó, srdce Marie, velebný trůne skrytého Boha, nade všechna nebesa budiž vyvýšeno!

29. den.

Dokonalá služebnice nejsvětější Svátosti.

I. „Aj, já dívka Páně,“ pravila nejblahoslavenější Panna; a po celý život svůj měla tuto službu stále na mysli. Ona jest nejkrásnějším vzorem naší eucharistické služby. Její služba ve večeřadle zaujímá celý život její. Maria tu obnovuje všechny své životní poměry, všechny své milosti; její ctnosti dosahují tu své nejvyšší dokonalosti, která ji nebes a nevýslovné slávy hodnou učiniti má. K tomuto poslednímu článku života Panny Marie má se připojiti služebník nejsvětější Svátosti.

Duch služebníka Ježíšova záleží v obětovné lásce k nejsvětější Svátosti za pomoci ducha a ctností nejblahoslavenější Panny.

Jest to obětování sebe. Služebník Ježíšův neobětuje se, aby byl dokonalý nebo šťastný, aby si nějaké duchovní blaho neb krásný ráj zjednal; on obětuje se z lásky; obětování sebe chce toliko jednu věc: radost působiti a

povinnost svou plniti. Spasitel náš nežádá od nás, abychom mu jen v duchovní správě sloužili, ale praví k nám: „Abych na svůj trůn lásky vystoupil, musím ctitele míti; bez ctitelů nemohu slavnostně vystaven býti, proto zůstanete u mne, budete mými ctiteli, zůstanete upoutáni k mé osobě, budete pro mne, jako já budu pro vás. Své vlastní vůle úplně se odřeknete, já ji chci míti pro sebe; svých vlastních prospěchů docela se vzdáte, já se budu o ně starati. Král chce služebníky své učiniti šťastnými, ale nepoví jim, co bude činiti. Pole, o které pečovati máme, jest Spasitel náš sám, on jediný; podržuje nás pro sebe a chrání nás. A v čem záleží odměna tohoto sebeobětování? V tom, že žijeme v bezprostřední blízkosti Krále, jemu se líbíme a jeho milenci jsme. Sloužíme Králi k jeho vlastní slávě, a my sami ve všem do pozadí ustupujeme.

Toto sebeobětování má býti obětí nejčistší lásky. Nejsvětější Svátost zatlačí všechno; Ježíš dává se celý, chce také nás celé. On však dává nám pocit radosti a štěstí, které celým životem se táhne. Jest něco velebnějšího, než k Eucharistii, ku klanění se připojenu, příbuznými Ježíše Krista býti? Vstupte tedy s radostí a s láskou do této služby.*) Láska miluje více službu Ježíše Krista, než svůj vlastní klid. Pospěšte jako Maria ku klanění se Ježíši, který na vás čeká!

---

*) Toto platí o kongregaci Eucharistianů, jejichž povoláním jest, nejsvětější Svátosti stále se klaněti.

II. Služba Spasiteli našemu jest naším údělem s nejblahoslavenější Pannou. Jste k tomu povoláni, abyste sloužili jemu, a nikoli sobě. Člověk ovšem musí dáti pozor, aby užíval výrazů, které slabou představu této vznešené služby by vyjadřovaly. Nemáme říkati: chci svou službu konati; nikoli! tak mluví všichni úředníci; ale: chci Spasiteli našemu sloužiti. Mezi těmito dvěma myšlenkami jest veliký rozdíl. Dvořenín může ovšem říci: sloužím králi. My naproti tomu říkáme: sloužím Spasiteli našemu. Tímto způsobem nebereme zřetel na sebe, sami ustupujeme do pozadí a Spasitele našeho stavíme do popředí.

Tato služba obsahuje rozličné úkony, jako při mši svaté, totiž klanění se, slavnou bohoslužbu, které osoby jeho přímo se týkají. Jiné týkají se jeho domu, vydržování jeho služebníkův. Ale všechny jsou úkony královské služby Spasiteli našemu. Při konání jich musíme Spasitele na očích míti, pro něho musíme pracovati.

Úctě nejsv. Svátosti máme se věnovati. Jakou úctu jsme jí dlužni? Všechno, co dobrého konáme, od ní máme odvozovati, ne jako bychom to sami ze sebe konali. Máme býti služebníky nejsvětější Svátosti oltářní jako Maria, bez veškeré ziskuchtivosti, sluhy, kteří službě Ježíšově docela se věnují.

Jak krásný to název! Jest to ten, jemuž Maria přednost dala, jest jediným názvem, který sobě přivlastňuje. Když pak tento název Matky své přijímáte, musíte také povinnosti převzítí, které s ním spojeny jsou,

a ctnosti konati, ku kterým zavazuje. Všichni lidé zahrnuti jsou ve chvalozpěvu: „Magnificat — Pán shlédl na ponížení své služky.“ Co bychom řekli o služce, která by ve službě pána svého vybíravou býti, která by pro sebe jistý čas vymíniti si chtěla?

Shrňte tedy všechny ctnosti P. Marie ve večeradle: jsou to jen úkony klanění jejího. Maria klaní se všemi ctnostmi svými, klanění zaujímá celý život její.

Ježíši v nejsvětější Svátosti v duchu a ctnostmi Naší milé Paní nejsv. Svátosti sloužiti, to jest život služebníka nejsvětější Svátosti; jeho heslo zní: „Všechno pro službu Ježíšovu ve svátosti ve spojení s Marií.“

Anděl Eucharistie.

Jest známo, jak obětovnou láskou a něžnou zbožností k nejsv. Svátosti chudá služebnice, Maria Eustella, krásného jména „Anděl Eucharistie“ si zasloužila.

Majíc dle ustanovení svého faráře sakristii na starosti, konala s největší uctivostí a ochotou ony překrásné práce, které bohužel na mnohých farářích najaté osoby s tak nepatrnou uctivostí vykonávají.

Když jí poprvé dovoleno bylo, aby připravila, čeho ke mši svaté třeba jest, tu radost duše její rovnala se hlubokému pocitu její nehodnosti. Proto psala: „Mám radost z té myšlenky, že já jako Panna Maria službu chrámovou na starosti mám, pokud povolání mé tomu dovoluje, a tato myšlenka moji vděčnost znovu osvěžuje.

Abych však práce té hodnou byla, musela bych tak čistou býti jako Maria, od níž já tak vzdálena jsem. Ó, Bože můj, nemyslím dostatečně na účet, který tobě za všechny prostředky spasení skládati musím! Zaměstnávám se toliko požitkem štěstí, které z toho svatého zaměstnání mám. Kéž by mě Hospodin takovou čistotou ozdobiti ráčil, která čistotě andělů podobna jest, abych v takové blízkosti k Pánu andělů přistoupiti a tak často ho přijati směla.“ (Život Marie Eustelly.)

Povzbuzení. Věnujme se skutkům eucharistického kultu, napodobující Pannu Marii, služebnici Ježíšovu ve večeřadle.

Střelná modlitba. O Maria, Matko krásného milování, dej, abychom Ježíše v nejsvětější Svátosti tak milovali, jako Ty jsi ho milovala!

30. den.

Vítězosláva Panny Marie.

I. Maria byla v den svého nanebevzetí všemi milostmi korunována. Z toho zajisté můžeme se radovati. Matku svou neztrácíme, ale posíláme ji napřed, aby nám místo připravila a práv nad Srdcem Ježíšovým dobyla. Můžeme k Bohu takto volati: Bída naše jest veliká; ó, tato země

jest slzavým údolím; avšak země tato posílá Ti to nejkrásnější, co má, div, o němž nemohla ani mysliti, že ho vykoná: Marii, Matku Tvou. Shlédni na nás okem svého milosrdenství pro tuto požehnanou lilii naší zahrady, kterou Tobě podáváme; jest ona nejčistší a nejkrásnější z celé zahrady.

Ale sláva Panny Marie jest zároveň slávou Ježíše Krista. On nalézá opět Matku svou, jest znova Synem pro její přítomnost. Ježíš miloval tak velice Matku svou, jak by mohl od ní se odloučiti? Učinil to jen z lásky k nám, poněvadž za matku nám ji dal, bylo spravedlivé, aby nám tohoto nevýslovného daru užítí dal. Avšak přišel čas, aby dar svůj zase si vzal. Ježíš sám vyhledává Matku svou. Maria zemřela láskou; touha, aby Syna svého viděla a s ním úplně spojena byla, učinila konec životu jejímu. Ježíš připravuje jí slavný příchod. Co děje se v tom okamžiku, kdy Ježíš a Maria v nebi se potkávají! Znáte dobře štěstí matky a syna, kteří po dlouhé době opět se vidí. Ježíš si přál, aby Matku svou viděl: hle, Matka jest tu!

II. On sám uvádí ji do slávy nebeské, jest jí dlužen odměnu. Maria žila po celý život svůj v chudobě a zapomenutí; přišel však okamžik, aby ctí a slávou korunována byla. Maria vchází do nebe s leskem, jehož nikdo nikdy neviděl. Vchází zvláštní, jen jí otevřenou branou; nemohla vstoupiti branou obyčejných vyvolenců. Tvoří-li dvanáct apoštolů dvanáct bran nebeských, pak jest Maria

královskou branou nebeské vlasti. O, vznešená a slavná bráno! Jak dobře dělá, kdo se snaží, aby branou tou prošel! Plníme-li přikázání Boží, pak jistě nebe dojdeme, ale ještě lépe jest, jestliže milosrdenství Panny Marie se odporoučíme. Milosrdenství snaží se jen zachraňovati. Vstupte za pomoci milosrdenství a nespolehejte se příliš na své vlastní skutky a plnění přikázání! Zkoušejte se podrobně, pak se přesvědčíte, jak nedokonale přikázání plníte.

Ježíš vede Matku svou za ruku až ke stupňům trůnu Božího. „Hle, Otče, ta, kterou jsi mně dal zasnoubiv si ji, aby mně člověčenství moje dala.“ A Otec korunuje ji, jako Královnu, Matku a Prostřednici. To jsou její tři nejkrásnější názvy. Než v koruně Panny Marie skvějí se tři perly zvláštním leskem; jsou to perly její pokory, chudoby a utrpení.

III. Na zemi byla Maria tvorem nejpokornějším, v nebi jest tvorem nejvznešenějším. Jestliže tam povýšena jest na trůn, který u trůnu Syna jejího nejbliže stojí, pak stalo se to proto, že více než kterýkoli jiný člověk pokoře jeho se přiblížila. Byla pokládána za hříšnou dceru Evinu, ta, která skvrny dědičného hříchu nikdy neměla; židé pohlíželi na ni jako na ctižádostivou paní, na ni, která nikdy ani jediného slova ve svůj prospěch nepronesla.

Nikdo nebyl tak chudý, jako Maria, a nikdy nebyla chudoba tak záslužnou, jako chudoba Matky Krále nebes i země. Aby však chudobu Ježíšovu napodobila, pracuje v Nazaretě, chudobně žije v Egyptě. Co jest chudšího,

než dům v Nazaretě? Spravedlnost Vykupitele našeho dluhuje Matce své odměnu. A takto dědí všechny zásluhy a milosti Syna svého; má je úplně ve své moci; všech milostí spasení svého stáváme se účastnými pomocí Panny Marie. Ona jest bohatá z bohatství samého Boha. A kdyby spravedlnost Boží neodporovala přání jejího mateřského srdce, pak by brány pekelné byly brzy zavřeny. Dábel musel by se přiznati, že svým vítězstvím nikdy není jist, dokud člověk, jehož Maria chrání, ještě dýše. Svým úpěnlivým, ustavičným orodováním vynucuje na Bohu milosti milosrdenství a odpuštění zatvrzelým hříšníkům.

Konečně, jestliže štěstí s utrpením poměrné jest, pak nikdo není tak šťastný, jako Maria. Neboť nikdo tolik nevytrpěl a takové lásky neměl jako Maria. Bůh nikterak jí neušetřil, nechal ji trpěti stále mučeníctví; předpovědění Simeonovo ztrpčovalo všechny její radosti. Od této chvíle zastupovala Maria Syna svého, který ještě příliš mladý byl, aby trpěti mohl. U paty kříže stojí pak u Ježíše nejbliže, aby nejvíce trpěla. Poněvadž ji Ježíš v nebi nejbliže u sebe míti chtěl, proto jí více než koho jiného s utrpením a ponížením svým seznámil. Věru, Bůh korunoval Marii ctí a slávou jako mistrovské dílo své lásky. Nad ní jest jenom Bůh! V lásce své připomíná si Maria, že jest naší Matkou. Před námi vstoupila na nebesa, aby nám přístup do nich usnadnila. V poslední hodince naší přijde, aby nás takořka za ruku držela, jestliže pomocí její se dovoláváme.

Zaopatření Panny Marie.

Zbožný Gerson praví, že Ježíš ve průvodu svého nebeského dvora s nebe na zemi sestoupil, aby Matce své Svátosti umírajících udělil, a místo kněze při posledním vzdechu jejím přítomen byl. Maria byla také u Syna svého v hodince smrti jeho, slyšela poslední vzdech jeho na kříži; bylo tedy spravedlivé, aby Ježíš Matce své tutéž službu prokázal. A čteme-li o mnohých svatých pannách, že jim Ježíš sám tělo své přinesl, pak můžeme si to s větším právem představit i o Marii, která nejvyšší měrou všechny milosti svatých v sobě sjednotila. Vizte Marii na jejím lůžku, svatými apoštoly obklopenou! Tělo její jest zesláblé mocnou její láskou, obličej její se usmívá. Tu Ježíš ve kněžském rouchu, obklopen zástupem andělů jemu sloužících, podává Matce své svatou hostii s pohledem a výrazem lásky, který by býval s to, abychom radostí a zanícením zemřeli. A Ježíš pravil k Matce své: „Celá jsi krásná, přítelkyně má!“ Maria odpovídá: „Umírám ráda, poněvadž jsem Tvou krásnou tvář viděla,“ a Ježíš odvětl: „Pojď, s Libanu, choti má a Matko má, pojď, budeš korunována!“ Jak krásný obraz!

Tato slova Ježíšova roznítla v srdci Marie takovou lásku, že duši od těla odloučila, aby u vítězoslávě do nebe donesena byla.

Povzbuzení. Připravujme umírající ku přijetí svatých Svátostí! Povolejme, dokud ještě čas, kněze! Starejme

se, aby Spasitel náš u chudých slušným způsobem přijat byl!

Střelná modlitba. Ó, Maria, dej nám každé doby eucharistického Ježíše, nyní i v hodinu smrti naší!

31. den.

Zasvěcení se Naší milé Paní nejsvětější Svátosti.

I. Na konci tohoto krásného měsíce, který jsme Tobě, Naše milá Paní nejsvětější Svátosti, zasvětili, po rozjímání Tvé velikosti, Tvé eucharistické služby ve večeradle, zbývá nám, abychom Tobě docela se zasvětili, abys nás v našem povolání jako ctitele Eucharistie řídila a vedla.

V ruce Tvé skládám své povolání a vznešené povinnosti, které stav můj mně ukládá.

Povolání mé jako ctitele nejsvětější Svátosti jest krásné, poněvadž mě na vždy ke službě velebné osoby Ježíše Krista v jeho božské Svátosti poutá. Jest to povolání, které všechna ostatní převyšuje, poněvadž mně právo propůjčuje, abych se bez sprostředkování jiných lidí k božskému Spasiteli odebral. Jest to vznešené povolání, poněvadž na zaměstnání andělů ve službě Ježíše Krista, a smím-li říci, i na zaměstnání Panny Marie účastenství mám. Avšak toto povolání vyžaduje zvláštních

vlastností, pravých ctností, aspoň obyčejné čistoty, a já ničím dobrým nemohu se vykáhati! Mám naopak jen chyby, špatné zvyky, ve mně jest jen samá samoláska; nemám pokory, tichosti, ducha sebezapírání; neumím ani dobře se modliti, ani prospěšná rozjímání konati; mám jen mechanickou zručnost v modlitbě, jen několik nejasných představ o ctnosti.

Ach, Bože můj, který ve službě své všechno bys míti měl, co veliké, velebné a svaté jest, jak mohl jsi mě vyvoliti, mě slabého, ubohého, nicotného tvora, mě plného bídy, pokrytého jizvami svých hříchů, ještě docela malomocného od starého člověka, který ve mně žije?

Jak smím se odvážiti s anděly bydleti, v témž domě jako Tvá božská Matka prodlévati, v její společnosti a Tvé svaté přítomnosti se zdržovati?

Ó Maria, moje nebeská Královno a Boží Matko, nemohu přijati vyznamenání, abych byl šťastným sluhou Ježíše Krista v nejsvětější Svátosti, nedáš-li k tomu své svolení, že mě budeš vychovávati, povznášeti, svým duchem, svými ctnostmi a svými službami odívati, jestliže Ty mě za dítko své nepřijmeš, Ty, Královno a Matko služebníků Ježíšových, Ty, která jen pro Ježíše žiješ, která nás jen v Ježíši a pro Ježíše miluješ!

Do rukou Tvých, dobrotivá Matko, skládám své povolání a vychování k němu. Tobě se odevzdávám, dej mě Ježíši. Od Tebe, dobrotivá Matko, Ježíš božský Mistr můj se zalíbením mě přijme a mě milovati bude.

II. Je-li povolání mé jediné toho druhu, pak také povinnosti jeho jsou vznešené. Mám žítí v klanění se, na stupních Božího trůnu. Před eucharistickým trůnem mám to činiti, co andělé a svatí konají a po celou věčnost v nebi konati budou, totiž nekonečnou dobrotu jeho chváliti, nesmírné milosrdenství jeho velebiti, lásky jeho děkovati, slávě jeho se zasvětit, za hříšníky se obětovati, v horlivosti pro rozšíření království jeho sebe zmařiti.

Mám stále žítí s Ježíšem v hostii přítomným, jako nejblahoslavenější Panna v Nazaretě a ve večeřadle, jako svatí ve slávě nebeské. Nemám ho opustiti, než abych bližnímu sloužil a ho poslouchal: Mám úlohu jako rozjímající Magdalena, která s Královnou apoštolů ve večeřadle před svatostánkem se modlí a modlitbou svou svět obrací; mám úlohu jako svatá Terezie, sv. Kateřina Sienská i všechny ty svaté duše, které ustavičný apoštolát modlitby a oběti konají.

Mám docela zvláštním způsobem vnitřní a skrytý život Ježíše v nejsvětější Svátosti oslavovati, život, který i zbožným a svatým lidem neznámý jest. Mám býti zapomenut od svých přátel, opovržen od světa, mám umřítí všem a všemu, abych svobodněji a čistěji s Ježíšem v Bohu žil.

Avšak, jak budu s to, abych sám tak vznešené povinnosti vyplnil? Jak smím se odvážiti, abych k Ježíši se přiblížil a jemu sloužil?

Ale poněvadž Ty, moje dobrotivá Matko, jsi se ponížila, abys učitelkou mojí byla, dovoluješ mi, abych s Tebou Ježíši se klaněl, Tvými chválami ho blahoslavlil, Tvými modlitbami ho vzýval, Tvýma rukama mu sloužil, Tvým srdcem ho miloval, Tvou svatostí ho velebil. Učiň mě svým učelivým žákem, abych od Tebe se učil Ježíši v duchu a v pravdě se klaněti.

Vyznám Ti veřejně a upřímně své chyby. Vyznám Ti svou nevědomost, k Tobě budu o svých nepatrných vědomostech, o svých malých výsledcích mluvit; Tobě odevzdám malé květy strasti, které jsem nasbíral, a Ty odevzdáš všechny Ježíši a mě s nimi.

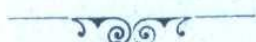
Toliko pod touto podmínkou doufám, že budu pravým sluhou nejsvětější Svátosti. Bože můj, shlédni na pokorného sluhu svého; staň se dle Tvého milosrdenství a Tvé dobroty, která nemá mezí!

Naše milá Paní nejsvětější Svátosti, Ty Matko a vzore ctitelů Eucharistie, oroduj za nás, kteří k Tobě se utíkáme!

OBSAH.

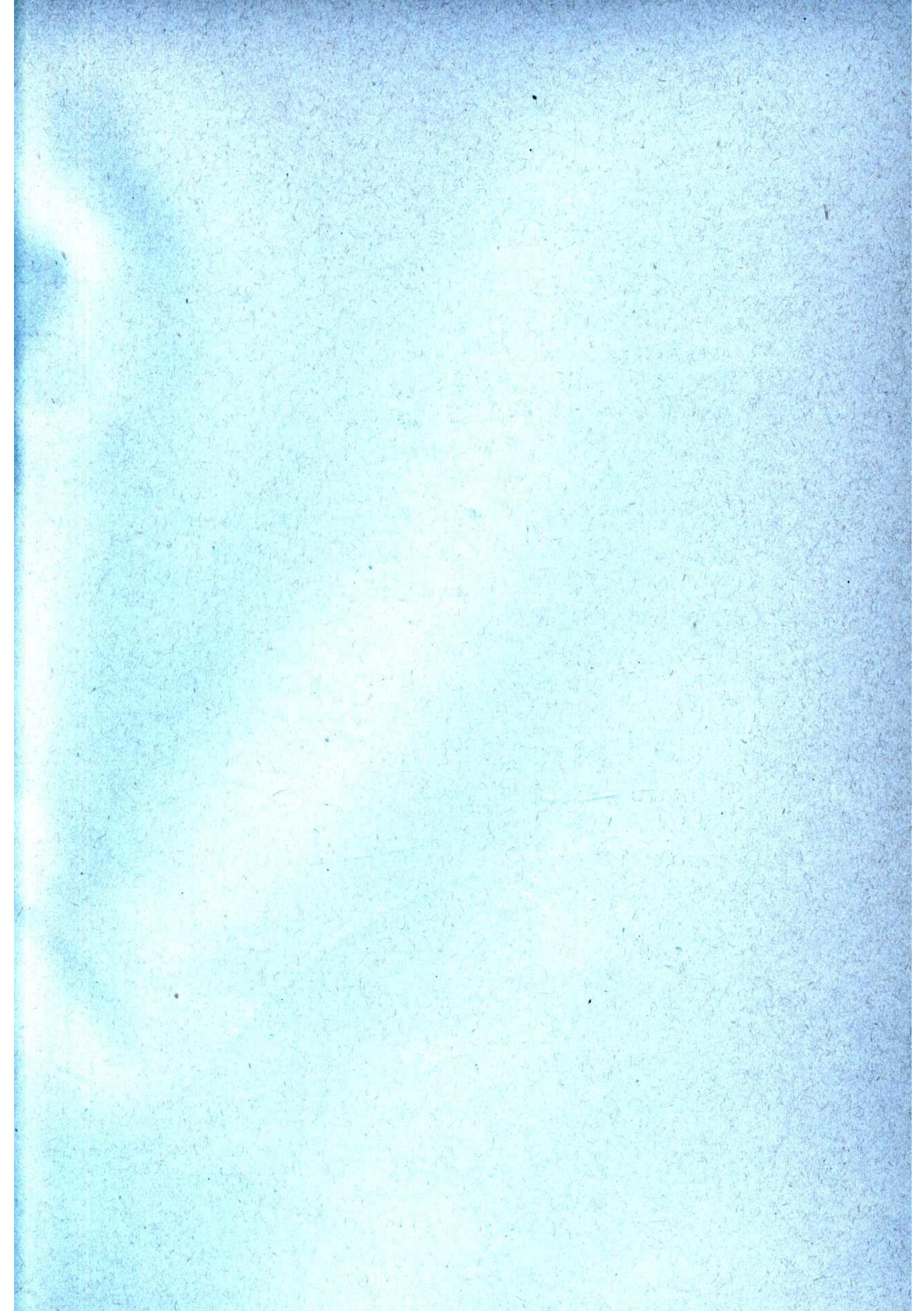
	Strana
Předmluva	3
Přípravné rozjímání	5
1. den. Maria, Matka ctitelů Eucharistie	15
2. den. Neposkvrněné Početí a svaté přijímání	20
3. den. Výbava neposkvrněné Panny	25
4. den. Narození Panny Marie	30
5. den. Obětování Panny Marie ve chrámě	34
6. den. Zvěstování	38
7. den. První ctitelka vtěleného Boha	43
8. den. Velikost Božího mateřství	46
9. den. Vnitřní život Panny Marie	49
10. den. Skromnost, podstatný znak Panny Marie	53
11. den. Maria v Betlemě	58
12. den. Panna Maria obětuje Ježíše ve chrámě	63
13. den. Život svaté rodiny	57
14. den. Utrpení Panny Marie	70
15. den. Maria po z mrtvých vstání Syna svého	74
16. den. Maria, Matka naše ve večeradle	78
17. den. Maria, naší učitelkou ve večeradle	82
18. den. Panna Maria ve večeradle	86
19. den. Život klanění se ve spojení s Marií	89
20. den. Maria klaní se velikou věrou a úctou	93
21. den. Díkůčinění Panny Marie	96

	Strana
22. den. Eucharistické rozjímání Panny Marie	99
23. den. Smírná modlitba Panny Marie	103
24. den. Prosebná modlitba Panny Marie	106
25. den. Apoštolát Panny Marie	111
26. den. Božský ženich a Král srdce	116
27. den. Eucharistie středem života Panny Marie	120
28. den. Život spojení Marie s Ježíšem	123
29. den. Dokonalá služebnice nejsvětější Svátosti	127
30. den. Vítězosláva Panny Marie	131
31. den. Zasvěcení se Naší milé Paní nejsvětější Svátosti . . .	136

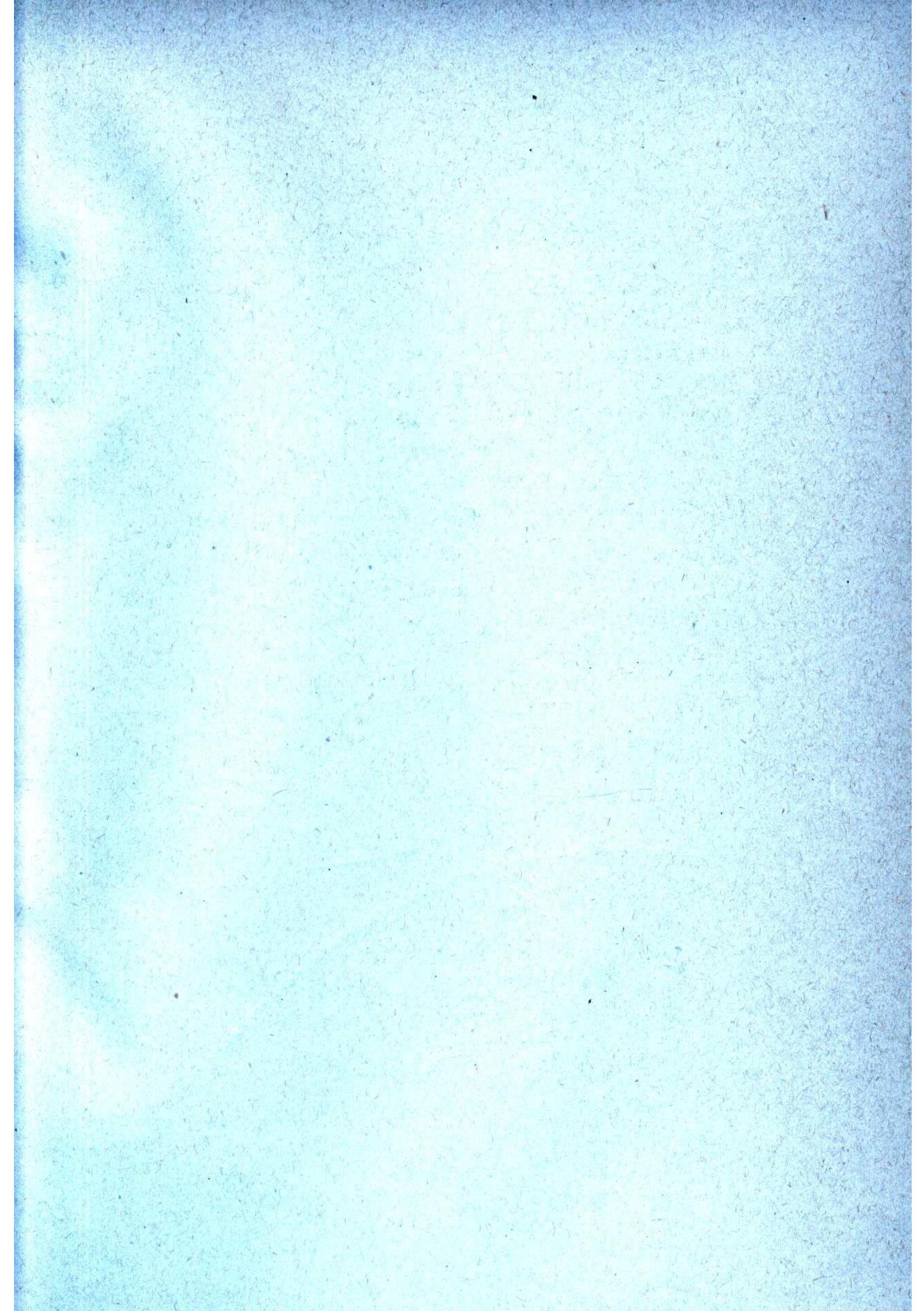

Duchovní knihovna

(dříve Ascetická biblioteka)

vychází v knihtiskárně benediktinské ve volných sešitech.
Celoroční předplatné jest 2 zl. za nejméně 60 tiskových
archů vkusné úpravy.

Jednotlivá díla prodávají se také zvláště, ale za cenu přiměřeně zvýšenou.

 Tímto sešitem ukončen ročník 1898,
jenž obsahuje 64 archů.

Sešit 1. ročníku 1899. vyjde v měsíci květnu.

V „Duchovní knihovně“ roku 1898. vydány spisy:

Mše svatá,

největší poklad na světě.

Vzdělávací kniha pro křesť. lid od Dra J. Waltra. Přel. Jan Nep. Konečný.
2 díly. Str. 448. — Cena 1 zl, 15 kr.

Sv. Stanislav Kostka,
patron mládeže.

Přeložil Alois Štěp. — Stran 169. — Cena 40 kr.

Ježíš, moje všecko. Eucharistický měsíc.
Stran 67. — Cena 18 kr.

Křestanské napomínky

k hlavním mravním etnostem a zvláštním povinnostem.
Vzdělal J. B. Podstránský, farář. — Str. 195. — Cena 48 kr.

Měsíc Panny Marie naši milé Pany
nejsvětější Svátosti oltářní.

Stran 139. — Cena 35 kr.